

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

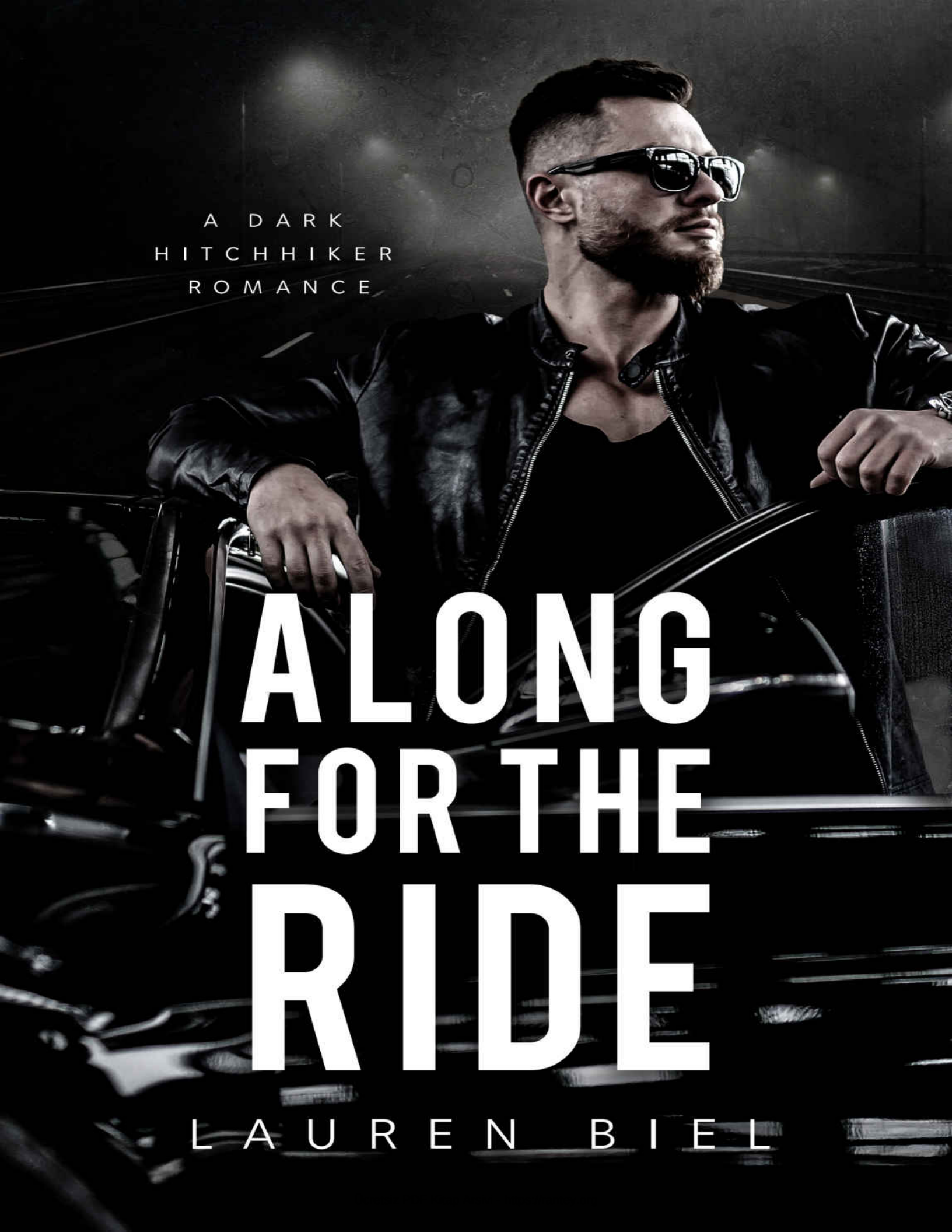
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and sunglasses, wearing a black leather jacket, is driving a car at night. The background is dark with some light streaks, suggesting motion. The text is overlaid on the image.

A DARK
HITCHHIKER
ROMANCE

ALONG FOR THE RIDE

LAUREN BIEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yolculuk boyunca

Lauren Biel

Telif Hakkı© 2023 Lauren Biel

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

depolama ve erişim sistemlerinde, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Along for the Ride/Lauren Biel 1. baskı.

Kapak Tasarımı: Pretty in Ink Creations

Düzenleme Şekersiz Düzenleme

İç Tasarım: Şekersiz Düzenleme

Bu kitap ve yazar hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: www.LaurenBiel.com

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

*Bu kitap, seksi, dövme­li bir mahkûmu yol kenarından almanın tehlikeli olduğunu ilk seferinde
öğrenmemiş olan okurlarım için.
Sür ya da Öl!*

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Lauren ile bağlantı](#)

[kurun Ayrıca Lauren](#)

[Biel Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Önsöz

Gentry

Kanla kaplı ellerim ve kan çanağına dönmüş gözlerimin ardındaki baş ağrısı fısıltısıyla ön kapıya doğru yürüyorum. Bu darbeden sonra bitkin düştüm ve tek yapmak istediğim yatağa girip bir hafta boyunca uyumak. Bu seferki gerçek bir savaşıydı.

Kapıya geldiğimde, kilitli olmayan tokmağın önünde duruyorum ve nefesim kesiliyor. Benim çalıştığım alanda, işinizi eve getirme konusunda endişelenmeden edemiyorsunuz. Mecazi anlamda değil, gerçek anlamda. Göze göz. Hayata karşılık hayat.

Endişelenmem gereken çocuklarım yok ama az da olsa değer verdiğim bir karım var. Eğer bir araba kazasında ölürse biraz üzülürüm -hatta onu özleyecek kadar severim- ama bir intikam cinayeti yüzünden ölürse kendimi suçlu hissederim.

Silahımı çekiyorum, kapıyı iterek açarken parmaklarımı kabzaya doluyorum. Boğuk sesler sessizliği delip geçiyor ve aklım cinayetten işkenceye kayıyor. Eğer içeride biri bana ait olana işkence ediyorsa, karşılığında aynısını alacaktır. Silahı kaldırıyorum ve karanlık oturma odasından çıkıyorum. Mutfağın üzerindeki parlak floresan ışıkları, birinin karıma işkence etmesinden çok daha kötü bir şeyi ortaya çıkarıyor.

Mutfak masasının üzerine eğilmiş, arkasında bir adam duruyor ve ona sokuluyor.

Daha kötüsü?

Arkasından iten adam benim kardeşim.

Neredeyse kendimi karımı becerirken izlemek gibi. Birkaç santim daha kısa ve daha az kaslı olsaydım yani. Aynı siyah saçları, siyah gözleri ve kana susamışlığı paylaşıyoruz. Yıllardır iş ortağıyız ve her zaman bir vidası gevşek olsa da, hayatımla güvенеbileceğim tek kişi o oldu.

Şimdiye kadar.

Gözlerimi kırmızı bir alev kaplıyor. Hiç böyle bir renk tonu görmemiştim. Damarlarımdaki kanı, yanıyormuşum gibi hissedene kadar ısıtıyor. Odak noktam Karson'ın kalçalarının sert, ritmik hareketlerinden çok dudaklarından çıkan gevşek iniltiye kayıyor. Uzun zamandır duymadığım bir ses.

Büyük bir hata yapmadan önce silahımı kılıfına koyuyorum.

Ben öne doğru bir adım atarken gölgem üzerlerinden geçiyor ve Karson'ın gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Karımdan çekiliyor, eli göğsünden ayrıldığında onu öne doğru zorluyor.

"G!" diye bağırıyor. "Göründüğü gibi değil!" Aletine bakar ve pantolonunun fermuarını çeker. "Evet, öyle ama düşündüğün gibi değil!" Gerginleşen boğazı kelimeleri titreyen ses tellerinden geçirmekte zorlanıyor çünkü kafasını uçurmama saniyenin çok az bir kısmı kadar kaldığını biliyor.

"Tatlım," diyor karım elbisesini indirip bana doğru uzanırken.

"Sakin yapma," diye hırlayarak onu yere itiyorum. Bir ciyaklamayla fayans zemine çarpıyor ve dolaplara çarpıyor. Karson'ı duvara fırlatıyorum, baharat rafı düşüyor ve ayaklarıma çarpıyor. "Karım mı, Karson? Gerçekten mi?" Ağırılığımı ona doğru veriyorum ve

ellerim boynuna dolanırken oksijeni kesiyorum. Onu yirmi farklı şekilde öldürmeyi hayal ediyorum, her biri bir öncekinden daha acı verici.

Eli bileğime dolanırken "Dur, açıklamama izin ver!" diye haykırıyor. Önümde soluk soluğa kalıyor. Ona izin vermeyi düşünüyorum ama ne söyleyebilirdi ki? Lanet olası bahanesi ne olabilir ki? Gözlerini bir şey karartıyor ve elimi gevşetiyorum. "Seni aldatıyor!"

"Açıkça," diye çıkıştım. Ne kadar parlak bir gözlem.

Karson öksürür. "Hayır! Şey, evet. Ama benden önce demek istedim."

"Neden bahsettiğini açıkla ve bunu ben daha fazla sinirlenmeden yap."

"Onu dinlemeyin!" diye bağılıyor karım yerden.

"Siktir git," diyorum ona doğru. Dikkatimi tekrar kardeşime veriyorum. Gerçekten iyi bir mazereti olsa iyi olur yoksa ikisini de bir yerlerde sığ bir mezara gömeceğim.

"Paulina aylardır seninle uğraşıyor. Ben tek bir şey için buradaydım." Kalçasındaki en sevdiği bıçağı ortaya çıkarmak için gömleğini kaldırıyor. "Onu senin için öldürmek için."

"Önce ayağın takılıp ona mı düştün? Onu öldürmenin hangi kısmı bunu yapmayı içeriyordu?" Silahla aralarına giriyorum. Paulina bir çığlık attı ve aldatan lanet yüzünü kapattı. "Aldattığına dair kanıtın var mı Karson? Var mı?"

Gözlerim ona dikildi. Almaya geldiği tek şey karımı lanet olası mutfak masamın üzerine yatırmak değildi. Zaten ona inanmıyorum. Karson kendi kışını kurtarmak için her şeyi söyleyecektir. Yüzü avuçlarımda üzerinde kızarana kadar boynunu sıkıca kavriyorum. Bıçağına uzanıyor, ben de bıçağı çekip pantolonumun arkasına sokacak kadar uzun süre bırakıyorum.

"Onu becerirken boğazını kesmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Yemin ederim sadece intikam almak içindi, Gentry! Eğer bana inanmıyorsan, telefonuna bak!"

Onu bırakıyorum ve tezgâha doğru dönüyorum. Karım dizlerinin üzerine çöküp cihaza doğru hamle yapıyor ama kolum geri savruluyor ve o cihaza ulaşmadan yüzüne doğru roket gibi fırlıyor. Belki de saklayacak bir şeyi vardır.

Telefonunu karıştırıp önce mesajlarına bakıyorum. Okuduğum her müstehcen mesajda çene kaslarım gerilerek düğümleniyor. Her resim alışverişinde. Geceler grafik detaylarla anılıyor. Karson'la aralarında geçenler bile var. Son mesajında, ona uğrayıp "icabına bakacağını" söylüyor. Belki onu öldürmek istiyordu ama önce sikmesi gerekmiyordu.

İçimi yakıcı bir öfke kapladı ve arkamdan bıçağını çekip Paulina'yı kaldırdım. Saç.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyor. "Yalnız kaldım, Gentry. Bazen haftalarca yoksun ve senden günlerce haber alamıyorum."

Ne iş yaptığım hakkında pek bir şey bilmiyor ama yapmam gereken şeye hazırlanırken neden lanet olası telefonda sohbet edemediğimi anlayacak kadar şey biliyor. Hiçbir zaman iyi geceler mesajları ya da günlük kontroller için bir tip olmadım. Ben aşık bir çocuk değilim. Ben sert biriyim ve benimle tanıştığı günden beri sert biriyim. Sert dış görünüşüme rağmen beni sevdiğini söyleyen oydu ve değişen ben değilim. Evliliğimizden ayrılan ben değilim.

"Siktiğimin orospusu!" Bıçağı göğsüne gömüp bükmeden önce çığlık atıyorum.

Yüzünde şok olmuş bir ihanet ifadesi beliriyor, ki bu ironik bir durum çünkü o Yahuda. Tam da kardeşimin yanında. Gözleri onun ilerisine, benim ötemde bir yere odaklanıyor ve ben onun cansız bedenini yere bırakıyorum. Bıçağı göğsünden çıkardım ve kıpkırmızı ucunu kardeşime doğru çevirdim. Öfke taşıyor ve içimden dalgalar halinde dökülüyor.

"Önce onu sikmek zorunda mıydın, Karson?"

Omuz silkiyor. Karson'a özgü bir şekilde omuz silkiyor.

Kalbinin derinliklerinde bana yardım ettiğini düşünüyordu. Ama o bencil bir adam. Karson bir şey elde etmedikçe hiçbir şey yapmaz.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve ağırlığımı tekrar ona veriyorum. "Sen de siktir git," diye homurdanıyorum. "İkinizi de sikeyim."

Her ne kadar bıçağı göğsüne saplamak istesem de bunu yapamam. Aile yemekleri ve travmasız oyun geceleriyle dolu mutlu çocukluklarımız olduğu için cinayet takıntılı kiralık katiller olmadık. Birlikte cehennemi yaşadık ve Karson benden daha kötü çıktı. Berbat bir şekilde, ağabeyi için bir şeyler yapmaya çalıştığına inanıyorum ve bu yüzden yaşamasına izin verdim. Bu yüzden bıçağın sapını o alana kadar göğsüne bastırıyorum.

Çünkü günün sonunda sahip olduğumuz tek şey biziz ve aramıza hiçbir şey giremeyecek.

Leana

DİZEL EGZOZU CİĞERLERİMİ DOLDURUYOR. Açık bir alevin yanında çok sert öksürürsem, muhtemelen bir orman yangını başlatırım. Otobüs durakları temiz yerler değil, ama benim gibi kızların sonunun geldiği yerler.

Parçalanmış evlerden kaçan kızlar.

Üvey babalarının kendilerine ağza alınmayacak şeyler yaptığını söylediklerinde anneleri onlara inanmayan kızlar.

O evde kalamazdım. On sekizinci yaş günüm hızla yaklaşıyordu, bu yüzden beni kalmaya zorlayamazlardı. Çantamı toplayıp ön kapıyı arkamdan kapattığımda kimse beni takip etmedi. Kayıp ihbarı da yapılmadı. Kayıp değildim. Unutulmuştum. Param bitene ve kendimi ülkenin diğer ucunda bulana kadar birbiri ardına otobüslere bindim.

New York. Fırsatlar ülkesi.

Bir haftadır buradayım ve şu ana kadar burası daha çok hayallerin ölümüne gittiği yer gibi. Bu otobüs durağının yakınında yaşayan evsizler topluluğunun bir parçasıyım. Bazen işçilerden birkaçı bize acıyor ve tuvalette temizlenmemize izin veriyor, ama sadece sarhoş ya da uyuşturucu etkisinde değilsek. Ben ikisine de dokunmuyorum.

Yalan söylemeyeceğim ve baştan çıkmadığımı söylemeyeceğim. Greasy Tom'un bir fırt çektikten sonra gözlerindeki o uzak bakışı ya da Chicken Wing'in kafayı bulduktan sonra daldığı derin uykuyu gördüğümde, ben de aynı kaçıışı arzuluyorum. Birkaç saatliğine evsiz, aç, kirli ve kayıp değiller. Gitmişler, zihinlerinde onları buraya getiren cehennemle ilgili olmayan bir yeri keşfediyorlar.

Evet, herhangi biri teklif etseydi muhtemelen denerdim.

Ama yapmıyorlar. Bu hafta birkaç kez temiz kaldım ve banyo ayrıcalıklarından faydalandım. Bu adil bir değiş tokuş sanırım ama yine de yeterli değil. Bir şeyler değişmeli.

Seks işçisi olmayı düşündüm ama geldiğimden beri teklif bile almadım. Sarışın bir tanrıça değilim ama kimsenin bana bir el işi ya da caddenin aşağısındaki Red Room Inn'e hızlı bir yolculuk için ne kadar istediğini sormaması beni biraz rahatsız etti. Bütün bir geceyi bir yatakta geçirmek anlamına gelseydi muhtemelen soran ilk adama sakso çekerdim. Biraz hırpalanmak umurumda bile olmazdı. Tüm liseli erkeklerin yapmak istediği tatlı sevişmelerden çok daha iyi olurdu. Rızaya dayalı olursa bonus puan.

"Yardıma ihtiyacınız var mı, bayan?" diyor yanımdaki karanlık, yumuşak bir ses. Başımı çeviriyorum ve yakışıklı bir adamla göz göze geliyorum. Uzun boylu, iri yapılı ve dağınık kahverengi saçları ona umursamaz bir görünüm veriyor. Yanıma oturuyor, yüzüme doğru uzanıyor ve sarı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, mavi gözlerimle tekrar buluşurken dudaklarını yalıyor. "Sokaklarda olmak için fazla güzel bir kız," diye fısıldıyor.

Onun gibi güzel bir çocuk buradaki hayat hakkında ne bilir ki?

Ceketinin fermuarını açıyor ve eli bir iç cepte kayboluyor. İçinde yuvarlak bir hap olan küçük bir poşet çıkardığında başka hiçbir şeye bakamıyorum. Sanki içimden geçenleri okuyor, sanki bir kaçışa ne kadar özlem duyduğumu biliyor. Parmaklarım poşete doğru ilerliyor, ama onu uzanamayacağım bir yere çekiyor.

"Ah, ah," diye azarlıyor. "Kendini rahatlatacak bir şey için ne yapardın?"

Herhangi bir şey. Her şeyi yaparım.

"Ne istiyorsun?" Diye soruyorum ama cevabı fermuarını zorlayan kütleye bakarak buluyorum.

"Arabama gel ve bana bir düzeltme için neyi takas etmek istediğini göster." Bana doğru eğildi ve başparmağını çenemde gezdirdi. "Kendine ne kadar az saygı duyduğunu göster bana."

Tüm hayatımı kendime saygı duyarak geçirdim. Annemle aramın açılmasına neden olan şey kendime duyduğum saygıdır. Ama bunu bırakabilirim. Şimdiye kadar bana iyi bir şey kazandırmadı.

Otoparka doğru yürürken ona yaslanıyorum. Siyah bir Mercedes'e ulaştığımızda cebinden anahtarlarını çıkarıyor ve gözlerim kocaman açılıyor. Bu araba, siyah deri iç mekanı ve zenginlik kokusuyla, şimdiye kadar dokunduğum en pahalı şey. Şimdiye kadar becerdiğim en pahalı yer olmak üzere, çünkü arka kapıyı açıyor ve içeri girmeme izin veriyor. Beni takip ettiğinde, hapı çıkarıp ağzına atarken kalan azıcık haysiyetimi de bir kenara bırakıyorum. Eğilip beni öpüyor ve dilimin üzerine kaydırıyor. Yuttuğum anda eli başımın arkasına dolanıyor, saçlarımı yumrukluyor ve beni kucağına çekiyor.

"Belki seni bu sokaklardan kurtarırım bebeğim," diyor sinirli bir iniltiyle. "Seni benim güzel küçük projem yaparım. Ama önce bana ağzınla neler yapabileceğini göster."

Belki de New York o kadar da kötü değildir.

Birinci Bölüm

Altı Yıl Sonra

Gentry

Bir haftadır özgür bir adamım ama hapisyanede kaldığım süre boyunca her gün kardeşimi düşündüm. Beni hapse atan karımın cinayeti değildi. Amirimiz George'dan bir iyilik istedik ve o da temizlik ekibine ortalığı temizletti. Onu özleyecek kimse olmadığı için -onu beceren adamlar dışında- paçayı kurtardık. Beni hapse atan şey kötü bir zamanlama ve boş cepler oldu.

Tetikçilere hizmetleri karşılığında genellikle iyi para ödenir, ancak kardeşim ve ben tipik tetikçiler değildik. Büyük bir ödeme için çalışmak yerine, bir kumar için çalışıyorduk. Alıcı George'a ödeme yapıyor, George bize detayları veriyor ve biz de olay yerinden istediğimizi alıyorduk. Banka havalelerini yapmadığımız için evrak takibi yapmıyorduk ve George'un sahneleri bizim için temizleyen bir ekibi vardı, bu yüzden genellikle adil bir takas gibi geliyordu. Öldürüyorduk -ki bundan büyük keyif alıyorduk- ve daha sonra ne olduğu konusunda endişelenmemize gerek kalmıyordu. Yine de bu anlaşma her zaman bizim lehimize işlemiyordu. Son iki vuruşumuzda nakit sıkıntısı çekmiştik, bu da bizim de nakit sıkıntısı çektiğimiz anlamına geliyordu. Paraya ihtiyacımız vardı, bu yüzden Karson ve ben gençlik yıllarımıza geri dönüp hızlı bir soygun yapabileceğimizi düşündük.

Bu hızlı soygun benim için bir hücrede altı uzun yıla dönüştü.

Karson'ın tahta bir kutuda oturup kendi kışını kurtarmak için kanarya gibi şarkı söylerken çıkardığı sesi hâlâ duyabiliyorum. Bunu yapması için onu cesaretlendirdim ama yine de berbattı. Akli hiçbir zaman yerinde olmamıştı ve bir kafeste hapis yatması aklının patlamasına neden olacaktı. Karımı becerdiği için onu hâlâ affetmemiştim ama onu korumak zorundaydım.

Bu bir iş haline gelmeden çok önce, sadece spor olsun diye ve çapraz ateşte kimin yakalandığı önemli değilken birlikte öldürüyorduk. Bize "Kursed" kardeşler derlerdi. Bu soyadımızla ilgili bir oyundu -Kursicki- ve etrafımızdaki insanların her zaman ortadan kayboluyor gibi görüldüğü gerçeğiyle birleşti.

Birbirimizin arkadaşlığından gerçekten keyif alırdık. Önceden.

Onu karımı sikerken yakalamadan önce işimizi bölmüştük. Ona güvenmiyordum ve bizimki gibi bir işte güven şarttı. Ayrı yollara gideceğimiz bir gün olacağını hiç düşünmemiştim. Ya da yapmak için doğduğum işten nefret etmeye başladığım bir gün. *Her şey* beni kızdırmaya başlamıştı ve tüm bunların merkezinde Karson ve onun boktan davranışları vardı. Kendisine eşlik edecek biri olduğu sürece herkesi kendisiyle birlikte cehenneme sürüklerdi. Bu yüzden artık konuşmuyorduk ve ben de öyle kalmasını planlıyordum.

Zaten bizim işimizdeki çoğu erkek yalnız yaşardı. İkili olmak duyulmamış bir şeydi. Ormandaki boz aylar gibi, sevişmek ya da öldürmek için temas kurarız. Çok geç olana kadar bizi göremezsiniz.

Düşünce tarzımız benzersizdir ve beyni benim ve Karson'inki gibi çalışan sadece bir adamla tanıştım. Kısa süreli hücre arkadaşım Lexington Rowe'du. İri, ama benim kadar geniş değildi, vücudunu hapishane dövmele kaplamıştı. Etindeki on çetele işareti içeride geçirdiği her yılı sayıyordu, ama hapishanedeki ömrünü tamamladığında çok daha fazlasına sahip olacaktı. Onunla kaldığım ilk gece yatağına dokunduğum için elimi kırdı, ben de misilleme olarak burnunu kırdım. Ondan sonra *neredeyse* arkadaş olmuştuk ya da bizim zihniyetimizdeki insanların olabileceği kadar arkadaşla yakındık. Hapishaneler arası bir cinayet işledikten sonra hücreye geri geldiği zamanı hatırlıyorum.

"Ne yaptın Lex?" Hücreden döndüğünde sordum. "Eski moda bir intikam" dedi.

"Şiddet çözüm değildir."

Ranzamın altındaki şiltenin üzerine düştü ve homurdandı. "Şiddet her zaman çözümdür."

Kardeşim dışında hiç kimseyle bu kadar yakın bir anlayış hissetmemiştim. Cinayetin sabah diş fırçalamak kadar sıradan bir şey olduğunu anlayan biriyle. Bu sadece yaptığın bir şey.

Sonra kaçtı ve ben de zamanımın geri kalanını sürekli değil ama hafif cinayet eğilimleri olan insanlarla geçirmek zorunda kaldım. Karson'la aramızın bu kadar açık olması bu yüzden acı veriyor. Çünkü hiç kimse kötülüğü, aynı şeytan tarafından ele geçirilmiş biri kadar iyi bilemez. Ama o kadar yakın biri size herkesten daha fazla zarar verebilir ve ben ona bir daha bana zarar verme fırsatı vermeyeceğim.

Telefonum cebimde titriyor. Çıkartıyorum ve ekranda tanıdık bir isim görüyorum.

"Alo?"

"Gentry, bir iş için hazır mısın, yoksa hâlâ yerleşmeye mi çalışıyorsun?" George soruyor.

Çıktığımdan beri zuladaki parayla yaşıyorum ve küçük yığın neredeyse sıfıra indi. Şu anda çalışmak kulağa oldukça hoş geliyor. "Ben hazırım," dedim, "ama garanti bir ödemeye ihtiyacım var."

"Birkaç taneye ne dersin?"

Elimi sakalımda gezdirdim ve bunu düşündüm. Hapisten çıktıktan hemen sonra birden fazla yakın vuruş mu? Pek akıllıca görünmüyor. "Bir tane yapabilirim ama birkaç tane değil. Şu anda eve çok yakın çalışmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

George kuru bir kahkaha atarak, "Sana düşünmen için para ödemiyorum," diyor. Sigarayı bırakmalı.

"Bana hiç ödeme yapmıyorsunuz," diyorum.

"Yeterince adil, ama yine de düşünmeyi bana bırakın. Ben çoktan planladım. Sen ve kardeşin küçük bir yolculuğa çıkacaksınız. Bir minibüs ve eşyalarınızı bulacaksınız."

"Artık Karson'la çalışmıyorum."

George gülüyor ve bu ses vücudumdaki tüm sinir uçlarımı titretiyor. "Başka seçeneğin yok. Bir vuruşu berbat etti, Gentry. Sen çıkmadan birkaç hafta önce oldu ama onun için iyi görünmüyor."

"Kendini bu işe bulaştırdı ve bundan kurtulması gerekecek." Beni kendi yolundan iten bir adam için yolumdan çekilmeyeceğim.

"Anladığınızı sanmıyorum. Ya onu yanınıza alır ve kısa bir tasmayla gezdirirsiniz ya da biz onu asarız."

George'un sesi ayıldı, yani ciddi. Karson boka battı ve şimdi ya batmasına izin vereceğim ya da içine girip onu çıkaracağım. Hay sikeyim.

"Tamam, onu yanımda götüreceğim." Ne yanlış gidebilir ki?

Karson yüzünden bir ölüm listesinin yanlış tarafında olabiliriz, olan bu. Ve onun hayatıma tekrar girmesine izin verdiğim için kendimden başka suçlayacak kimsem olmayacak. Yine de başka seçeneğim yok. O bir pislik, bir sorumluluk, bir yılan ve büyük bir bok parçası.

Ama o aynı zamanda benim kardeşim.

İlk vuruşun ayrıntılarını alıyorum ve konuşmayı bitiriyorum. İç çekerek ve telefonumu ölümüne tutarak Karson'ın numarasını çeviriyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"Hey, G," diyor. "Hâlâ konuşmadığımıza göre, sadece yaklaşan ölümüm hakkında aradığınızı varsayabilirim." Cümlesinin ardından kakhaha atıyor, sonra da her ne yiyorsa çıtırıyor.

"Duydun mu?"

"Hayır, ama geleceğini biliyorum. O işi düzeltmek George'a çok paraya mal oldu. Bu kadar çok oynamamalıydım ama kendime engel olamadım." Çıtırıtı. Bu ses gözümü seğirtir. İnsanoğlunun bildiği en gürültülü atıştırmalığı yerken nasıl bu kadar soğukkanlı bir şekilde ölümünden bahsedebiliyor? Karson'ın hiçbir şeyi ciddiye alacağını sanmıyorum. Ne benim hayatımı ne de kendi hayatını. "Cenazemde ne söyleyeceksin, G? Yüzüme yapmayı planladıkları şey için muhtemelen kapalı bir tabuta ihtiyacın olacak."

"Tanrı aşkına, Karson. Sana bir çıkış yolu önermek için arıyorum." Durmaksızın çiğnemesinin dışında sessizdi.

"Gel benimle çalış, yaşamana izin verirler ... muhtemelen."

"Senin için çalışmak mı? Altında mı? Hayır, teşekkürler. Bir daha senin altında çalışmadan önce kendimi onun idam mangesine teslim edeceğim. Kendi başıma gayet iyiyim."

"Açıkça. İyi bir hayatın olsun, ya da ondan geriye ne kaldıysa." Kapatmak için telefonu kulağımdan çekiyorum.

"Bekle, bekle!" diye bağırıyor, sesi hoparlörden duyulacak kadar yüksek. Telefonu kulağıma götürdüm. "Tamam, ben yaparım." Nedense bana bir iyilik yapmayı kabul ediyormuş gibi söylüyor. Kafasında nasıl bu kadar evirip çeviriyor, aklım almıyor. İnan bana, bana iyilik yapmıyor.

Ona detayları verdim ve birkaç gün içinde benim evimde buluşmasını söyledim. Kursed kardeşler işlerine geri döndüler.

Leana

KIYAFETLERİ ÇANTAYA ATIYORUM, ama kayışı omzuma atmadan önce donup kalıyorum. Tıpkı bundan önceki ve ondan önceki seferde olduğu gibi, hareketleri tamamlayamıyorum. Ayrılamıyorum. Vücudum isyan ediyor, en son aldığım uyuşturucu daha sistemimden çıkmadan daha fazla uyuşturucu için yalvarıyor. Mickey pisliğin teki ama şeker gibi uyuşturucu satıyor ve onlar benim arkadaşlarım.

Elimi kolumdaki eski izlere sürüyorum ve Mickey'nin benimle o otobüs durağının dışında ilk kez karşılaştığı zamanı düşünüyorum. Beni yanına almıştı. Besledi. Beni uyuşturdu ve kendisinin yaptı. Bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki zincirler görünmez ama yine de beni yerime bağlıyorlar.

Elim tenimdeki diğer izlere gidiyor. Titreyen parmak uçlarımın altında hâlâ hassas olan morluklara. Mickey'ye hayır dediğim ilk seferden kalma, kafatasımın dibine yakın bir yara izi. Eğer gidersen ve yoksunluk beni öldürmezse, o öldürecek.

Çantayı bırakıp yatağın altına atıyorum, onun yerine şifonyere gidiyorum. Üst çekmecenin içine sıkışmış, yetersiz hap zulam. Takıntılı bir şekilde onları sayıyorum. Azalan sayı beni endişelendiriyor ama daha fazlasını istemek bir dayak daha yememi sağlayacak. Yine de ilaçlar buna değer. Ayrıca, hafifletmedikleri acı yok.

Haplardan birini kuru kuru yutuyorum ve arzuladığım havalanmayı bekliyorum. İlaç etkisini gösterdiğinde, vücudumdaki her bir hücre ağırlıksız hale gelecek ve ben her şeyin üzerinde süzüleceğim. Uzaniyorum, serbest kalmayı bekliyorum. Tam huzura doğru sürüklenirken, yatak odasının kapısı karnımı sıkan bir gıcırtyla açılıyor. Gözlerimi açmaya zahmet etmiyorum. Kimin yaklaştığını biliyorum. Kimin tepemde dikildiğini, muhtemelen ayakkabısının tabanındaki uygunsuz bir bok lekeliymişim gibi bana baktığını biliyorum.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor yağ kaplı giysilerini çıkarırken.

Onları bana fırlattığında gözlerimi açıyorum, ama yüzüme çarpmadan önce onları yakalayamayacak kadar uzaklaşmışım. Ter, benzin ve yağın güçlü kokusu beni boğuyor.

Alay ediyor ve başını sallıyor. "Gördüğüm kadarıyla yüksek."

Sözleri benimle alay ediyor, ama ben onun yarattığı canavarım, kaçma düşüncesiyle beni olduğum yerde donduran bir bağımlılıkla ona zincirlenmişim.

Annemle iletişime geçip yardım dilemeyi düşündüm ama pedofili kocasının bana yaptıkları hakkında gerçeği söylediğim için özür dilemektense mevcut durumumda kalmayı tercih ederim. Bir çanta hazırlayıp sokaklarda tek başıma dolaşmak için cesaretimi toplamaya çalışsam da bu da bir seçenek değil. Arabam yok ve yaya olursam Mickey beni bulur. Bu şehrin her yerinde bağlantıları var ve evsizler onun en iyi müşterilerinden bazıları. Çoğu bir uyuşturucu için beni hiç düşünmeden ispiyonlar.

Mickey atılmış kot pantolonundan bir sigara çıkarırken, "Lanet olası kıyafetlerimi yıka," diyor. Sigarayı yakıyor ve dumanı iliklerime kadar işleyen başka bir özlem gönderiyor.

"Bir tane alabilir miyim?" Ben soruyorum.

Eli sarmal bir yılan gibi saçlarıma dolanıyor ve ben inleyene kadar köklerini çekiyor. Yüzümü kirli kıyafet yığınının içine sokmaya zorluyor ve ben elimden geldiğince hareketsiz kalıyorum. "Bütün gün evde yatıp kafayı buluyorsun ve bir sigara mı istiyorsun? Bunu hak etmelisin. Lanet olası kıyafetlerimi yıka, lanet olası yemeğimi pişir, lanet olası sikimi em ve bitene kadar hiçbir şey isteme."

Saçımı bıraktığında, yataktan ve banyodan giysilerini toplayıp alt kattaki çamaşır odasına gidiyorum. Bugün nasıl bir ruh hali içinde olduğunu biliyorum ve yolundan çekilmem gerekiyor. Emrettiği her şeyi yapsam bile sigara olmayacak. Hazırlayacağım akşam yemeğinden yememe izin verirse minnettar olacağım.

Koridordan aşağı inerken, satıcı arkadaşlarından biri kolumu tutuyor ve tek yönlü yolculuğumu durduruyor. "Bizimle takılmak yerine ne zaman geleceksin Lee?" diyor, gözleri tilt makinesindeki gümüş bir top gibi çürükten çürüğe atlıyor. Bu hareketiyle durumuma sempati duyduğunu göstermeye çalışıyor ama Mickey'den daha iyi değil. Bazı açılardan daha kötü. Onun

Kızların derilerinde morluk yok ama bunun tek nedeni mala zarar vermek istememesi.

Elimi onun avuçlarından çekiyorum. "Hayır, teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Bir şekilde garip, uyuşturulmuş bir hareme ait olmak istesem bile, Mickey beni bulur ve "ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz" sözünün doğru olduğundan emin olur. Birinin sevgisinin tek alıcısı olmak çok daha iyi değil, ama tanıdığım şeytan tanımadığım şeytandan iyidir.

Çamaşır odasına ulaşıyorum ve cam kapıyı açtığımda sıcak hava bana doğru hücum ediyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kurutma kağıdı kokulu havayı derin bir nefesle içime çekiyorum. Ağlayan bir çocuğun ve susması için bağırان bir kadının sesini duymazdan gelirsem, kendimi neredeyse çocukluğumda hayal edebiliyorum. Annemin her pazartesi çamaşır yıkadığı ve benim de havluları katlamasına yardım ettiğim zamanları. Hasta bir herifle evlenmeden önce. Ama bunlar sanki başka birinin başına gelmiş gibi hissettiren uzak anılar. Sanki çocukluğumdan çok daha uzun süredir dayak yiyen bir keşmişim gibi hissediyorum.

Kirli kıyafetlerini çamaşır makinesine atıp kapağını kapatıyorum. Kafamın dumanlı olmasına rağmen duygularım kıpırdanıyor ve onları tutamıyorum. Yere düşüyorum, sırtımı makineye dayıyorum ve ağlıyorum.

Ağlamaktan nefret ederim. Bu bir zayıflık işareti olarak görülüyor ama korkularıyla yüzleşip gidecek cesaretim yokken güçlü olmaya çalışıyorum. Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum ve kendime bir söz veriyorum.

Dışarı çıkacağım. Kaçacağım.

Belki bugün değil ama yakında.

İkinci Bölüm

Karson

Bu konuda mutlu değilim. Kardeşimle birlikte çalışmak aklımda olan şey değildi. Yollarımızı ayırmaya karar vermiştik ve o hapisteyken ben iyi idare ettim. Ta ki bir cinayet sırasında biraz fazla hevesli davranıp ortalığı dağıtana kadar. Patronumuz dağınkılığı sevmez.

Gentry'nin gelip beni bu kadar büyük bir hata yapmamın sonuçlarından kurtarmasına gerek yoktu. O benim kahramanım değil. Ya bunu çözerdim ya da olduğum gibi öldürdüm. Ölüm benim için o kadar da korkunç bir sonuç gibi görünmüyor. Muhtemelen son nefesimden önce gelirdim.

Çok daha gençken kışını kurtardığım bir sefer için bana borçlu hissediyor olmalı. Çaylakça bir hata yaptı ve polisler kapısını çalıp o gece nerede olduğunu sordular. Tereddüt etti ama yüzünde suçlu bir ifade belirmeden önce onlara bütün gece benimle olduğunu ve bir adamı kör bir bıçakla yirmi beş kez bıçakladıktan sonra uçuruma atmasının kesinlikle mümkün olmadığını söyledim. Belki de bunu polislerin cesetlerimi bulmasını engellemek için yaptığının farkında değildir. Ben de onunki kadar kendimi koruyordum, o yüzden bana hiçbir şey borçlu değil.

Ama işte buradayız, ortak bir işe geri döndük. Başka hiçbir iş bizim gibi insanların yapmaktan hoşlandığımız şeyleri yapmasına izin vermez. Yapmak için doğuştan gelen bir ihtiyacımız var. Dokuzdan beşe tipik bir işte çalışırken doyurulamayan cinayete yönelik genetik bir eğilim.

Yine de bu sefer işler farklı hissediyorum ve bu iyi bir değişiklik değil. Gentry hiçbir zaman arkadaş canlısı bir adam olmamıştı, ama şimdi benimle konuşmak yerine homurdanarak ve başını sallayarak cevap veren sefil bir pislik. Kimse onun kadar gergin değildir, göt deliği o kadar büzülmüştür ki yürürken yürüyüşünü değiştirir, ama şimdi her zamankinden daha kötü. En azından hala en sevdiğim eğlencelerden birinin tadını çıkarabiliyorum - onun canını sıkmak. Onu rahatsız etmek bana büyük keyif veriyor.

Bana büyük bir keyif vermeyen şey, tekrar onun altında çalışmak zorunda kalmak. O hapse girmeden önce bunu pek umursamıyordum ama bu işleri kendi yöntemimle yapmanın tadına varmadan önceydi. O temiz öldürmeler istiyor, fazla yaygara ya da tantana olmadan girip çıkmak istiyor ve ben de oynamak istiyorum. Yüzüme vurduğu ağızlık kontrolden çıkmamı engelliyor. Gentry tasmamı tutarken avımla oynayamam. Ben vahşi ve dengesiz bir şeyim ve her vahşi şey gibi o da bazen beni serbest bırakmak zorunda kalıyor.

Belki bu vuruşu bitirdikten sonra bunu ona hatırlatırım. Şimdilik, ona izin vereceğim Kurşun.

Gentry

Bıçağı çıkardığımda sessiz odada bir ses yankılandı. Bu ahmağa karşı eski usulü uygulamaya karar verdim. Karson balkon korkuluğuna oturmuş, çakısıyla tırnaklarını kazıyor.

"Biraz yardım eder misin?" Cebime koymadan önce bıçağımın ağzını bir bez parçasına o. silerken ona sesleniyorum

"Kendi başına harika gidiyorsun," diyor başını hızlıca eğerek.

Alnımı sildim. "Seni o balkondan aşağı itmeden önce kışını kaldır da buraya gel. *Tembel parça*

boktan." Son kısmı fısıldadım. Küçük kardeşim tam bir baş belası. O her zaman uğruna kendimi tehlikeye attığım bir riskti ama onu kanatlarımın altına alıp aptal kışını hayatta tutmaya çalıştığım için pişman olmaya başlıyorum.

Karson pürüzsüz metal korkuluktan kayar ve botlarının dramatik bir gümbürtüyle betona çarpmasına izin verir. Avucundaki sigarayı söndürüyor ve cebine koyuyor. Yanımdan geçerken bana omuz atarken koyu renk gözleri benimkilerle eşleşiyor.

"Senin sorumluluğundan her an feragat edebilirim, biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

Benimle alay ediyor ve ellerine bir çift siyah deri eldiven geçiriyor, böylece ödeme günümüz için avlanabiliyoruz. Resmi görevimiz hedefimizi öldürmek ama gayriresmi görevimiz, küçük şımarık akrabaları pis ellerini sürmeden önce bulabildiğimiz her türlü nakit parayı ya da değerli eşyayı almak. Nesilden nesile aktarılan servetin bir kısmını kendimize ayırmak, çünkü bizim hiç servetimiz olmadı.

Karson ve ben büyürken çok fakirdik ama bu bizi daha iyi katiller yaptı. Ya istediğinizi alırdınız ya da almazdınız ve almamaktan çok çabuk bıktık. Ayrıca akıl sağlığı cehenneminde yaratılmış bir eşiz. Ben antisosyal kişiliğe sahip bir psikopatım, Karson ise daha çok sosyopat. Yoksa tam tersi mi? Resmi teşhislerimizi alalı yirmi yıl oldu, o yüzden hatırlamıyorum. Her iki durumda da ikimiz de katlanarak kafayı yemiş durumdayız.

Çekmeceleri, dolapları ve kasaları arar, alabildiğimiz kadarını alır ve bir spor çantasına doldururuz. Çoğunlukla izi sürülemeyen nakit para ararken, ara sıra bir sonraki kasabadaki bir köprünün kenarına atmak için mücevher kutusu yakalayacağız çünkü biz böyle pislikleriz. Sokakta ya da bir rehinci dükkanında mal satmak bir seçenek değil. Aptallar böyle yakalanır ve ben hapse geri dönmeyi reddediyorum. Kardeşimin de aynı fikirde olduğuna eminim. Karson yatak odasından elinde bir tomar banknotla çıktı.

"Bu herifte yağmur yağdıracak kadar para var" diyor, sanki özel dansçısıymışım gibi paraları suratıma fırlatırken. Paralar havada dönüp yere düşerken, eğer bu işi bırakmazsa bir sonraki ölü adamın o olacağına yemin ediyorum.

"Şu anda ciddi misin?" Parayı elinden alıp çantama atarken hırlıyorum.

"Cinayet kadar ciddi."

Ondan nefret ediyorum.

Dönüyor ve duvarın yanında yürüyor, eli soğuk mermerde sürükleniyor, ta ki bir sıra resmin önünde durana kadar. "Şu küçük torunlarına bak," diye mırıldanıyor Karson. Sırıttıyor ve parmaklarını çerçeveye doğru savurarak onu kırık cam ve bükülmüş metalden oluşan bir su birikintisi içinde yere düşürüyor. Yıkım yoluna devam ediyor, her çerçeveyi teker teker deviriyor ve neşeli bir melodi mırıldanıyor. Karmaşık, çok pahalı görünen bir vazoya ulaştığında durur ve sessizleşir. Vazoyu eline alıyor, kot pantolonunun fermuarını açıp gevşek aletini boxer'ından çekmeden önce mavi şal deseninde bir parmağını gezdiriyor. Sertleşene kadar kendini okşarken bana doğru şeytani bir gülümseme fırlatıyor.

Arkamı dönmeliyim, ama o lanet olası bir araba kazası ve gözlerim sahneye yapışmış durumda. "Tanrım, yapmak zorunda mısın?" diye soruyorum.

Karson ayaklarının ucuna basarak geriye yaslanıyor, eli daha hızlı çalışıyor ve tatmin olmuş bir iniltiyle vazoya boşalıyor.

"Ben gittiğimden beri böyle mi çalışıyorsun? Yakalanmamış olman bir mucize. Ondan DNA'nı alacaklar, salak herif."

Onu bırakmaya gidiyor.

"Ah, ah, sperm sürahini bizimle getirmelisin."

Karson vazoyu kolunun altına sıkıştırırken dudakları çatılıyor ve birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ediyorum. Sekiz yıllık yaş farkını, boy ve yapı farkını bir kenara bırakırsak, neredeyse ikiz olabilirdik. Ben daha uzunum ve daha kaslıyım, ama aynı simsiyah saçlara, koyu renk gözlere ve kalın yüz kıllarına sahibiz.

Parmakları vazonun kenarına vuruyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bu şimdiye kadar geldiğim en değerli ikinci şey." Gözlerinde şakacı bir kıvılcım yanıyor ve bununla nereye varmak istediğini anlıyorum.

"Yapma," diye uyarıyorum.

"İlk iş karın oldu."

Evet. Bu gösterişli malikanede ikinci bir cinayet işlenmek üzere. Karımı becerdiği gerçeğini unutmak için çok uğraşıyorum. Eski karımı.

Artık çoktan ölmüş olan eski karım.

Vazoyu kollarından çekip alma ve suçlu sperminin çizmelerinin altındaki İran halısına yayılmasına izin verme dürtüsüyle savaşıyorum ama bunu yapmak, aptal kıcının üzerime katlanması konusunda endişelenmem gerektiği anlamına gelirdi. Ve bu geçerli bir endişe. Karson özgür bir adam olarak kalmak için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Paraları ceplerime dolduruyorum ve geride bir şey bırakmadığımızdan emin olmak için odayı tarıyorum. Karson binayı çoktan terk etmişti ve onu yine sikini vazoya vururken bulursam şaşırırmam. Ne de olsa cinayet onun afrodizyağı. Benim içinse bir amaca ulaşmak için bir araç. Bir şey istiyorum, onlarda var, ben de alıyorum. Yalan söylemeyeceğim ve bundan zevk almadığımı iddia etmeyeceğim, ama benim için bir doz Viagra'dan çok birinci sınıf bir uyuşturucu gibi. Bundan kafayı buluyorum ve kafayı bulmamın tek yolu bu çünkü gerçek uyuşturucularla işim olmaz.

Bir insana yaptıklarını gördükten sonra olmaz.

Annemizi hiç tanımadık çünkü biz küçükken öldü, bu yüzden babamızla birlikte büyüdük. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. O bir ebeveyn ya da vasi değildi. Hem Karson hem de babamız için bu rolü üstlenmek zorunda kaldım. Yemek veremeyecek kadar gergin olduğunda, yiyecek bir şeyimiz olduğundan emin olmak için mahallede ufak tefek işlerde çalışırdım. Yine de daha iyi bir çözüme ihtiyacım vardı, bu yüzden ilk öldürdüğüm kişi babamın satıcısıydı. Yılanın başını kesersem bu işin sonunun geleceğini düşündüm. Babam uyuşturucuyu bırakıp bize bakmaya başlayabilirdi. Ama saldırmak için bekleyen daha çok yılan vardı ve babam asla temizlenemedi.

Yine de bu cinayet bana bir şey öğretti. Topal cesedini yağmalayıp eve bir hafta boyunca dürüst bir işte çalışarak kazanabileceğimden daha fazla parayla döndüğümde, bir can almanın ne kadar kolay olduğunu öğrendim.

Ve bundan hoşlandığımı öğrendim.

Üçüncü Bölüm

Leana

Boğazımdaki el, gözlerimi siyah bir sis kaplayana kadar sıkılaşıyor. Safra ve alkolün acı kokuları üzerime siniyor ve öğürme isteğime karşı koyuyorum. Mickey'nin bileklerini kavriyorum ve bana evlenme teklif ettiğinde parmağıma taktığı yüzüğe bakıyorum. Bir sürü yalan. Ve ben ona inanacak kadar aptaldım.

Bugün böyle uyanmak istemezdim.

Cam gibi gözleri öfkeyle kısılrken bakışlarım kaşlarındaki kızgın çatıklığa doğru yükseliyor. Bu sefer bunu hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Bana yaşattığı cehennemi hak edecek bir şey yaptığımdan değil. Varlığım onu her an akıl almaz bir öfkeye sürüklemeye yetiyor gibi görünüyor.

Kalbimde bu kadar öfkeyle yaşamayı hayal bile edemiyorum. Aslında, hayal edebiliyorum. Ona duyduğum sevgi uzun zamandır onun nefesi kadar ekşi bir acıya dönüşmüş durumda ve benim de kendi içimde biriken bir öfkem var.

"Benimle yatıyor musun, Lee?" diye soruyor.

İşte burada. Bugünkü taciz saldırısının nedeni hile suçlaması. Dün de zulasından bir şeyler çaldığımı düşündüğü içindi ama ne yazık ki bu doğru değildi. Yarın ne gibi yeni mutluluklar getirecek?

"Cevap ver bana, kaltak! Hile mi yapıyorsun?"

Başımı sallıyorum. Arkadaşları beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben onlara hiç yaklaşmadım ya da tekliflerini kabul etmedim. Satıcı arkadaşlarından biri muhtemelen sürekli reddedilmemden bıktı ve bunun bedelini bana ödetmeye karar verdi.

"Kahrolası sürük," diye hırlayarak son nefesimi de kesiyor. İçimdeki her şey oksijeni kovalamak için kasılırken göğsünü itiyorum.

Tam öleceğimi düşündüğüm anda beni serbest bırakıyor. Bir şekilde her zaman çok ileri gitmeden önceki anı biliyor. Nefes nefeseyim, ciğerlerimi havayla doldurmaya çalışıyorum. Onları büzüşmüş barbunya gibi hissetmek yerine şiştiklerini hayal ediyorum.

Elinden kurtulup kapıya doğru koşuyorum. Aynadan sarkan çantama uzanıyorum ve yansıمامı gördüğümde duruyorum. Artık canlı bir genç kadın değilim. Yıpranmış ve hırpalanmış bir halde, ciğerlerimin birkaç dakika önceki haline daha çok benziyorum. Gözyaşları, asi sarı saçlarımı yanaklarıma matlaştırıyor ve mavi gözlerim onun boğucu tutuşundan dolayı kan çanağına dönmüş durumda.

"Eğer gidersen, Leana, seni bulurum. Beni duyuyor musun?" diye bağıyor, alkol sözlerini bozuyor. "Seni bulacağım ve öldüreceğim!"

Bana doğru tökezleyerek bir adım atıyor, sonra likör bacaklarını çıkarmaya çalışırken duvara yaslanıyor. Gözlerinin bir ileri bir geri gidip gelmesine bakılırsa, odanın ayaklarının altında dönüyormuş gibi hissettiğini rahatlıkla varsayabilirim. Tehditleri gerçek, ama bu kaçmak için elime geçen en iyi fırsat. Yakın zamanda içki dolabından başka bir şey bulacak kadar ayık olmayacak.

O daha ayağa kalkamadan kapıyı çarpıp çıkıyorum, yanıma sadece çantamı alıyorum. O dairedaki hiçbir şey için geri dönmeye değmez. Çantamda sakladığım birkaç hap var, bu yüzden hastalanmamak için onları azar azar almam gerekecek. Ne kadar umutlu olsam da, yoksunluğu sonsuza kadar engellemeye yetmeyecek. Bununla başa çıkmam gerekecek ama önce kendimle bakıcım arasına bir mesafe koymalıyım. Onun evinin dışında beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok ama bundan daha iyi olmalı.

Her şey bundan daha iyi olmalı.

Bir üst geçit köprüsünün altından geçerken ayaklarımın altındaki çakıllar çatırdıyor. Siyah ve mavi grafitiler, betonu destekleyen soyulmuş yeşil sütunları kaplıyor. Gün içinde birkaç saatliğine güneşten kaçabileceğim güzel bir gölge sağlıyor ve bu gece gibi bir gecede kestirmek için harika bir yer. Sokakta yaşayanlar için popüler bir yer ama şu an için kendimi yalnız bulduğum için mutluyum. Sırt çantamın askıları güneş yanıklarına sürtünüyor. Çantayı ve birkaç giysiyi alacak kadar param vardı, yiyecek için çok az param kalmıştı. Durum, beni yemek artıkları aramak için bir çöp tenekesine yüzüstü gönderecek kadar vahim değil, ama o noktaya geliyor.

Birkaç gündür kaçak durumdayım. Mickey beni arıyorsa bile henüz bulamadı. Yine de bu şehirden gitmezsem bu sadece bir zaman meselesi. Kaldırımlarda yürürken başımı eğiyorum ve diğer insanlardan olabildiğince uzak duruyorum. Mickey'nin her yerde gözü var.

Sırt çantamı hassas omuzlarımdan çekip açmaya çalışıyorum ama ellerim çok titrediği için fermuar takılıyor. Böylesine basit bir arızanın yarattığı ani panik bana şu anda neden bu kadar endişeli olduğumu hatırlatıyor. Yaz sıcağında tüylerimi diken diken eden o ürpertici his. Midemi bulandıran bulantı. Kafamın güzelliğini özlüyorum ve bunu gidermem gerek. Sonunda fermuarın rahatça hareket edebilmesi için kumaş parçasını yoldan çekiyorum ve nane kabını arıyorum.

Bu küçük teneke, azalan zulamın sonuncusunu barındırıyor. Bittiğinde, boku yerim. Belki de Mickey bunu bekliyordur. Metal kapağı açmadan önce gerçekten yalnız olduğumdan emin olmak için gözlerim gölgeden gölgeye atlıyor. Güvenliğimden bir kez daha emin olduktan sonra kaptan bir hap alıp dilimin altına yerleştiriyorum ve yutmak için yeterli tükürüğü oluşturuyorum. Sonunda kurumuş boğazımdan aşağı kayarken, temel kaygı yıkanıyor ve gerçek ilacın geri kalanını halletmesini bekliyorum.

Şimdi kafayı bulmak için bir yere ihtiyacım var. Çakılların kenarındaki birkaç çalılık, arkalarına uzanırsam beni gizleyecektir, bu yüzden onlara doğru yürüyorum ve çantamı yere bırakıyorum. Kabartıp yere bırakıyorum. Başım naylona çarptığı an, bedenim tuttuğum gerginliği serbest bırakıyor. Üzerimden gelen trafik sesi çoğu insanı çıldırtır ama ben çoğu insan değilim. Hoşuma gidiyor. Rahatlatıcı. Ve beni sevdiğini söyleyen ve aynı nefeste ölmemi isteyen kişi tarafından öldürülmekten daha iyi.

Evet. Havanın serinliğini ve yol gürültüsünü her zaman tercih ederim.

Keşke gitmek için bu kadar beklemeseydim. Yanağımdaki solan morluğa ve boynumdaki el izine dokunuyorum. Keşke bana ilk elini sürdüğünde gitmiş olsaydım. Daha da iyisi, keşke onunla hiç tanışmasaydım. Beni hiç bulmasaydı bugün nerede olacağımı hayal etmeye çalışıyorum.

ama beynim bu tür bir fanteziyi canlandıramayacak kadar bulanık. Düşüncelerim boşa akıyor, olabilecek şeyler yerine olmuş şeylere değiniyor.

Sürekli tacizcilerden kaçıyorum.

Ama bu geçmişte kaldı ve şimdi dilimde özgürlüğün tadını alabiliyorum. Ya da belki sadece uyuşturucudur. Her iki durumda da, hafifledim. Seyahat etmenin kötü yanlarının tekrar yaşanmasını engellersem, iyi olacağım. Toplumun kurallarına uymayan bir dünyada yalnız bir kadın olmanın getirdiği savunmasızlık konusunda hiçbir şey yapılamaz ama Mickey'den -ve Mickey gibi erkeklerden- uzak durabilirsem başaracağım.

Arabaların ve kamyonların farları betondaki çatlaklardan geçerken etrafımda ışıklar yanıp sönüyor. Arada bir, serseri bir far yanımdaki yoldan sürüklenip çalıkların arasından süzülüyor. Bu benim için bir bebeğin beşiğinin üzerinde boş boş dönen bir cep telefonu kadar rahatlatıcı.

Ne yapacağıma ya da nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yok ama şimdilik bu kadarı yeterli. Olmak zorunda çünkü başka seçeneğim yok. Çalışmayı teklif ederek para kazanmaya çalıştım ama insanlar bana bir kez bakıp geri çeviriyor. Onları suçladığımdan değil. Tüm morluklar ve gözlerimin altındaki koyu renkli torbalarla tipik bir keşe benziyorum. Numara yapmak bir seçenek değil çünkü Mickey'nin arkadaşı kendi bölgesinde çalışan yeni bir kız olduğunu öğrenebilir ve o zaman başım gerçekten belaya girer. Bu bok çukurundan otobüse binmek en akıllıca seçenek gibi görünüyor ama bırakın on mili, on adım gidecek kadar bile param yok. Ve son birkaçı bittiğinde daha fazla hap alacak kadar param da kesinlikle yok.

İnsanların suçlu olmaya başvurmasına şaşmamalı. Çok daha kolay. Ve daha hızlı.

Başımın üstündeki periyodik korna sesleri arasında yapraklar rüzgâra karşı hışırıyor. Uyuşturucular sistemimden geçerek yoksunluk hissimi hafifletiyor ama bu yeterli değil. Kazağımı vücuduma yaklaştırarak sıcaklığı içimde tutmaya çalışıyorum. Kıvrılıyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Yine de evden daha iyi olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Ve öyle de. Şiddetli bir yağmurdan sonra sidik ve asfalt kokan bir üst geçidin altında uyumak, dövölmekten ve kullanılmaktan katlanarak daha iyidir.

Kendimi sıcak hissedene kadar titriyorum ve gözlerim bir an daha açık kalamayacak kadar ağırlaşıyor. Şehrin ninnisi etrafımda uğuldarken, çok ihtiyacım olan uykunun rahatlatıcı kucağını memnuniyetle karşılıyorum.

Dördüncü Bölüm

Karson

George yola çıkmadan önce şehir yakınlarında bir tur daha yapmamızı istiyordu ve Gentry buna çok kızmıştı. Ben kızmadım. Vurgun yapmaya bayılıyorum. Eğer günlük bir işte çalışıyor olsaydım, muhtemelen kendimi asardım ve bunu yapmadan önce çok dramatik olurum.

Öldürmeyi seviyorum. Bunu yapmak için doğmuşum. Tıpkı bir ressamın ya da müzisyenin resim yapma ya da müzik çalma dürtüsü gibi, benim de boğaz kesmek ve bağırsaklarla makrome yapmak için doğuştan gelen bir arzum var. Buna karşı çıkmak çok ... doğal olmazdı.

Susturucuyu çıkardım ve tabancamı kılıfına koydum. Vuruşu bitirdik ama eksik hissediyorum. Bazen bir silah yeterli olmaz. Heyecandan yoksundur çünkü çok hızlıdır. Çok zahmetsiz. Bir tetik çekişi ve *bam*, gittiler.

Sıkıcı.

Kurbanlarımla oynamayı severim. Psikolojik işkence ve fiziksel eziyetin güzel bir karışımı genellikle beni tatmin etmek için yeterlidir, ancak bazen öldükten sonra da devam ederim. Bazen onları öldürmek yeterli olmuyor.

Gentry benim çalmamdan *nefret eder*. O çok ciddi. Bunu bir amaca ulaşmak için bir araç olarak görüyor ve bunun heyecanını yaşarken, benim bunu uzatmamı anlamıyor. Bunun seni gıdıklaması *gerekıyor*. Eğer bu kadar eğlenceli olmasaydı, insanlar bunu seri olarak yapmazdı. İşini seversen, hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmazsın, değil mi? Kendi bildiğim gibi yapmama izin verildiğinde işimi çok seviyorum.

Son vuruşumuzda Gentry'nin liderliği almasına izin verdim, ama şimdi bununla biraz eğlenmek için derimden sürünüyorum. Odayı gözden geçiriyorum ve dinliyorum. Çekmeceler arkamda neredeyse sessiz makaralarla açılıp kapanıyor, zengin mobilyalar asla gıcırdamaz ve ciyıklamaz. Gentry eşyaları karıştırıyor, biraz para arıyor, ben de önümde yere yığılmış adama dönüyorum. Solgun elleri karnına bastırıyor, kanını vücudunun içinde tutmak için savaşıyor. Bu kaybedilmiş bir savaş. Kırmızı bir leke kot pantolonuna yayılmaya başladı bile. Daha fazla hava almaya çalışırken dudakları açık ağızlı bir nefesle ayrılıyor. Ciğerlerinde bir sorun yok ama oksijeni beynine ulaştırmak için yeterli kanı yok ve muhtemelen boğuluyormuş gibi hissediyor.

Çok güzel.

Cebimden bıçağımı çıkarıp bir fiskeyle açıyorum. Parlak metal bıçağı gördüğü anda gözleri açılıyor ve çığlık atmak için ağzını açıyor. Ona doğru atılıyorum ve ciğerlerinden ilk ses patlamadan önce eldivenli elimle ağzını kapatıyorum. Kavrayışıma karşı direnmiyor ama kardeşimi oyunumdan haberdar etmesine izin vermeyi reddediyorum. Bıçakla engellenme havasında değilim.

"Şşşt, zengin çocuk. Enerjini ölmek için saklamalısın," diye fısıldıyorum gülererek. Bıçakla boynunu okşuyorum, parlayan gümüşü hafifçe titreşen deride gezdiriyorum.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ama ben hiç acımiyorum. Özellikle benden daha genç, hali vakti yerinde insanlardan hoşlanmıyorum. Bu herif yirmi beş yaşından büyük olamaz ve Tanrı'dan daha fazla parası var.

Siktir et onu.

Bileğimin keskin bir hareketiyle kulağının hemen altındaki hassas deriyi çentikliyorum. Gözleri tekrar açılıyor ve elimin arkasından ciyaklıyor. Bu içgüdüsel panik gösterisi beni sertleştiriyor. Kim olurlarsa olsunlar, korkuları doğrudan sikime gidiyor.

Sağ omzunun yanındaki boşluğu hissediyorum ve bıçağı ona saplıyorum. Gözleri kafasından dışarı fırlıyor ve ayakları yere basıyor ama hızını kaybediyor. Bıçağı etinden çekiyorum. *Pop*. Çelik, yerleştirdiğim yerde gömülü kalmak için savaşıırken o anlık emme hissi için yaşıyorum. Neredeyse başımı döndürüyor.

Yeni yaradan zayıf bir damla kan sızıyor ve bu adam ne yapacağını bilemiyor. Elini karnındaki kurşun deliğinden çekip omzuna bastırıyor. Hayat kararlarla doludur ve sanırım ölüm de öyledir. Az önce korkunç bir karar verdi.

Aşağı uzanıp bıçağı kurşun yarasına saplıyorum ve zaten ağır olan yarasının vadisinde döndürüyorum. Sel kapıları açılıyor ve kucağının etrafında kıpkırmızı bir havuz oluşturuyor. Aldığı her nefes, burun deliklerinden gelen hızlı s o l u k l a r d a n biraz daha fazlası olana kadar küçülüyor.

Artık çılgılık atacak gücü kalmadığına kanaat getirerek elimi ağzından çekiyorum ve eldivenli parmağımı bağırsağındaki yaraya daldırıyorum. Sırılsıklam ve kaygan bir şekilde çıkıyor. Dizlerimin üzerinde öne doğru eğilerek, sallanan başının üzerinde küçük bir sanat eseri yaratıyorum. Parmaklarım yazarken dönüyor ve daha fazla boya eklemek için sürekli parmağımı daldırmak zorunda kalıyorum. Hokkaya her daldığımda ağzı karaya vurmuş bir balık gibi açılıp kapanıyor. Artık gözlerini bile açık tutamıyor ve yaşam gücü tükenirken gözleri küçük yarıklara dönüştü.

Başının üzerinde ürkütücü bir şekilde aşağıya doğru damlayan bir mesaj var. Korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyor ama *REDRUM* gibi şifreli bir şey yerine "Kiddie didler" yazıyor.

Bir fotoğraf çekiyorum ve telefonun ekranını ona doğru çeviriyorum, ama lanet sanatıma tepki bile vermiyor. Kaba.

Sıkıldığımda, boğazını keserek ve zengin küçük domuzcuk gibi kanamasına izin vererek işini bitiriyorum. Bıçağın boyun etinden geçerken çıkardığı ses beni biraz etkiliyor. Gerçekten vıcık vıcık.

"Çok daha iyi," diye fısıldıyorum.

Bıçağımı bir bez parçasına siliyorum ve ayağa kalkarken cebime koyuyorum.

Gentry arkamdan, "Diddler diye yazılıyor, salak," diyor. Yargılayıcı pislik. "Kurşun onu öldürmüş gibi görünmüyor, Karson. Bunu George'a nasıl açıklayacağız?"

"Tek yaptığım onu vurmaktı. Yemin ederim."

Gentry adamın neredeyse boynundan ayrılmış olan çökmüş başını kaldırır. "Gerçekten keskin bir mermi."

Omuz silktim. "Ona yardım ettim. Tren çok yavaş geliyordu ve acı çekiyordu." "Sen lanet olası bir aziz değil misin?" Başının tekrar öne eğilmesine izin veriyor.

"Karmaşıklştırıyorsun

Birden fazla silah kullandığınızda bazı şeyler değişir. İçeri girer, ortadan kaldırır, soyar ve çıkarız."

"Biliyor musun, hapishane öncesi Gentry çok daha eğlenceliydi. 'Onlar ölmeden önce kaç silah kullanabiliriz' oynardık, hatırladın mı?"

Gentry'nin dudakları gerilir.

"Hatırlarsın," diye devam ediyorum. "Sen koşu şampiyonuydun. Ne oldu? Kurşun, bıçak, çekiç, tornavida ve sonunda ölmeden önce gözlerine bir değil *iki* çivi." İç çekiyorum. "Güzel günlerdi."

Gentry uzaklaşmak için döner. "Üç çivi vardı. İkisi gözüne, biri kulağına."

"Çok güzel çocukluk anılarımız var," diyorum başımı sallayarak ve pencereye doğru özlem dolu bir bakışla.

"Gidelim," diye bağılıyor Gentry çamurluktan. Fuaye mi? Züppeler ne diyorsa artık.

"Ben de geliyorum."

Minibüse tırmanıp eldivenlerimizi çıkarıyoruz. Bir vuruştan sonra yaptığımız ilk şey bu çünkü o lanet şeyler daraltıcı. Yine de önce güvenlik.

"Ne kadar aldık?" Gentry minibüsü dolambaçlı yoldan aşağı doğru sürerken soruyorum.

Başını sallıyor ve iç geçiriyor. "Yeterli değil."

"George'un parmağının altından çıkmalıyız. Bütün zor işleri biz yapıyoruz ve bütün maaşı o alıyor. Evet, bize biraz kısıntı atıyor ama lanet olası köylüler yerine krallar gibi yaşamalıyız."

"Planımız bu," diyor ve keşke daha fazlasını söyleseydi. Kısa cümlelerinden bıkmaya başladım.

Onu sıkıştırmaya karar verdim. "Ne planı? Ortağınla paylaşmak ister misin?" "Hayır. Pek sayılmaz."

Başka bir şey sormadan Gentry'nin telefonu çalıyor. Cevap verdiğinde konuşmayı duymak için yaklaşıyorum ama beni itiyor.

"Tüm bu yol mu? Başka kimse yok-" Gentry diğer uçtan yükselen bir sesle susturulur. "Ne kadar . . . Pekala. Pekala. Tamam." Aramayı sonlandırır ve omuzlarını yuvarladıktan sonra boynunu kırar.

Arkama yaslanıp ayaklarımı koltuğun üzerine attım. "Ne oldu?" "Bir vurgun için lanet Hollywood'a gitmemiz gerekiyor."

"Araba kullanmak gibi mi?"

"Silahlarımızı uçağa sokamayız, değil mi? Yani evet, araba kullanacağız. George bir yolculuğa çıkmamız gerektiğini söylemişti ama ülkenin bir ucundan diğer ucuna gitmemiz gerektiğini kastettiğini fark etmemiştim."

"Oh adamım, bu yolda otuz altı saat gibi bir şey. Benimle." Gülüyorum. "İyi şanslar, kardeşim."

"Eğer uslu durmazsan cinayet listemi tek vücutta toplarım." "Ben ne zaman terbiyesizlik yaptım ki?"

"Y ile biten her gün." Ana yola çıkar ve minibüsü otoyola doğru yönlendirir. "Hadi şu işi bitirelim."

"Vurulan kim?" Ben soruyorum.

"Yapmaması gereken bir işe bulaşmış bir aktör. Yeni bir Lambo alabilen ama borçlarını ödeyemeyen biri. Ama aynı zamanda *çok fazla* güvencesi olan biri."

"Daha zor iş, daha iyi ücret demek, değil mi?"

Gentry omuz silkiyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Bu işten daha önce hiç kazanmadığımız kadar çok kazanacağımızı söylüyor. Eğer doğruyu söylüyorsa, belki yine kendi işimizi kurabiliriz. Aracıları aradan çıkarırız."

Bir bakıcıya sahip olmayı hiç sevmemiş, bu yüzden bu plan bana harika bir fikir gibi geliyor. Bu yolculuktan sağ çıkabildiğim sürece, işler yolunda görünüyor.

Motor ışığı yanıyor, gösterge panelinde parlak turuncu renkte yanıyor. Minibüsün önünü mide bulandırıcı tatlı bir koku kaplıyor ve kaputtan bir buhar yükseliyor. Gentry ellerini direksiyona vurdu. Yolda zar zor ilerleyebildik. Hâlâ ormanlık tepelerin arasına sıkışmış durumdayız, ana otoyoldan kilometrelerce uzaktayız. Çok kızacak. Ve çekilmez. Harika.

Arabayı kenara çekti ve biz de minibüsten indik. Gentry kaputu açıyor, nefesinin altında bildiği tüm kötü kelimeleri söylüyor ve ben dizlerimin üzerine çöküyorum. Yolda olduğumuz yerden durduğumuz yere kadar karanlık, ıslak bir iz uzanıyor. Tatlı kokuyu alıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Gentry'ye "Çatlamış radyatör," diyorum, gözlerimi öfkeyle öylesine çarpılmış bir yüze kaldırıyorum ki, bu noktada onu çözmenin mümkün olduğunu sanmıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Elini saçlarının arasından geçiriyor. "Bu işi halletmeliyiz."

Çekici çağırmak için telefonumu çıkardım. Başka ne yapabiliriz ki? Gentry telefonu elimden çekip alıyor ve benden uzak tutuyor. "Sakin ol. Sadece çekici çağırmaya çalışıyorum."

"Ve ne? Silah ve çalıntı parayla dolu minibüsü çektirsinler mi? Eminim eldivenlerindeki kanı fark etmeyeceklerdir bile. Siktir, Karson. Hayatında bir kez olsun kafanla düşün."

Dumanı tüten minibüse yaslanıyorum ve cebimdeki paketten bir sigara çıkarıyorum. Yakıyorum, bu da Gentry'yi sonuna kadar kızdırıyor. Kafası yanacak ve beyin maddesini çimlerin üzerine fırlatacakmış gibi görünüyor ve onu bu sinirli seviyeye getirdiğim için kendimi kötü hissetmeliyim.

Ama benim yok.

"Yani otostop mu çekeceğiz?" Dumanı ciğerlerime çekerek soruyorum.

"Aptalca bir öneri daha. Bizim gibi iki adamı kim alır ki?" Gentry kaputu çarparak kapatırken ellerini kaputun üzerine atar.

Omuz silkiyorum. "Ben ortaya çıkıp onlara silah doğrultana kadar tek kişi gibi görünecekler."

"Bu-" diye başladı Gentry, sesi kısıktı ve bana yeni bir göt deliği açmaya hazırdı. "Aslında kötü bir fikir değil."

Kardeşim bana iltifat mı etti? Öldüm mü ben? Cehennemin alevleri ve sıcaklığı nerede?

"Ama sen yüz olmalısın," diyor. "Benim cüssemde bir adam için kimse durmaz.

Siz de bir erkek olduğunuz için yine de durmayabilirler, ama biraz daha az heybetlisiniz."

"Son altı yıldır hapishane egzersiz sistemine erişimim olmadığı için üzgünüm," diyorum sigaramdan bir nefes daha çekerek ve bu neredeyse Gentry'yi derin uçtan gönderiyor. Ayıyı dürtmek için iyi bir zaman değil ama kendime engel olamıyorum.

"Sadece şu lanet çantaları al. Tabancalar bizde kalacak ama uzun namluluları ormana atacağım. Sen bir mankafayı yakalamaya çalışırken ben orada bekleyeceğim."

Sadece denemeyeceğim. Gentry'ye benim fikirlerimin de onunkiler kadar iyi olabileceğini göstereceğim.

Beşinci Bölüm

Leana

Çok yorgunum. Bir haftadır sokaklardayım ama sanki çok daha uzunmuş gibi geliyor. Sonsuzluk gibi geliyor. Cesur bir genç olarak seyahat ettiğimde bu daha kolaydı. Haplara bağımlı olmadan ve ısınmış ölü gibi görünmeden önce. Mavi gözlerim hala umutla doluyken.

Elimde tabelam, ayaklarımın dibindeki küçük karton kutuya atılacak birkaç bozuk paranın parlak ışıltısını bekliyorum. Eğer şanslıysam, birisi yarısı yenmiş bir yemek ya da gazoz atıyor. Çoğunlukla ışıkların değişmesini beklerken "Bana göğüslerini göster!" diye bağırان erkekler oluyor. Kahretsin, o kadar çaresizim ki, birden fazla kez bunu düşündüm.

Ter alnımda birikiyor ve gözlerime doğru akıyor. Kirpiklerime ulaşmadan önce siliyorum. Güneşten yanmış tenim parmak uçlarımı ısıtıyor ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Sıcaklık beni öldürüyor. Aldığım az miktardaki su, vücudumun umutsuz serinleme çabasıyla tere dönüşüyor. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp Mickey'ye geri dönmek berbat bir fikir gibi görünüyor ama gün geçtikçe daha cazip hale geliyor.

Elimi alnıma götürüyorum ve yolun karşısındaki motele bakarken gözlerimi sert parlıtından koruyorum. Suları vardır. Lobideki banyoyu kullanmama bile izin verebilirler, böylece yüzümü serinletebilir ve cildimdeki kumları durulayabilirim. Yeterince nazıkçe rica edersem, belki bu şiddetli baş ağrısı için de bir Tylenol alabilirim. İlaç zulamın sonuna doğru geldim ve kullandığım çok az şey sadece titremeleri uzak tutmaya yetiyor.

Karton tabelayı katlayıp kolumun altına sıkıştırıyorum. Karton kutum, cipli şımarık bir çocuktan bir tomar çöpten biraz daha fazlasını aldı, bu yüzden onu geride bırakıyorum. Ortalık sakinleşince yolun karşısına geçip otoparka doğru ilerliyorum. Serin havanın tenimi öptüğü muhteşem akıntıya rağmen, hantal otomatik kapılardan içeri girdiğimde bayılacak gibi hissediyorum. Siyah mürekkep lekeleri gözlerimin önünde dans ediyor ve görüşümü engelliyor. Kendimi sabitlemek için seyahat broşürlerinden oluşan bir vitrine uzanıyorum, yere düşmemeye dikkat ediyorum.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye soruyor masanın arkasındaki kadın.

Öne doğru sendeliyorum ve lobideki tezgâha yaslanıyorum, göğsüm her nefes alışımında ağırlaşıyor. "Gerçekten biraz suya ihtiyacım var. Sizde hiç var mı?"

Kadın masanın altından uzanıp bana iki şişe uzatmadan önce etrafına bakınıyor. "Bunlar misafirler için, eğer misafir değilseniz bana söylemeyin," diyor sıkı bir gülümsemeyle.

Başımı sallıyorum ve şişelerden birinin kapağını açıyorum. Sıvı oda sıcaklığında olmasına rağmen çatlamış dudaklarımı yatıştırıyor ve kurumuş boğazımı kaplıyor. Kusacağımı düşünene kadar yudumluyorum, midem bir yudum daha almak için yalvarırken kendimi durmaya zorluyorum. Ağzımın kenarlarından akıyor ve şişeyi indirdiğimde yarısını içmiş oluyorum. Kadın bir kez daha masanın altına uzanıyor ve çenesiyle otomatik kapıya doğru işaret etmeden önce bana bir şişe daha uzatıyor.

Mesajı aldım. O günkü iyiliğini yaptı ve şimdi benim de ortalıkta görünmemem gerekiyor. Evsizler herkes tarafından hoş karşılanmaz, hatta en ufak bir

üzücü durumumuz için acıma hissi. Bize tepeden bakılıyor, ama sadece birileri bize bakmaya zaman ayırdığında. Sanki varlığımızdan haberdar olurlarsa bulaşıcı bir hastalığa yakalanacaklarını düşünüyorlarmış gibi, çoğu bakışlarımızla karşılaşmıyor bile.

"Teşekkürler," diyorum ona, elimin tersiyle ağzımı silerken. Klimanın konforundan ayrılıp sığağa bir kez daha göğüs gererken iç çekiyorum.

Güneş bugün hiç esir almıyor.

Bacaklarımı beni otopark boyunca taşımaya zorluyorum, gözlerim, eğer ona ulaşacak gücü toplayabilirsem bana nefis bir gölge sağlayacak olan devasa bir ağaca odaklanıyor.

İçinde kimse olmadan rölantide çalışan koyu renkli bir SUV gördüğümde neredeyse otoparkın kenarına varmışım. Eski egzozundan siyah dumanlar çıkıyor ve boyası dökülmemiş kısımlarından güneş ışınları parlıyor. Sürücü kapısının yanında durana kadar adımlarımı yeniden yönlendiriyorum. Sahibini ararken başımı her yöne çeviriyorum ama yakınlarda kimse yok. Muhtemelen moteldeki bir misafire ait.

Parmaklarım sıcak metal kapı koluna değiyor ve kilidin açık olduğunu fark ettiğimde ağzım açık kalıyor. *Yasadışı bir şey yapma*, diye kendime telkinde bulunmaya çalışıyorum ama yasal yol şimdiye kadar işe yaramadı ve çok yorgunum. New York'tan çıkmak için çaresizim. Mickey'nin gelip beni alması an meselesi ve şansımı yeterince zorladım.

Anahtarı kontakta bırakmaları onların suçu, diye mantık yürütüyorum.

Kapıyı kırbaçla açtım ve bencilce koltuğa oturdum. Gözlerim yırtık iç mekâna, bardak tutucularındaki sigara izmaritlerine ve yarısı boş içki şişelerine takılıyor. Benzin deposu dolu ve eğer bunu yapmayı planlıyorsam gerçekten önemli olan tek şey bu.

Bunu yapmayı planlıyor muyum?

Bedenim benim yerime soruyu yanıtlıyor ve SUV'u geri vitese takıp park yerinden yavaşça çıkıyorum. Geri geri giderken, kapı ve pencere sıralarında hareket olup olmadığına bakıyorum. Birinin binadan fırlamasını ve bana ait olmayanı almaya çalıştığım için bana bir ders vermesini bekliyorum.

Ama öyle bir şey olmadı.

Otoparktan çıkıp yola çıktığımda kimse beni fark etmiyor. Hafif trafiğe karışıyorum ve havayı gidebildiği kadar yükseltiyorum, cehennemle arama kilometreler koyarken dikiz aynasına bakmaya bile cesaret edemiyorum.

Beni bir sonraki eyalete götürecek olan otoyola yaklaştığımda hava kararıyor. Bu arka yolda ara sıra karşıdan gelen farlar gözlerimi acıtıyor ve kafatasımın tabanını döven baş ağrısı yüzünden görüşüm zaten hassas. Bir araba çalmanın stresi yardımcı olmadı. Yoksunluk da öyle. Damarlarımdaki buhar gibi, tahliye vanası olmadan gidecek hiçbir yer olmadan inşa ediyor ve inşa ediyor.

İleride yolun kenarında bir şey görüyorum ve daha iyi görebilmek için SUV'u yavaşlatıyorum. Kaputu açık beyaz bir minibüs. Soluk başparmağını havaya kaldırmış bir adam yanında duruyor. Kenara çekme isteği beni ona doğru çekiyor. Başkalarının yardımına güvenmenin ne demek olduğunu ve her araba güvenliğiniz için yavaşlamadan yanınızdan hızla geçerken hissettiğiniz çaresizlik duygusunu biliyorum.

Yapma, Leana.

Bu akıllıca değil. Olmadığını biliyorum. Bildiğim kadarıyla bu adam bir seri katil olabilir ve bu pisliliği çalmamın tek nedeni kendimi güvene almaktı. Şimdi düşünüyorum da

kendimi bir kez daha tehlikeye atıyorum. Yapamam.

Ayağım frenlerden kurtuluyor ve gaz pedalına doğru ilerliyor. Minibüsün yanından geçiyorum. . .

En iyi kararına rağmen, yolun kenarına çekiyorum. Devam edersem, bugün yanımdan geçen yüzlerce insandan farkım kalmaz. Ayrıca, özellikle de gözlerimin arkasını ısıran bu baş ağrısı varken, anahtarı daha iyi durumda olan birine vermeyi de düşünmüyorum.

Adam gülümseyerek pencereye yaklaşıyor ve kendimi biraz daha rahat hissediyorum. Otuzlu yaşlarının sonlarında gibi görünüyor. Koyu renk, dağınık saçları esintide biraz dalgalanıyor. Gölgeleer yüzünden gözlerinin rengini göremiyorum, bu da muhtemelen onların da karanlık olduğu anlamına geliyor. Saçları güçlü çenesini çiziyor ve geniş bir adam olmamasına rağmen güçlü kollarını görebiliyorum. Vahşi bir şekilde çekici biri ve kendimi uzun zamandır ilk kez bitkin görünüşümden utanırken buluyorum.

"Hey," diyor omzundaki spor çantasının askısını düzeltirken.

"Minibüsünün nesi var?" diye soruyorum.

"Radyatör patladı. Buradan birkaç mil ötedeki dükkana gitmem gerekiyor. Beni bekleyen ödünç bir arabaları var, ama benim boktan arabamı daha sonra alabilirler." Minibüsünü işaret ediyor.

Şimdiye kadar her şey yolunda görünüyor ve savunmam düşmeye başlıyor. Eğer bu konuda yalan söylüyorsa, oldukça ikna edici bir iş çıkartıyor. Ayrıca, sadece birkaç mil için. Sonra yine tek başıma olacağım.

"Bin," diyorum ona, çantamı yolcu koltuğundan çekerek.

Adam cipin etrafında dönüyor, geçerken kaputa vuruyor. Koltuğa tırmanıyor ama hareket edebilmemiz için kapıyı kapatmak yerine gözlerini yolun kenarındaki ağaçlara dikeyyor. Tam fikrimi değıştirip inmesini isteyecektim ki bana döndü ve ... sadece baktı.

Gözleri sertleşirken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Vites koluna uzanıyorum, yeterince hızlı gidersem onu arabadan atabileceğimi düşünüyorum ama metalik bir tıkırtı ellerimin hiçbir şey yapmasını engelliyor. Başımı çevirdiğimde yüzüme doğrultulmuş bir tabancanın namlusuyla karşılaşınca midem düğümleniyor.

"Bela istemiyorum," diyorum sesimi sabit tutarak.

Ağaçları işaret ederek, "Ne yazık ki, sorun tam olarak sahip olduğunuz şey," diyor.

Aracın üzerine kurşuni bir sessizlik perdesi çöküyor, ancak ormandan gelen ağır çizmelerin çıtırtısını duyduğumda bozuluyor. Kalbim boğazıma kaçıyor ve boğuluyorum.

SUV'a başka bir adam yaklaşıyor, bu yanımda oturan adamdan çok daha iri. Dolgun, koyu renkli sakalı yüzünün alt yarısını gizliyor ama gözlerini görebiliyorum ve onlar da bir o kadar koyu. Saçları diğere adamınkinden çok daha düzgün, ama sanki aynı kumaştan kesilmiş gibi görünüyorlar.

Midem bulanıyor ve bu sadece kendimi içine sıkışmış bulduğum boktan sandviçin dehşetinden kaynaklanmıyor. Uyuşturucudan midem bulanıyor ve daha önce içtiğim su da bulunduğu yerden memnun değil.

Daha iri olan adam, bana silah doğrultan adamın arkasındaki koltuğa oturuyor. Kapılarını kapatırken "Getirdiğın için teşekkürler" diyor.

"Pek fazla seçeneğim yoktu, değil mi?" Kendimi tutamadım. Beni öldürebilirler, ama mızımız bir çocuk gibi dışarı çıkmayı reddediyorum. Son altı yılımı Mickey'ye bana yumuşak davranması için yalvararak geçirdim. Bir erkeğe beni rahat bırakması için yalvararak bir saniye daha geçirmeyi reddediyorum.

"Geveze," diyor yanımdaki adam gülerek. "Biraz ateşli olanları severim. Yine de senden kurtulup sadece arabayı alabiliriz." Karanlığın içinde bir yerden bir bıçak çıkarıyor ve metali boğazıma dayıyor.

Yutkunduğumda, bıçağın altında derim geriliyor. "Bu benim arabam bile değil. Ben aldım."

Adam başını eğiyor ve boğazından alçak bir hırıltı çıkıyor. Arka koltuktaki adama doğru döner. "Burada neyimiz var, G? Görünüşe göre küçük bir hırsız yakaladık."

Hiç havamda değilim. İçim dışıma çıkmak üzere, tüylerim diken diken oluyor, ürperiyorum ve şimdi *bununla* uğraşmak zorundayım. Tek istediğim tacizcimden uzaklaşmaktı ama şimdi kendimi muhtemelen beni deşecek iki psikopatın yanında buldum. Ya da daha kötüsü.

Bana ne yapabileceklerini düşünmek midemi bulandırmaya yetiyor ve kapıyı tam zamanında açıp kaldırıma kusuyorum. Yanımdaki adam tiksintiyle homurdanıyor ama arkadaki iri adam iğrenmekten çok kızmış görünüyor. Kapısını açıyor, aracın etrafından dolaşarak ve yavrusunu taşıyan bir anne kedi gibi beni gömleğimin arkasından tutup kaldırıyor. Çok az bir çabayla beni arka koltuğa fırlattı.

Sürücü koltuğuna oturuyor ve beni boğmakla tehdit eden mide bulantısı dalgalarını kontrol altına almak için arkama yaslanıyorum.

Yolcunun dikkati, başını keskin bir şekilde çevirerek tekrar bana yöneldi. "Hırsızlara ne yaptığınızı biliyor musun?"

"Onları öldürmek mi?" Ben diyorum.

Şoförün derin sesi cipin içinde yankılanıyor, gözlerim kapalıyken daha da yüksek geliyor. Sözleri ipeksi bir yumuşaklıkta. "Hayır. Onları gezintiye çıkarıyoruz."

Altıncı Bölüm

Gentry

"Kenara çekil!" diyor arka koltuktan. Sesindeki çaresizlik bana bu acil talebin geçerliliğinin sorgulanamayacağını söylüyor. Arabayı kenara çekiyorum ve neredeyse arabadan fırlayıp çimlere kusacak.

Dışarı çıktım ve kamburlaşmış forma doğru yürüdüm. Sıkışan midesinin gücüyle dizlerinin üzerine çökmüştü ama safradan başka bir şey çıkarmamıştı. Çömeldiğimde bakışlarını kaçırıyor.

"Neyin var senin?" diye sordum. "Hamile falan mısın?"

"Bir kadına asla hamile olup olmadığını sormazsın, göt herif," diye hırlıyor, alt dudağından sarkan salyayı siliyor. "Ama hayır. Hamile değilim."

Gece olmasına rağmen, far ışıkları cildindeki tüyleri görünür kılacak kadar parlıyor. Ter, gömleğinin soluk tenini ortaya çıkaracak kadar yükseldiği sırtının küçük kısmında toplanıyor.

Alnına uzanıyorum ve o istemediğim dokunuşuma karşı koyamayacak kadar titrek ve zayıf.

Parmak uçlarım nemli deriyle birleşiyor. "Hasta mısın?"

"Bir tür hastalık sanırım," diyor ve bir kez daha kusmak için başını çeviriyor.

Kaşlarım çatıldı. Kaba görünüyor - açıkça evsiz, ama tamamen bir uyuşturucu kafası gibi değil. Yine de onun durumunda birini daha önce görmüştüm ve benzerliği inkar edemem. Babamız bir esrarkeşti ve çocukluğumun birçok saatini o titrerken ve kusarken yanında geçirdim. Bir bağımlı bağımlılığından kurtulduğunda, şu anda karşımda gördüğüm şeye dönüşür: çaresiz, titreyen bir kabuk.

"Uyuşturucu hastası mısın?" Şu anki durumu için alternatif bir nedeni olduğunu umarak soruyorum.

Kusmuğunun üzerine düşmemeye dikkat ederek sırt üstü düşüyor. "Evet ve sanırım az önce ruhumu bedenimden arındırdım."

Hay sikeyim. Şu anda ihtiyacımız olan son şey, yoksunluk yaşayan biriyle ilgilenmek. "Üzerinde başka uyuşturucu var mı?" Olmasını umarak soruyorum. Babam hastalandığında, sadece bir ilaç düşüşü durdurabilirdi.

Başını sallıyor ve dağınık sarı saçları çimlere çarparak hışırıyor. "Olumsuz."

Bu talihsiz bir durum. Bu da demek oluyor ki, geri çekilmeyi atlatana kadar onunla ilgilenmemiz gerekecek.

Ne düşünüyorum ben? Hayatına son vermek daha iyi olurdu. Bu noktada o bir yük - yüzümüzü gördüğünden beri öyle - ve nihai hedefimize ulaşmadan önce gitmemiz gereken uzun bir yol var. Yolun sonunda onunla ne yapmayı planlıyorum? İyi olsa bile, bu sorunun tek bir cevabı var.

Elim belimdeki tabancaya gidiyor. *Yol kenarında ölmek üzere olan bir geyiği indirmekten farkı yok*, diyorum kendi kendime.

Ama bunu yapamam.

Ona biraz sempati duyuyorum. Ne kadar aptalca olsa da, bozulmuş bir minibüs görünce durdu ve şimdi bir iyilik hareketinin nihai bedelini ödemek zorunda kalacak. Bu

Hayatına şimdi son vermek adil görünmüyor. Şu anda kırılmış görünüyor. Ve ben kırıklığı böyle tanırım. İyileştiğinde bir savaşçı olacağını bilecek kadar alaycılığını gördüm, bu yüzden belki de onu öldürmek için bize bir neden verene kadar bekleyebiliriz.

Titreyen bedenini kollarıma alıp arka koltuğa taşıyorum. Başı yana yatıyor ama bana karşı koymuyor. Benim iri cüsemle çevriliyken o kadar küçük ve kırılgan görünüyor ki, sanki çok sıkarsam onu kırabilirmişim gibi. Zihnine bulaşan ve vücudunu harap eden hastalığa rağmen, mavi gözlerinde sönmekte olan bir ateşin alçak parıltısını görebiliyorum.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Karımla olanlardan sonra, bir daha bir kadın tarafından emilmeyi reddettim. Kollarımdaki bu çaresiz kız bunu değiştirmeyecek. Çok güzel ve tavrına hayranım ama kararlılığımı sarsmasına izin vermeyeceğim. İyileştiğinde Karson'ın onun işini bitirmesine izin vereceğim ama o, gergin ve mutsuz olmadığı bir zamanda ölmeyi hak ediyor. Onun iyiliğinin karşılığını böyle ödeyeceğim.

Onu arka koltuğa yerleştiriyorum ve iğne ucu kadar gözbebeklerini tavan ışığından korumak için kolunu gözlerinin üzerine kaldırıyor. Dili dudaklarını ıslatmak için üzerinde geziniyor ve vücudum geriliyor, onu yanımda tutma kararımdan hemen pişmanlık duyuyorum. Benim için birden fazla açıdan tehlike arz ediyor.

Aptalca bir şey yapmadan önce sürücü koltuğuna dönüyorum. Onun gibi bir kıza neler yapabileceğime dair hayallerimi bir kenara iterek kontağı çeviriyorum ve tekrar yola çıkıyorum.

"Onu öldürmeliyiz, biliyorsun," diyor Karson, sesini alçaltmaya çalışmadan. "Bu noktada, bu merhametli olabilir."

Kız başını çeviriyor, gözleri sıkıca kapalı. "Siktir git," diye fısıldıyor.

Bu beni neredeyse gülümsetiyor ama Karson'ı öfkeliyor. Bıçağını kemerinden çıkarıp koltuğunda dönüyor ama ben bir elimi direksiyondan çekip bileğini tutarak ona doğru hareketini engelliyorum.

"Yapma," diyorum.

"Neden olmasın?" diye tersliyor.

"Çünkü patron benim ve benim söylediklerimi dinleyeceksin. Kızını kurtardığımı unutma." Gerçeklerden daha iyi bir cevap. Onu Noel jambonu gibi kesmesine neden izin veremediğime dair hiçbir fikrim yok. Belki de ona acıyorum çünkü babamızı çok ağır bir yoksunluk nöbetinden sonra ölü buldum. Belki de onu kurtarmak, babamı kurtaramayışımla telafi ettiğim anlamına geliyordur. Her iki durumda da, onun işini henüz bitiremez.

Bu yaptığımız en akıllıca şey değil, biliyorum -genel olarak konuşursak, eşleşmemiz dışında birini almak aptallıktır- ama yakaladığımız bu serseri ilgimi çekti.

Karson alay ediyor. "Uyuşturucudan kafayı bulmuş, değil mi?"

Başımı salladım. "Berbat durumda çünkü uyuşturucuyu bıraktı."

Karson'ın sırtı koltuğuna çarpıyor ve başı yumuk yumuk yumruğuna düşüyor. "Ben bebek bakıcılığı işi için kaydolmadım."

"Ben de aynı şeyi söyledim."

Buna itiraz edemez, bu yüzden geceye kutsanmış bir sessizlik içinde devam ediyoruz.

Leana

YOLCU beni öldürmeleri gerektiğini söylediğinde, söylediğim iki kelimenin ötesinde tartışacak gücüm yoktu. Ölmek istemiyorum ama yapmayı planladıkları şey buysa onları durduramayacak kadar hastayım ve bu noktada bu muhtemel görünüyor. Derimin altındaki kaslar acıyor. Bağırsaklarımın bükülmesi beni boğuyor. Boynum sıkı bir acı yumağı ve arkalarındaki acı verici zonklamayı sona erdirmek için gözlerimi yuvalarından çıkarmayı düşünüyorum. Yoldaki her tümsek ve sarsıntı midemi ağzıma getiriyor.

Birisi bir sigara yakıyor ve baş döndürücü kokusu hem cezbedici hem de mide bulandırıcı. Yoğun duman etrafımı sarıyor, vücudumun titremesini tanıdık bir battaniyeyle rahatlatıyor. Belki biraz nikotin gerginliğimi azaltabilir ama beni yine yolun kenarına gönderip midemdeki boşluğu kismama neden olabilir. Ayrıca Mickey'nin sigara istediğimde verdiği ortak tepkiyi de hatırladım ve sigara istemek beni daha çabuk öldürtebilirdi. Şansımı zorlamamalıyım.

Yine de kendimi hiç şanslı görmedim.

Hayat bana çok sayıda boktan el dağıttı ama ben masaya oturup bahis oynamaya devam etmek zorunda kaldım. Babamın ölümüyle mahvolan mutlu bir çocukluk. Annemin yırtıcı bir hayvanla evlenmesi. Bir o kadar korkunç bir cehenneme kaçış. Ve şimdi bir rehine olarak sıkışıp kaldım, kaçamayacak kadar hastayım.

İnliyorum ve doğrulup pencereden dışarı bakıyorum. Yine otoyoldan çıktık ve yıldızlarla dolu gökyüzüne karşı karanlık ağaçlar yükseliyor. Nerede olduğumuzu ya da ne kadar yol aldığımızı bilmiyorum, ama en azından Mickey'den uzaklaşıp bilinmeyen bir hedefe doğru ilerliyoruz. Nereye gittiğimizi sormak anlamsız olurdu. İsimlerini vermediler, bu yüzden başka bir şey açıklayacaklarından şüpheliyim.

Pencerenin soğuk camına yaslanıyorum ve yolcunun kafasının arkasına bakıyorum. Onu tehlikeli biri olarak görmeye başladım. Çabuk sinirlenmesi ve hayatımı hiçe sayması birden fazla kez ortaya çıktı ve onun yanında dikkatli olmam gerekiyor. Gözlerim şoföre kayıyor. Bana bir nebze sempati gösterdi, bu güzel bir şey ama yine de ona güvenemiyorum. Direksiyonu tutan iri ellerinin bir noktada boğazıma dolanacağından yüzde doksan eminim ve bu iyi bir şey değil.

Bu düşünceye gülüyorum.

Yolcu, "Orada komik olan ne?" diye sorar.

"Sadece bu durum," diyorum. "Yolculuğa çıkan iki tuhaf tip ve uyuşturucu bağımlısı bir kız."

Yolcu kafasını çevirip simsiyah gözlerle bana bakıyor. "A s 1 l garip olan sensin, kızım."

"Çünkü siz ikiniz normalliğin en iyilerisiniz, değil mi? Gecenin bir yarısı ormanda birlikte oynayan iki koca adam." Vahşi olanla ilgili ihtiyatım pencereden dışarı çıkıyor çünkü başım ağrıyor ve bu beni şirret yapıyor. Hayatım boyunca dilimi tuttum ve artık günlerim sayılı olduğu için sonunda istediğimi söyleyebiliyorum. Harika bir his.

"Sadece küçük bir dilim ve seni bitirebilirim, hırsız," diyor. Bıçağını tekrar kaldırıyor ve gösterge ışıkları bıçaktan ürkütücü yeşil bir parıltıyla yansıyor.

"Yap o zaman," diye hırlıyorum, talebimin sonunda garip bir kahkaha yükseliyor.

"Kahretsin-"

"Yeter!" diye bağırıyor şoför, küfrün ortasında susturuyor beni. Sadece tek bir kelime ama vücudumdaki her sinire yansıyor ve ilerliyor. Kalıcı oluyor. Bu adam kesinlikle birilerini dinletebiliyor. Arkadaşı bile sustu, gerçi bunun ne kadar zor olduğunu söyleyebilirim çünkü

Çabasıyla kollarındaki kaslar dalgalanıyor. Kıcımlı tekmelememek için her şeyini harcıyor gibi görünüyor.

Bu, bir adamın yumruklarının üzerime yağdığı ilk sefer olmayacaktı. İnsan vücudunun ne kadar dayak yiyebileceğini öğrendim ve bir zamanlar inandığımdan çok daha fazlası. Bunu bildiğim için şansımı denemeye karar verdim. Yolcuya dayanamıyorum ve onu biraz dürtmek istiyorum. Ayrıca, büyük olan beni öldürmeden önce onu üzerimden çekip alacak gibi görünüyor.

Muhtemelen.

Azalan enerjimi topluyorum ve dizimi yolcu koltuğunun arkasına göndermek için kullanıyorum. Arkasındaki ani basınçtan kaçmak için sırtı kavislenirken göğsü yükseliyor. Ben tepki veremeden, orta konsolun üzerinde ve boğuşma -ya da öldürme- menziline. Siyah gözleri bana dik dik bakıyor, yine de yaptığımdan pişman değilim. Belki de ölmek istiyorum. Sırıtiyorum ve bu onu derinliklere gönderiyor. Sürücü kolunu savurmadan önce bıçağı bir milisaniye boyunca parlıyor.

Sürücü bıçağı arkadaşının elinden alırken SUV savruluyor ve banket boyunca sekiyor. Durumu yatıştırmak yerine, bacağımı yolcunun dalının ve meyvelerinin altına sert bir gümbürtüyle sokuyorum. Öfkeyle kükrüyor, sürücü cipini sarsarak durdururken ön panele doğru yuvarlanıyor. Bir kahkahayı bastırıyorum çünkü o herifi sikeyim. Bunu hak etmişti.

"Karson! Arabayı sen kullanıyorsun," diyor şoför emniyet kemerini çıkarıp cipin ön tarafına doğru atılırken. Yolcu kapısını kırıp açtığında menteşelerini sökeceğinden endişeleniyorum.

"Ne? Neden ben?" Karson, eli hâlâ kasıklarını tutarken soruyor.

"Çünkü ikiniz de lanet olası çocuklar gibi davranıyorsunuz. Aynı anda hem arabayı yolda tutup hem de hakemlik yapamam. Belli ki araba kullanamayacak kadar hasta, o yüzden geriye sen kalıyorsun. Şimdi ben kendimi kaybetmeden sürücü koltuğuna geç."

Karson orta konsolun üzerinden sürünerek direksiyonun arkasına geçmeden önce, "Siktir git Gentry," diye mırıldanıyor. "İlk fırsatta o kaltağı öldüreceğim." Bu son kısmı fısıldıyor ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Bu ciddiye almam gereken bir uyarı ama şu anda umursamayacak kadar hastayım. Eğer beni öldürürse, en azından gitmeden önce ondan bir parça almış olurum. Mickey ile olan durumum için bunu söyleyemem. O pislikten intikamımı alma şansım asla olmayacak. Karson'ın bana verdiği tepkiye bakılırsa, her zamankinden daha eminim.

Nereye giderlerse gitsinler, varacakları yere ulaştıklarında ben hayatta olmayacağım.

Yedinci Bölüm

Karson

Yolun geri kalanında hiç konuşmadık ve sonunda aracı bir otelin otoparkına çektim. George bize Hollywood'a doğru gitmemizi söyledi ama yol boyunca daha fazla hit şarkı bulsa iyi olacaktı. Her gece bir otelde yatmak ucuz değil ama bazen uyumak zorundayız. Gentry bu başarının George'un yönetimindeki son başarımız olacağını düşünüyor gibi görünüyor, ödemeler şimdiye kadar gördüğümüzden daha fazla olacak, ama ben sinsi pislik işleyicimize aynı güveni duymuyorum. Eğer bizi yarı yolda bırakırsa, bu ilk kez olmayacak.

Gentry her zaman ne kadar aptal olduğumu bildiğinden emin oluyor, ama asıl aptal olan kardeşim. Sadece George'un sözlerini yerine getireceğine olan inancından da bahsetmiyorum. Bu kız bir sorun. Böyle yolculuklarda yanımızda insan getirmeyiz. Başkalarını dahil etmek istemediğimiz bir risk ve her an kimliğimizi açığa çıkarabilir. Kaçabilir. Gördüğü ilk kişiye bizi ispiyonlayabilir, bu odayı tuttuğumuzda eline geçecek bir fırsat. Gentry'nin yol kenarından hasta bir köpek yavrusu gibi evlat edindiği uyuşturulmuş bir fahişe için hapse geri dönmemin imkanı yok. Ama bunu Gentry'ye söyleyemem. *Her şeyi* bildiğini sanıyor.

Yakında ne kadar az şey bildiğini öğrenecek. O köpek yavrusu kendini iyi hissettiğinde, dönüp onu besleyen eli ısırarak. O zaten küçük bir sürtük.

Gentry'nin yeni evcil hayvanına baktığını görmek umurumda değil, bu yüzden spor çantamı alıp omzuma atıyorum ve otelin girişine doğru ilerliyorum. Hilton değil ama hamam böceği moteli de değil. Lobi küçük ama temiz, alçak bir masanın etrafında birkaç sandalye ve bir kanepeler var. Yakındaki bir tezgahda bir kahve makinesi duruyor ve üzerinde sessiz bir televizyon asılı. Ekranın alt kısmında altyazılar yanıp sönüyor.

Oturma alanını atlayıp doğrudan lobideki masanın arkasında oturan yaşlı kadına yöneliyorum. "İki oda lütfen," diyorum. Bu ikisiyle aynı odada kalmayı reddediyorum. Gentry'nin nezaket gösterisi beni fiziksel olarak hasta ediyor ve zaten o hırsızla aynı odada uyuyamam. Ona sırayla göz kulak olsak daha akıllıca olurdu ama hâlâ o kadar hasta ki kaçacağını sanmıyorum.

Resepsiyondaki kadın bana bakmadan klavyesini tuşluyor. Bana toplam tutarı verdiğinde, anahtar kartları için nakit alışverişi yapıyoruz ve ben de kardeşim ile bavulunu beklemek üzere girişe dönüyorum. Otoparkı geçmeye başlıyorlar ve onları görünce çenem sıkılıyor. Kadın destek için adama yaslanmış, işe yaramaz, dengesiz bacakları kalçalarının altında sallanıyor. Barda geçirdiği bir gecenin ardından sarhoş sevgilisini sikiş sarayına götüren bir adama benziyor. Aslında iyi bir kapak ama yine de gözlerimi kör bir sopayla oymak istememe neden oluyor. Bu kadar rahat görünmeleri hoşuma gitmiyor.

Yanıma geldiklerinde Gentry'ye anahtarını fırlatıyorum. "Sen üç-o-beştesin," diyorum. "Ben seninkinin yanındaki odadayım." O cevap vermeden önce dönüp asansöre yöneliyorum.

Bizim kata olan kısa yolculuk hırsız yine hasta ediyor. Sarışın başını ona yaslıyor ve inliyor, karnını tutuyor ve neredeyse yere yığılıyor. Adamın kolu onun etrafında kıvrılıyor.

Gözlerimin dolmasına neden olan koruyucu bir hareket. Hayatım boyunca tanıdığım ağabeyim bu değildi. Elbette benim kadar bıçkın değil ama hiç şefkatli olmamıştı. Bu şekilde değil.

Bu lanet olası bir sorun olacak.

Asansörden çıkıyoruz ve odama gitmek için onları geçiyorum. Bu saçmalığa bir saniye daha katlanamam.

"Karson," diyor Gentry, ben daha anahtar kartını yuvaya sokamadan.

Dişlerimi sıkıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Her ne söyleyecekse, duyacak havada değilim.

Gentry kıza odasına gitmesini söylüyor ve sanki daha önce beni tekmelemeyen bir sakatmış gibi içeri girmesine yardım ediyor. Kapıyı kızın arkasından kapatıyor ve odanın önünde bana katılıyor.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordum. Önce onun konuşmasına fırsat vermedim. "Bunun nasıl biteceğini düşünüyorsun, Gentry?"

"Nasıl biteceğini biliyorum."

Öyle mi? Ben ikna olmadım. "O zaman neden kaçınılmaz olanı uzatalım? Hastalandığında onu yolun kenarında öldürmeliydik. Şimdi ona bakmayı planlıyormuşsun gibi bakıyorsun. Bana yanıldığımı söyle. Lütfen."

Dudakları gerilir. "Zamanı geldiğinde, ondan kurtulacağım."

Başımı salladım. "Eğer yapmazsan, önce ikinizi sonra da kendimi öldürürüm." Gentry'nin kaşları çatıldı. "Bırak ben halledeyim."

"Elbette, Gentry. Patron sensin," diyorum ve sözlerimdeki alaycı ısırtığı kaçırmıyorum.

Onu koridorda bırakıp odama çekiliyorum. Gentry her zaman bir dereceye kadar patron olmuştur, ama tasma takmaktan bıktım. Serbest kaldığım an, fazla yükten kurtulacağım. Dişleri olan tek köpek küçük hırsız değil.

Gentry

Hayalet sessizliğindeki koridorda, odanın önünde duruyorum. Karson anlamıyor. Dürüst olmak gerekirse ben de anlamıyorum ama bu benim şovum ve istediğim gibi yönetirim. Beğenmezse, George'la şansını deneyebilir.

Anahtar kart okuyucu yeşil renkte yanıp sönüyor ve ağır metal kapıyı iterek açıyorum. Kız yatağa uzanmış, sanki odamıza kadar yürümek hayal edebileceğimden çok daha büyük bir işmiş gibi göğsü kabarıyor. Komodinin üzerindeki lamba yüzünü loş sarı bir ışıkla aydınlatıyor ve gözlerinin altındaki gölgeler ince burnunun her iki yanında iki karanlık vadi gibi göze çarpıyor. Kokusu bana doğru geliyor ve keşke kustum kokarken yorganın üzerine düşmemiş olsaydı diyorum.

"Git ve duş al," diyorum ona. Temizlenmesini istiyorum çünkü bütün gece o kokuşmuş parfümü koklamak zorunda kalırsam asla uyuyamayacağım, ama o ince kir ve ter tabakası cildini kaplamadığında nasıl görüneceğinden endişeleniyorum. Dağınık görüldüğünde zaten ona karşı garip bir çekim duyuyorum, bu yüzden yumuşak ve temiz olduğunda nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Binlerce kilo ağırlığındaki bir bedene karşı savaşıyormuş gibi yataktan çıkıyor. Bu babamın birçok kez yaptığı tanıdık, mücadele dolu bir hareket. Belki de bu yüzden ona bu kadar ilgi duyuyorum. Belki de onun da babam gibi öleceğini ya da yaşama arzusu bulacağını görmem gerekiyor.

Ama o zaman onu nasıl öldürebilirim?

Çünkü başka seçeneğiniz yok.

Banyoya giriyor ve akan suyun sesi düşüncelerimi susturuyor. Kapıda ayakkabılarımı çıkarıp yatağa uzanıyorum ve televizyonu açıyorum. Televizyon seyretmek çoğu insanın aklına bile gelmeyen sıradan bir lüks. Bizim çocukluğumuzda yoktu. *Aslında teknik olarak* bir tane vardı ama o koca kutu gibi şey sadece dev bir kağıt ağırlığıydı. Ekranının hiç aydınlandığını hatırlamıyorum. Karson otlarla dolu bahçede böceklerin bacaklarını kopararak kendini eğlendirirdi, ben ise çocukluğumu fıstık ezmeli sandviç ve bayat tuzlu krakerden başka bir şey yiyebilmek için birkaç dolar kazanmaya çalışarak geçirmeyi tercih ederdim.

Duş kapanıyor ve kız banyo kapısından bir buhar pufu içinde çıkıyor. Sertçe yutkunuyorum çünkü temiz olduğunda yarıdan fazla güzel görünüyor. Üzerinde bir bornoz var, kemeri ince beline sıkıca bağlanmış. Muhtemelen giyecek bir boku yok ve daha önce giydiği kustumukla ıslanmış kıyafetleri giyemeyeceği de kesin.

Ama aklında başka bir sorun daha var. Odadaki tek yatakta yatıyorum ve yerimden vazgeçmeye hiç niyetim yok.

"Kıyafet yok mu?" Ben soruyorum.

"Benim hatam. Bu sabah karton kutumu bıraktığımda ülkenin bir ucundan diğer ucuna seyahat etmeyi beklemiyordum."

Başımı sallıyorum ve gülmemek için kendimi zor tutarak tişörtümü çıkarıyorum. Zekâsı Karson'ın sinirini bozuyor ama benim hoşuma gidiyor. "Al bunu," diyorum ve gömleği kucağına atıyorum. Ona büyük gelecektir ama o cızırtılı bornozdan iyidir.

"Sırt çantamda bir kıyafet daha var ama kustumuk takımından daha kötü kokuyor.

Sokaktayken çamaşır yıkamak kolay değil" diyor.

Attığı kıyafetleri topluyorum ve sırt çantasını banyo kapısının hemen içinde buluyorum. Ekstra kıyafetini ararken elim küçük ve kare bir şeye çarpıyor. Bu bir cüzdan. Çıkarıp çevirerek açıyorum ve ehliyetindeki ismi okuyorum. Arkasına başka bir ehliyet sıkıştırılmış. Süresi birkaç yıl geçmiş ama bu kesinlikle onun fotoğrafı.

Leana Moore.

En azından artık ilgi çekici küçük yabancıнын adını biliyorum. Cüzdanı sırt çantasına geri koyuyorum ve beni gözetlediğimi görmeden önce banyodan çıkıyorum.

Yatağın yanından geçerken, "Gidip bunları yıkayacağım," diyorum.

Kapının koluna uzandığımda yumuşak sesi beni durduruyor. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Gerçekten garip bir soru. Ona giymesi için kıyafetler vererek ve onu öldürmeyerek aşırı nazik davranmıyorum ... henüz.

Ona cevap vermek yerine ayakkabılarımı giyip odadan çıkıyorum.

Kaçacak kadar enerjisi olduğunu sanmıyorum ama yine de tedbirli olmam gerekiyor. Koridordan aşağı inerken Karson'ın odasına uğruyorum ve ondan onu dinlemesini istiyorum. O da

Kızdı ama söyleneni yaptı ve kapının yanına oturdu.

Tesis bünyesindeki çamaşırhaneyi bulmak zor değil. Birinci katta, lobi alanının dışında bir oyuğa sıkışmış durumda. Eski makinelere bakılırsa, girişlerinin görünümüne müşteri olanaklarından daha fazla önem vermişler. Kıyafetlerini yıkayıcıya atıyorum ve kot pantolonumda bir leke görüyorum. Ne olduğunu anlamak için koklamama gerek yok. Pantolonumu çıkarıp onları da içine atıyorum ve üzerimde boxer'dan başka bir şey kalmıyor. Kimsenin bana bu konuda bir şey söyleyeceğinden endişe etmiyorum, çünkü çok cana yakın bir yüzüm yok. Ayrıca, saat geç ve otel oldukça boş görünüyor.

Bizim salona ulaştığımda Karson artık kapının yanında oturmuyordu. Ya görev yerini terk etmişti ya da ...

Nefesim boğazımda düğümlendi. Kaçabileceğinden endişeliydim ama onu durdurmak için orada olmazsam Karson'ın ona ne yapabileceğini düşünmemiştim. Umurumda olmamalı ama umurumda. Onu kardeşime gümüş bir tepside sundum.

Boxer külotumun kemerinden oda anahtarını çıkarıp yuvaya sokuyorum. Işık kırmızıya dönüyor ve panikle anahtarı yanlış tuttuğumu fark ediyorum. Çeviriyorum ve ışık yeşil yanıyor. Kapıdan hızla girdiğimde tekrar nefes alabiliyorum. Leana yatakta aynı pozisyonda yatıyor, bornoz yerine benim siyah gömleğimi giymiş. Islak saçları tenine yapışıyor ve gömleğimin yakasını ıslatıyor. Parlak mavi gözleri televizyona bakıyor.

Beni iç çamaşırından başka bir şey giymemiş halde görünce başını çeviriyor ve kaşları çatılıyor.

O sormadan önce sorusuna cevap veriyorum. "Kotumu da yıkamaya karar verdim." Başını sallıyor ve dikkati televizyona dönüyor.

Gömleğimin ona büyük geleceğini biliyordum ama neredeyse onu tamamen yutuyor. Ne kadar küçük olduğuna bir kez daha şaşıyorum. "Senin gibi bir kız sokaklarda nasıl hayatta kaldı?"

Omuz silkiyor. "Başka seçeneğim yoktu."

Yan tarafına kayıyor ve saçları boynundan düşerken tişörtünün yakası sarkıyor. Cildinde yeşilimsi sarı morluklar göze çarpıyor ve boğazını solan bir ilmik gibi sarıyor. Biri bu kıza cehennemî yaşatmış.

"Neden kaçıyorsun?" Ben soruyorum.

Gözleri düşüyor ve morlukları bir kez daha kapatarak kendini yeniden ayarlıyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Yatağın kenarına yürüyorum ve yorganı geri çekiyorum, mühürlü dudaklarından bilgi koparamayacak kadar yorgunum.

Gözleri irileşiyor ve bana bakmak için kayıyor. "Sen yerde yatmıyor musun?"

Bu sefer kahrkahrı tutamıyorum. Kahretsin hayır, yerde uyumayacağım. Büyürken bunu yeterince yaptım. Evde sadece bir yatağımız vardı ve onu da Karson'a verdim. Babam evdeyken kanepede kalıcı bir yeri vardı. O yokken orada uyumazdım çünkü her zaman ter ve sidik kokardı.

Yatağa girerken ona "Hiç şansın yok," diyorum. Yorganın altından çıkmaya çalışıyor ama kolundan tutup onu tekrar aşağı çekiyorum. "Kimse yerde uyumayacak."

"Seninle aynı yatakta yatmayacağım!" Elimde çırpınıyor ama bana karşı hiç şansı yok.

Kolumu beline doladım ve onu yere yatırmadan önce geriye doğru çektim. Üzerimde nasıl bir etkisi olduğunun farkında değil ve bu mücadele onu daha da kötüleştirdi. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilirse, duracaktır.

Çünkü yakında yapamayacağım.

"Bu yataktan ayrılmayacaksın, Leana."

Adını duyunca sessizleşiyor, savaşıma isteği gözlerinden buharlaşıyor. "Adımı nereden biliyorsun?"

Onu tuttuğum yerden bırakıyorum ve yan dönüyorum, yüzümü ona dönüyorum, böylece baştan çıkmayacağım. Tekrar gitmeye çalışmayacak. "Git uyu, gezgin."

Biraz hareket ediyor, sonra aramıza bir yastık koyuyor. Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Eğer onu almak isteseydim, gerçekten bir yastığın beni durduracağını mı düşünüyor? Yine de onu almayacağım. Ona dokunmayacağım bile. Çok iyi hissedebilir ya da tadı çok tatlı gelebilir ve o zaman ondan gerçekten kurtulamam. Ne kadar cazip olsa da, teslim olmayı reddediyorum.

O hafifçe horlayana kadar uyanık kalıyorum, sonra kendimi uykuya bırakıyorum.

Sekizinci Bölüm

Leana

Onunla yatakta uyandım. Uzun olan. Tuğla gibi bir adam. Bu iri yarı yabancının yanında nasıl uykuya daldığımı bile bilmiyorum. Muhtemelen vücudum uykuya o kadar muhtaçtı ki, lanet bir yatakta olduğum sürece şeytanın yanında yatıyor olmamın bir önemi yoktu.

Hafızalı sünger yatakta altı saat geçirdikten sonra ben de kendimi çok daha iyi hissediyorum. Mide bulantısı bir fısıltıya dönüştü, bu yüzden onu görmezden gelebilirim. Hâlâ hafif bir baş ağrım var ama muhtemelen yoksunluktan ziyade dehidrasyonla ilgisi var. Hâlâ bok gibi hissediyorum ama daha az bok gibiyim. En azından işlevsel.

Bu da buradan gitmem gerektiği anlamına geliyor.

Tenimi onunkinden ayıran yastığın üzerinden bakıyorum. Yüzü bana dönük, sırtüstü yatıyor ve derin uykuda olmasına rağmen hâlâ çok heybetli. Kasları mermerden oyulmuş gibi ve karın kasları olduğundan oldukça eminim. Onu gömleksiz ve elinde bir baltayla hayal ediyorum, baltayı omzunun üzerinden geçiriyor ve sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi kolaylıkla bir tahta parçasına saphıyor. Ter, göğüs kaslarını çevreleyen kıvrımlardan kayıyor ve ...

Ve benim sorunum ne?

O sosyal medya için susuzluk tuzakları yapan seksi bir oduncu değil. O beni rehin tutan adam ve ondan uzak durmam gerekiyor.

Yanımda uyuyan devî uyandırmamaya dikkat ederek sessizce yataktan çıkıyorum. Etrafıma baktığımda ne kadar berbat durumda olduğumu fark ediyorum. Kıyafetlerim -kitap çantamdaki yedek takım da dahil olmak üzere- bu otelin bir yerindeki çamaşırhanede. Üzerimde sadece onun büyük boy tişörtü ve daracık bir külot varken bu şekilde odadan dışarı çıkamam. Yardım da çağıramam. Bizi buraya getiren cipi çalan salak bendim.

Hapishane benim için bir alternatif değil. Ağza alınmayacak şeyler yapmış -ve bana da ağza alınmayacak şeyler yapabilecek- kadınlarla bir odaya tıklamak Mickey ile yaşamak kadar kötü.

Sıkıştım.

Şimdi kaçmak yerine, uygun bir anı beklemem gerekecek. Daha iyi hazırlandığım bir anı. Ve giyinik. Muhtemelen en iyisi bu, çünkü banyo kapısına ulaştığımda, büyük bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktüğünde bacaklarım bükülmekle tehdit ediyor. Işıklar gözlerimin önünde dönüyor ve vücudumun fayans zemine düşmesini engellemek için kapı çerçevesine tutunuyorum. Yüksek bir vınlama kulaklarımı deliyor.

Kavrayışım gevşeyip öne doğru düşmeye başladığımda, sıcaklık ve güçle sarılıyorum. Başım geriye düşüyor ve onun yüzünü görüyorum. Dudakları sakalının içinde kıpırdıyor ama ne dediğini duyamıyorum. Sis dağılana kadar gözlerimi kırptırıyorum.

"Uzanmalısın." Sesi kilometrelerce uzaktan geliyor ama giderek yaklaşıyor.

Beni yatağa taşıyor ve uzaklaşmadan önce yorganın üzerine yerleştiriyor. Birkaç dakika sonra elinde soğuk bir bezle dönüyor ve alnıma koyuyor. İtmeye çalışıyorum

Ellerini çek. Onun yardımını istemiyorum. Bu yıllar önce zor yoldan öğrendiğim bir dersti. Erkekler yardım etmez.

Acıtıyorlar.

"Çekil üstümden," diye mırıldandım.

Tekrar uzaklaşıyor ve ben mesajı aldığını düşünerek gözlerimi kapatıyorum ama odadaki mini buzdolabından bir şişe suyla geri dönüyor. Yatağın kenarına oturup şişeyi bana uzatıyor ve ben de alıyorum çünkü vücudumun ihtiyaçları gururumdan daha ağır basıyor. Doğruluyorum ve soğuk sıvıyı yudumlamadan önce kapağını açıyorum.

Eli öne doğru uzanıyor ve şişeyi avucumdan çekip alıyor.

"Ne oluyor lan?" Ben de diyorum ki. "Önce bana zorla yardım verdin, şimdi de onu elimden alıyorsun. Aklını başına toplama."

"Bu şekilde içine çekersen kusarsın." Tekrar bana doğru tutuyor ama ben uzanınca geri çekiyor. "Yudumla."

Öne eğilip elinden kapıyorum, muhtemelen haklı olmasından nefret ediyorum. Lanet olsun. Onu.

Küçük yudumlarla su içmek muazzam bir görev, ama yeterince su içmeyi başarıyorum. Bunu gerçekleştirmek için irade gücü. Her buz gibi yudum, midemin boş kuyusuna düşen soğuk bir taş gibi boğazımdan aşağı kayıyor. Birkaç yudumdan sonra, kendimi durmaya zorluyorum, bunu yapabildiğim için mutluyum.

"Neler yaşadığım hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Şişenin kapağını kapatırken soruyorum. "İyileşmekte olan bir bağımlı falan mısın?"

Başını sallar, ağzını açar, sonra sırlarını saklamaya karar verir. Muhtemelen en iyisi bu. Birbirimiz hakkında ne kadar az şey öğrenirsek o kadar iyi. Neden sorduğumu bile bilmiyorum. Kesinlikle umurumda değil.

Tekrar ayağa kalktığımda, sertçe yutkunuyorum. İrademe rağmen gözlerim göz hizamdaki devasa ereksiyona kayıyor. Göbeğini işaret ediyor ve neredeyse boxer külotunun üstünden dışarı fırlıyor ama dikkatimi çeken şey kalınlığı. İğrenç derecede kalın. Korkutucu derecede büyük. Baltayı sikeyim. Muhtemelen o şeyle odun bile kesebilir.

Beni *kesinlikle ikiye böleceğini* düşünüyorum ve yanaklarım alev alev yanıyor.

"Daha önce hiç yarak görmemiş gibi davranma," diyor sırtarak ve ben de sonunda bakarken yakalandığım için utanarak onun şişkin kasıklarına bakıyorum.

"Çoğu yabancıнын sabah odununu yüzüme vurmak gibi bir alışkanlığı yoktur, o yüzden bu lanet şaşkınlığımı mazur görmelisin," diyorum. "Kıyafetlerim nerede? Artık giyinmek istiyorum."

Duvara dayalı şifonyere gidiyor ve üst çekmeceyi açıyor. İçinden giysilerimi çıkarıp bana uzatıyor. Kumaşı yüzüme doğru çekiyorum ve taze kokuyu içime çekiyorum. Parlak çiçek notaları duyarımı yatıştırıyor. İnsan temiz giysilerin basit keyfini onlarsız kalmadan anlayamaz ve ben çok uzun zamandır kirliyim.

"Bunları çamaşırvhaneden ne zaman aldın?" diye sordum.

"Birkaç saattir ayaktayım."

Saçmalık. Uykum hafiftir. Odadan çıksaydı duyardım. "Ben yataktan kalktığımda sen hâlâ uyuyordun," dedim.

"Hayır, sen yataktan çıktığında uyuyor numarası yapıyordum. Ne yapacağını görmek istedim." Pantolonunun içine girip düğmelerini ilikliyor ve sonunda üçüncü bacağına saklıyor. "Ona ihtiyacım var."

gömlek."

Dönmesini işaret ediyorum ama sadece başını sallıyor. Eğer arkasını dönüp beni yalnız bırakmazsa, tuvalete gideceğim. Ayaklarımı yere koyuyorum ama ben daha ayağa kalkmadan elleri gömleğin eteklerini kavıyor ve başımın üzerine kaldırıyor. Kollarım göğüslerimi örtmek için aşağı indiğinde, gömlek çıkıyor ve tamamen çıplak kalıyorum.

"Ne oluyor be?" Gömleğimi bulmak için çabalarken çılglık atıyorum. Ters dönmüştü, bu yüzden vücudumu örtmeden önce onu düzeltmek için utanç verici bir otuz saniye daha harcamak zorundayım. Tüm bunlar olurken o arkamda durmuş beni izliyor ve gülüyor. Bunların hiçbirini komik bulmuyorum.

"Göğüslerini görmek isteseydim şimdiye kadar görürdüm" diyor.

"Bu bir tehdit mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Belki." Gömleğini gövdesinin üzerine çekiyor ama altındaki kasları gizlemiyor. Aksine onları daha da belirginleştiriyor. "Bana biraz güvenmeyi öğrenmelisin."

Şortuma uzandım, ayağa kalktım ve kığımın üzerinden geçirdim. Siktir et. Bakmak istiyorsa, bakabilir. Onunla oyun oynamayacağım. "Şimdiye kadarki amacın buysa, güvenimi kazanma konusunda çok kötü bir iş çıkarıyorsun."

Banyodan sırt çantamı alıyor ve yatağın üzerine atıyor. İçine yedek kıyafetlerimi dolduruyorum ve iyi bir önlem için yarısı boş su şişesini atıyorum. Gücümü korumam gerekiyor ve bunun ilk adımı da uyuşturucuya aç bedenime su içirmek olacak.

Cebinden telefonunu çıkardı, bir şeyler okudu, bir cevap yazdı ve bana baktı. "Yola çıkmamız gerekiyor, o yüzden banyoda ne yapman gerekiyorsa yap ve buradan gidelim."

Bir düğmeyi çevirdi ve tekrar Bay Ciddi oldu. Joy. "Nereye gidiyoruz ki?" diye sordum.

"Ben ve Karson Kaliforniya'ya gidiyoruz. Yine de tüm yolculuk boyunca bizimle kalmak zorunda değilsin."

"O zamana kadar beni öldüreceğin için mi?"

Ben aptal değilim. Yüzleri gördüm. En azından bir isim biliyorum. Şimdi nereye gittiklerini biliyorum. Bu adamların neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen yasadışıdır. Ben onların operasyonu için bir riskim.

Bana cevap vermeden kapıdan çıkıp gidiyor, ama ihtiyacım olan tek cevap bu.

Dokuzuncu Bölüm

Gentry

Oteldeki sakinliğimiz lobide Karson'la karşılaştığımız anda kayboluyor. Alaycı tavrı ikimizi de rahatsız ediyor. Karson'ın maskaralıklarına sabrım gün geçtikçe azalıyor. Hatta her geçen dakika.

Sikim artık sert değil ama taşaklarım hâlâ ağrıyor. Oteldeyken onun canını cehenneme çevirmek istemiştım. *Hâlâ da* istiyorum. Ama cinsel perhizimi bozmam için güzel bir yüz ve güzel bir çift memeden daha fazlası gerekecekti. Kardeşimin taşaklarını karımın içinde bulduğum gün, yalancı kadınlardan uzak durmaya yemin ettiğim gündü.

En azından benim lanet elim sadık.

Ama *onun* tarafından baştan çıkarıldım - baştan çıkarıldım - ve SUV'a ulaştığımızda bana doğru fırlattığı yan gözlü bakışlar yardımcı olmuyor. Beni merak ediyor. Odadayken gözlerindeki o şehvetli bakışı görmüştüm ve şimdi yine görüyorum. Ama işleri zorlaştırmayalım.

Karson anahtarları Leana'ya atıyor, o da bana bakıyor.

"Kıçını koltuğa koy, küçük hırsız," diyor Karson ben cevap veremedim.

Sürücü koltuğuna geçip yola çıktığında, direksiyona g e ç m e s i n e izin verdiğim için pişmanlık duyuyorum. O lanet olası omzu nasıl kullandığı yüzünden midem düğümleniyor ve arka koltukta oturmayı seçmiş olmam da yardımcı olmuyor. Yine de gözlerim kardeşime kilitli kalıyor. Ona her yan bakışında, aralarına girmeye hazırlanıyorum. Yine de onu araba kullanırken öldürmeye çalışmaz. O kadar aptal değil. Belki de kıçının direksiyonda olması iyi bir şeydir.

Karson belinden tabancasını çıkarıyor ve havada çevirmeye başlıyor, namlusundan ya da kabzasından y a k a l a y ı p avucuna takla attırıyor. Leana ona bakıyor ve yutkunurken boğazı her titrediğinde bir şey söylemek istediğini anlıyorum. Bu kadar endişelenmemeli. Karson'ın tabancalarıyla "yakalamaca" oynadığı onca yıl boyunca sadece iki kez ateş aldılar.

Bu ilk olduğunda gençtik ve kurşun lanet olası ayağımı delip geçti. Lanet şeyi döndüren aptal değil. Benim ayağıma. İkincisinde karımın akşam yemeğini bitirmesini beklerken tek başına yakalamaca oynuyordu. Mutfak camını kırdı. Karım onun düzenli aptallık gösterilerine tanık olmasına rağmen yine de onunla yattı. Sanırım kadınları pek akıllıca seçmiyorum.

Onu tüm bu saçmalıkları için affetmek de benim açımdan kötü bir karardı.

Karımı becerdiği için onu affetmek zordu. Hâlâ onu öldürmeyi planladığına inandığımdan emin değilim ama diğer seçenekten daha mantıklı geliyor. Ve oturup bunu düşünmek için uzun zamanım oldu. Ayrıca Karson'ın ben dahil kimseden *hoşlandığını* görmedim.

"Durabilir misin?" Leana çığlık atarak beni düşüncelerimden koparıyor. Tabanca havada dönerken ve namlu rahat edemeyeceği kadar yaklaşırken irkildi.

"Hayır." Tekrar havaya gönderiyor.

Yüzündeki kendini beğenmiş memnuniyet beni sinirlendiriyor, bu yüzden eğilip namluyu tekrar eline ulaşmadan kapıyorum. Ne yazık ki bu, namluyu Leana'nın kafasına yaklaştırdı.

tekrar. Bir gıcırtyla direksiyonu kırıyor ve tekrar düzeltmeden önce SUV'u banket boyunca sarsıyor.

"Oyun oynamayı bıraktık!" İkisine de tartışacak yer bırakmadan bağıyorum.

"Baban normal bir insan gibi topla yakalamaca oynamadı mı?" diyor Karson'a doğru ve ben sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Başımı sallıyorum ve dikiz aynasında onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Hayır, babamız yapmadı." Farkındalık onu sararken gözleri aramızda geziniyor. "Siz kardeş misiniz?"

"Kan," diye takılıyor Karson, belinden bir tabanca daha çıkarıp oyuna yeniden başlıyor. Göğsünden derin bir kahkaha yükseliyor ve son atışında kabzayı kavrayıp namluyu Leana'ya doğru çevirirken ağzından patlıyor. Parmağı tetiğe kayıyor ve ben onu durduramadan geri çekiyor.

Tıklayın.

Ses, çığlığının altında neredeyse kayboluyor. Korku vücudunu bir kıskaç gibi kavrarken göğsü her kesik kesik nefes alışında yükselip alçalıyor. Karson'ın kahkahası daha da yükseliyor ve tüylerimi diken diken eden bir keskinlik kazanıyor.

Gözleri kısılıyor ve arabayı yolun kenarına doğru kırbaçlıyor, lastikler gıcırdayarak durduğunda neredeyse beni ön koltuğa fırlatıyordu. "İnin" diyor. Hareket etmeyince sesini yükseltiyor. "Çıkın lan dışarı!"

Kadının sesi Karson'ın kahkahasını bastıracak kadar güçlü ve Karson'ın ağzı şoktan açık kalıyor. Hiçbir kadın bize böyle bağırمامıştı. Hâlâ hayatta olup da bundan bahsedecek kimse yok.

Şimdi gülen benim. Bu kızın cüretkârlığı sayesinde z a p t edemediğim alçak bir ses. Onun taşakları benimkilerden büyük olabilir.

"Biliyor musun?" Anahtarları kontaktan aldı ve bana doğru fırlattı. "Arabayı al. Benim bile değil. İyi hayatlar, Grimm Kardeşler." Eli kapı koluna gitti.

Elimdeki tabancayı kaldırıyorum -ki bu tabanca oldukça dolu- ve yumuşak sarı saçlarının arkasına dayıyorum. "Grimm Kardeşler lanet olası alimlerdi, bu yüzden teşekkürler." Altın bukleleri metal ucu sarana kadar namluyu itiyorum. "Şimdi elini kabzadan çek."

Karson, "Onu öldürün ve bu işi bitirin," diyor.

Cesareti silahımı hissettiğinde sönerken göğsü düşüyor. Ağabeyimin sözleriyle içindeki korku tekrar ortaya çıkıyor.

"Yapmamayı tercih ederim," diyorum, "ve eğer küçük hanım uslu durabilirse, yapmak zorunda kalmayacağım." "Siktir git," diye mırıldanıyor ama sesindeki ısırtığı hâlâ duyabiliyorum. Korkuyor ama

O da kızgın. Düşmanlık aletime doğru bir yol alıyor.

Arabadan iniyorum, arkadan dolanıyorum ve şoför kapısının önünde duruyorum. Kapıyı kırbaçla açtım ve onu koltuktan çektim. Kıvranıyor ve elimden kurtulmaya çalışıyor, ama onu hareketsiz kalana kadar kendime doğru tutuyorum.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye hırlıyorum kulağına. "Ağzını açıp daha faydalı bir şey yapmayacaksan, senden nazıkçe çenenin kapamanı ve bu işi olması gerekenden daha karmaşık hale getirmemeni istiyorum."

Paniğinin tatlı kokusu burnuma yükseliyor ve onu cipin yan tarafına bastırıp dolgun dudaklarından mırıldandığı küfürlerden daha yüksek bir ses çıkmasını sağlamaktan başka bir şey istemiyorum. Onu çeviriyorum ve metale yaslıyorum. Elim ona doğru gidiyor

Boğazına dokunduğumda irkiliyor. Onu bu şekilde tutmak boynundaki morluklara güneş ışığı gönderiyor. Derisi boyunca sürünen bir gölge gibi görünen morluklar. Bir elin gölgesi. Şu anda neyden kaçtığını bana söylemesine gerek yok. Oldukça iyi bir fikrim var.

Elimi koluna atıp arka kapıyı açıyorum, onu arka koltuğa oturtup içeri kilitlemeden önce çocuk kilitlerini açıp kapatıyorum. Yaşadıklarına duyduğum sempati yüzünden midemin bulanmasından iğreniyorum. Benim gibi pislikler başkaları için üzülmaz. Biz kendimize bakarız, hepsi bu. Kendime bunu hatırlatıyorum ve dişlerimi sıkarak yutkunuyorum, duygularımı anlamsız böcekler gibi eziyorum.

"İkiniz için de havamda değilim," diye homurdanıyorum sürücü koltuğuna oturup arabayı sürerken. Bu saçmalık için gerçekten vaktimiz yok.

Karson öne doğru eğilip radyoyu açıyor. Bektan hoparlörlerden müzik sesi geliyor ve beşinci kez uzanıp onları susturuyorum.

Karson sırtını koltuğa yaslariken, "Radyo tam anlamıyla yolculuklar için icat edildi," diye tersliyor.

"Bu bir yol gezisi değil, Karson. Yolculuklar seni eğlenceli bir yere götürür. Bu bir iş." "Sadece sessizliği dinlemeyi mi tercih ediyorsun? Bu senin için eğlenceli mi?"

Bakışlarımın dikiz aynasına doğru yükselmesine izin vermeden önce başımı sallıyorum. Leana'nın mavi gözleri camdan dışarı bakıyor, arabanın geri kalanı onun keskin bakışlarına layık görünmüyor. Saçları yanağındaki ince ter tabakasına yapışmış. Orada oturup böyle şirret görünmesine gerek yok. Ona karşı fazlasıyla adil davrandık. Arabasını aldık -düzeltiyorum, arabasını bile değil

-Hepsi bu. Onu da aldık ama ona zarar vermedik. Çoğunlukla küçük dikkat dağınıklığımızdan keyif aldım ve ziyaret edeceğimi hiç düşünmediğim bir yere yaklaşıp kadar onu bizimle tutmayı planlıyorum. Hollywood. Kusmuk. Zengin insanları küçümseyen iki adam için gerçekten zengin bir yer.

Direksiyonu kavriyorum ve iç çekiyorum. "Yakında başka bir araba bulmamız gerekiyor. Birkaç gündür bunu kullanıyoruz ve polisler muhtemelen onu arıyordu."

"Senden çok öndeyim," diyor Karson memnun bir sırıtışla. "Son otelin otoparkında eşleşen bir SUV buldum ve plakaları değiştirdim. Eğer herhangi bir etiket okuyucu kilitlenirse, çalıntı olarak gösterilmeyecek. Bu sıradan bir renkte sıradan bir araba, yani bunu birkaç günde bir yaptığımız sürece onlardan önde olacağız. Polislerin bu hurda yığını için fazla uğraşmayacağını garanti ederim."

"Kaliforniya'nın hangi bölgesine gidiyorsun?" Leana gözlerini aynadan benimkilere dikerek soruyor.

Karson'ın kafası bana doğru döndü. "Ona nereye gittiğimizi söyledin mi? Aptal mısın sen Gentry?"

"Hollywood," diyorum ona, Karson'ı görmezden gelerek. "Nereye gidiyordun? Pis ve hırsızdın, yani annenle babanı ziyaret etmek için eve gitmiyordun."

Alay ediyor. "New York'un dışında."

"Neden kaçırıyorsun?" Tekrar soruyorum. Cevabı zaten biliyorum ama bir de onun ağzından duymak istiyorum.

"Hiçbir şey," diye tersliyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Kimin *umurunda*, G?" Karson camıyla oynuyor, hızlıca aşağı yukarı hareket ettiriyor. Cam, pencerenin üstündeki contadan her ayrıldığında, bir hava uğultusu arabanın içini titretiyor. Camını kaldırmak ve kilitlemek için yanımdaki kumandaları kullanıyorum.

Düğmeye basıyor, her basışta daha da agresifleşiyor. Bu aralıksız *tıkırtı, tıkırtı, tıkırtı* beni çıldırtmaya başladı ve o da bunu biliyor. Sırf ses çıkarmak için bir şeyler yapıyor, yemin ederim.

"Bir şeyler yapmayı keser misin?" Şak diye söyledim.

Karson son kelimeyi uzatarak, "Sıkıldım," diye sızlanıyor.

Doğrulup koltuğunun arkasından Leana'ya bakıyor ve dudaklarından vahşi bir gülümseme geçtiğinde oyuncağını aldığıma pişman oluyorum. Emniyet kemerini açıyor ve orta konsola tırmanıyor, benim asla yapamayacağım bir şey. Onun yanındaki koltuğa otururken dikkatle izlemeye devam ediyorum. Karson tam bir sapık ve eğer ben ona dokunmuyorsam, onun da elini sürmesini kesinlikle istemiyorum.

Kollarını vücuduna yaklaştırıyor ve gözlerini pencereye dikeyyor. Karson ona bakıyor. İsteddiği tepkiyi alamayınca ona doğru eğiliyor ve derin bir nefes alıyor. Bu gerçekten tüyler ürpertici ve bundan sonra yaptığı şey için Leana'yı suçlamıyorum.

Karson'ın kolu geri çekilir ve avucunu tüm gücüyle Karson'ın burnuna doğru gönderir. Bir çıkırtı, Karson'ın ağzından çıkan bir dizi küfürden önce geliyor. Gülmek için dudaklarımı sıkıyorum. Son konserimizden beri yapmak istediğim şeyi yaptı.

"Siktiğimin orospusu," diye hırlıyor ve onu saçlarından tutup kendine doğru çekiyor. Adam sıkılı yumruğunu geri çekiyor, ama kadın irkilmeden adamın bakışlarını karşılıyor. Adamın yapacakları konusunda fazlasıyla sakin.

"Karson!" Bağırıyorum ve sesimdeki öfke kolunu indirmeye yetiyor.

"Bana vurdu! Burnum kanıyor, Tanrı aşkına! Onu yüzünden vurmalıyım." Karson'ın elleri belinde dolaşıyor ama iki tabancası da önümde. Arka koltuktan fırlayıp gösterge panelindeki silaha uzanıyor ama ben onu kapıyorum.

"Bunu yapmayacağız," diyorum tabancayı bacaklarımın arasına sıkıştırırken. "Sürüngen olduğun için bunu hak ettin."

"Bunun ürkütücü olduğunu mu düşünüyorsun? İkinize de ürkütücülüğün gerçekte ne olduğunu göstereceğim." Fermuarını indirirken kelimeleri dişlerini gıcırdatarak söylüyor. Muhtemelen arka koltukta otuz bir çekmeye hazırlanıyor.

"Gezgin, eğer dışarıdaysa aletini koparmana izin veriyorum," diye kışkırtıyorum.

Fermuarının yerine oturmaya çalışırken çıkardığı ses sessizliği delip geçiyor. "Gezgin mi? Sana taktığı lakap güzelmiş, hırsız," diye hırlıyor ona doğru eğilip çenesini kavrarken. "Sen onun iyi küçük evcil hayvanısın, ha?" Onu kendinden uzaklaştırıyor ve ön tarafa tırmanıyor. "Siktir git, G. Ben senin ailenim. Aileye böyle mi davranıyorsun?"

Çenemi kaldırıyorum. "Gerçekten oraya mı gidiyorsun kardeşim? Gerçekten buna cevap vermemi istiyor musun?" Karson biraz daha iyi bir anlaşma için benden vazgeçtiğinde aile olmamızı umursamadı ve karımı becerdiğinde de umursamadığı kesin. Her vuruşumun üzerinden pervasızca buldozer gibi geçerken de umursamazlığını göstermeye devam ediyor.

Leana arkasına yaslanır ve tüm bu çileden etkilenmemiş bir şekilde elini uzatır. Karson kolunu kaldırıyor ve ceketinin koluyla kanayan burnunu rahatlatmaya çalışıyor. Yanımdan ve arkamdan yayılan öfkeye rağmen, en azından herkes bir kez olsun sessiz. Belki de artık gerçekten biraz yol alabiliriz.

Tüm dikkatimi yola veriyorum ve sürmeye devam ediyorum.

Onuncu Bölüm

Leana

Yolculuğun geri kalanında tek bir kelime bile etmedim. Karson'ın aptal suratına çarptığım için elim ağrıyor ama buna değdi. Gerçekten tuhaf bir ilişkileri var ve böyle bir düşmanlığın ortasında olmak gibi bir niyetim yok. Birbirlerinden hoşlanıyor gibi bile görünmüyorlar. Biri ölmeden nasıl birlikte seyahat edebiliyorlar?

Gentry arabasını bir otelin otoparkına çeker. Dün geceki otelden biraz daha köhne ama yine de bir üst geçidin altında kıvrılıp kalmaktan iyidir. Çantalarını alıp içeri doğru yürümeye başlıyorlar ve ben çocuk kilitleri hâlâ devrede olduğu için yüzümü cama bastırmak zorunda kalıyorum. Karson geri dönüyor ve bana olgunlaşmamış bir çocuk gibi el sallıyor. Gentry arkasını dönüyor ve birkaç uzun adım atarak bana doğru geliyor. Hatırlaması ne büyük incelik.

Kapıyı açtı ve neredeyse yüz üstü kaldırıma düşüyordum. Güçlü kolları vücudumu sarıyor ve burnumda yol kızarıklığı oluşmadan beni kurtarıyor. Beni dengesiz ayaklarımın üzerine kaldırıyor ve elini kolumda istediğimden daha uzun süre tutuyor. Elinden kurtuluyorum.

"Rica ederim," diye tersliyor.

Bana dokunmasını istemediğimi açıkça belirtmeme rağmen, kolu belime dolanıyor ve beni otelin önündeki otomatik kapılara doğru yönlendiriyor. Yaklaştığımızda cam kırılıyor ve baskın bir çiçek kokusu bize doğru koşuyor. Burası Glade PlugIn patlamış gibi kokuyor. Gentry Karson'a işaret ediyor, o da odalarımızı tutması için resepsiyona gidiyor. Umarım üç odadır, çünkü ikisiyle de aynı odada kalmak istemiyorum.

Karson elinde iki takım anahtar kartıyla geri döner.

Sikeyim.

Asansörle dördüncü kata çıkıyoruz. Her nefes verişte Karson'ın burnunun altında kurumuş kan parçaları titreşiyor ve kolundaki leke paslı bir kahverengiye dönüşmüş. Beni lekeye bakarken yakalıyor ve bana misilleme sözü verircesine sessiz bir hırıltı fırlatıyor.

Asansörden çıkıyoruz ve yan yana odalarımızı buluyoruz. Karson elinde anahtar kartlarıyla bize dönüyor. "Sadece tek kişilik orta boy yataklar vardı," diyor.

"Birlikte uyumanın tadını çıkarın çocuklar." Bu iki ahmağın aynı odada kalacağını umarak karta uzanıyorum ama Karson kartı başımın üzerine kaldırıyor.

"Seni yalnız bırakmayacağız, *hırsız*." Kelimeyi öyle bir hırıltıyla söylüyor ki gerçek bir zehre dönüşüyor. "Geceyi kiminle geçirmek istiyorsan onu seç. İpucu: Beni seçme çünkü seni öldürür ve cesedini sikerim." Karson ensemdeki tüylerin derimden havalanmasına neden olan bir kahkaha atıyor.

Beni tehdit etmemiş olsaydı bile, onunla aynı odayı paylaşmamın imkânı yoktu. Gentry'ye bir adım daha yaklaşıyorum, en zayıf zamanımda benimle ilgilenerek en azından bir parça normallik gösteren adamı seçiyorum. İkisini de umursamasam da, en azından bu adam beni dışarı çıkarmakta tereddüt ediyor. Belki de onun güvenini kazanmak o kadar da kötü bir şey değildir. Kaçışımı bile kolaylaştırabilir.

Karson alay eder ve anahtarlardan birini Gentry'ye fırlatıp kapısını açar ve odaya tek başına girer. Eğer şanslıysam, David Carradine gibi davranır ve dolapta aletini döverken kendini asar. Böyle şeylere meraklı gibi görünür. Birinin ölmesini dilememeliyim ama o kadar sevimsiz ki. Dışarıdan bakıldığında kardeşi kadar çekici ama tavırları onu cüzzamlı bir köprü trolüne dönüştürüyor.

Gentry ve ben üç yıldızlı genel otel odamıza, geçmişteki işadamlarının hayaletlerinin odaya dadanmış olabileceğini düşündüren bir sertlikle giriyoruz. Gentry çantasını beyaz çarşafı ve beyaz yastık kılıflarını örten beyaz yorganın üzerine atıyor. Odadaki tek karanlık, yatağın arkasındaki duvara vidalanmış ve neredeyse yere kadar uzanan maun yatak başlığından geliyor. Yatağın yanında tek bir sandalye duruyor ama rahatsız görünüyor, sanki sadece gösteriş için orada duruyor ve üzerine oturulmak için tasarlanmamış gibi. Görünürde bir kanepe yok.

Omuzlarım düştü. "Sanırım seni yerde uyutmanın bir yolu yok, ha?"

"Hiç şansın yok." Ayakkabılarını çıkarır ve banyoya doğru yürür.

Onu kapıya kadar takip ediyorum ve tepe lambasını açtığında alçak bir vızıltı bayat sessizliği bozuyor. Duş-küvet kombinasyonu yerine sadece bir duş var. Cam kapısı aralık duruyor ve iki gün üst üste temizlenme ihtimali ağzımı sulandırıyor. Kendimi ölümün kıyısındaymişim gibi hissetmediğim zamanlarda vücudumu otel sabunuyla köpürtmek arzuladığım bir lüks.

"Devam et," dedi ve beni duşa doğru salladı. Ağzımdan salyalar aktığını görmüş olmalı.

Yanından geçip kapıyı yavaşça kapatıyorum, cam bölmeye yaklaşıpki giysilerimi düşürüyorum. Musluğu sığağa çevirdiğimde buhar camdan yukarı tırmanıyor ve odayı dolduruyor. Bir egzoz fanı başımın üzerinde ağır ağır çalışıyor, oluşan neme ayak uyduramıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yoğun havayı içime çekiyorum. Bir spa gününe ancak bu kadar yaklaşabilirim, bu yüzden en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum.

Duşa giriyorum ve sıcak su cildimin üzerinde gezinirken iç çekiyorum. Otelin yetersiz donanımına rağmen, bu duş başlığı inanılmaz bir basınç uyguluyor. Başımı akıntının altına eğdiğimde, küçük fiskiyele kafa derime masaj yapıyor ve omurgama zevkli bir ürperti gönderiyor. Duvardan çıkmaması çok kötü. Kendimi en son ne zaman boşalttığımı hatırlamıyorum ve bu kötü çocuğu bacaklarımın arasında tutmak güzel olurdu.

Cinsel açıdan hayal kırıklığına uğradığımı inkar edemem ve durumum ne kadar tehlikeli olsa da, günlerce çift doz göz şekerine bakmak zorunda kalmak yardımcı olmadı. Biri kesin, diğeri ise tam bir muamma ama ikisi de çok çekici.

Bacaklarımın arasında yükselen sızıyı bir kenara itip saçlarımı ve vücudumu yıkamaya odaklanıyorum. Hayal gücüm şu anda arkadaşım değil ve her iki adamın da bana dokunmasına izin vermek bir seçenek değil. Gardımı indiremem.

Çıkıp cızırtılı bir havluyla kurulanmadan önce bir süre daha kaynar suda ıslanıyorum. Kapının arkasında bir bornoz asılı. Onu alıp vücuduma sarıyorum ve belimden bağıyorum. Bununla dışarı çıkacağımı düşününce gözlerim yuvalarından fırlıyor. Beni daha azıyla gördü ama onu kıışkırtmak istemiyorum.

Ya da kendimi.

Gerçekten başka seçeneğim yok, bu yüzden banyodan çıkıyorum ve yatağa geçerken bakışlarımdan kaçınmaya çalışıyorum. Yine de gözlerinin üzerimde olduğunu anlamak için görmeme gerek yok. İnatçı bakışları ucuz havlu kumaşı yakıyor ve tenimi ateşe veriyor. Küle dönüşmeden önce

giyinmem gerekiyor. Yatağın yanında yere koyduğum kitap çantama uzanıyorum ama orada değil.

"Bunu mu arıyorsun?" Çantamı kaldırıyor ve havada sallıyor. "Duş almam lazım ama yerinde duracağına güvenmiyorum. Ben çıkana kadar o bornozun içinde kalabilirsin, sonra kıyafetlerini sana geri veririm."

O duş alırken kaçmak aklımın ucundan bile geçmemiştir ve benden bir adım önde olmasına izin verdiğim için sessizce kendimi azarladım. Yine de onunla tartışmadım. Eğer onun gözüne girmek istiyorsam, biraz daha uyumlu olmam gerekecek. Bu, korkudan boyun eğmekle aynı şey değil - Mickey'nin altında hayatta kalma yöntemim - bu yüzden şimdilik biraz boyun eğmek beni rahatsız etmiyor.

Gözlerini benden ayırıyor ve yatmaya hazırlanmak için banyoya gidiyor. Yatağa sırt üstü uzanıyorum. Bornoz kalçalarımı kaşındırıyor ve keşke çıkarabilsem diyorum. Şikâyet etmemeliyim - dışarıda üç yıldızlı boktan bir bornozdan daha kötü şeyler de var - ama şikâyet ediyorum.

Gentry banyodan çıktığında neredeyse uyuyakalmıştım ama karşımda yine üstsüz duran devasa kaslı heykeli gördüğümde tamamen uyanıyorum. Belinden Adonis kemeri görünüyor ve çenemin yere düşmesini engellemek için bornozun kravatını kullanmayı düşünüyorum. Kitap çantamı bana doğru fırlatıyor ve neredeyse yüzüme çarpıyor çünkü mükemmelliğe aval aval bakmakla meşgul olduğum için onu yakalayamıyorum.

Gözlerimi onun bedeninden ayırmaya zorlayarak çantadan yedek kıyafetlerimi çıkardım ve banyoya doğru ilerledim. Kapı koluna uzanamadan eli bileğimi sarıyor ve beni durduruyor. Yeni duş almış vücudundan sıcaklık yayılıyor, sabun ve günah gibi kokuyor.

"Benim önümde giyin," dedi. "Hoşuma gitti."

Alçak, boğucu sesi doğrudan aklıma vuruyor ve külotum olsaydı erirdi.

Ama başımı sallıyorum. İtaatimin bir sınırı var.

"Karson'a sürünge olduğunu için bok attın ve *bu* tüyler ürpertici," diyorum. Kıkırdıyor ama bileğimi bırakmıyor. "O zaman ben bir sürüngeyim."

Ben de bir sürünge olmalıyım - ya da en azından aklıma kaçırmış olmalıyım - çünkü ciddi ciddi eşit bir takas teklif etmeyi düşünüyorum. İkimiz de birbirimizin önünde soyunup giyinebiliriz. Belki de birbirimizi giydirebiliriz. Dişlerimizle.

Vajinam ve benim daha sonra konuşmamız gerekecek, çünkü kafama gerçekten boktan fikirler sokuyor. Eğer benim için neyin iyi olduğunu biliyorsam, kazara aletini ağzıma sokmadan önce ondan uzaklaşıyorum.

Ben kıpırdayamadan belimdeki kravatın kuyruğundan tutup çekiyor. Cızırtılı kumaş açılarak tüm vitrinimi ortaya çıkarıyor. Bornozu tutup kendime doğru çekiyorum ve bu sırada çantamı düşürüyorum. Kızarmış yanaklarımla eşyalarımı toparlayıp banyoya koşturuyorum ama ben daha üstümü örtemeden o üzerime atlıyor. Bana doğru adım atıyor ve çenemi kaldırıp boğazımı incelerken irkiliyorum. Çürükler artık sadece fısıltı halinde, ama hala görünür durumdadır.

"Kaçtığın şey bu mu?" Parmakları çenemden ayrılıyor ve el izini avuçlarının içine alıyor. "Bunu sana kim yaptı?"

Başka tarafa bakıyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"İşimi etkileyebilecek bir durum söz konusu olduğunda bu beni ilgilendirir. Endişelenmem gereken biri olup olmadığını bilmeliyim."

Mickey'nin beni bulacağına dair verdiği sözü hatırlayınca ürperiyorum. Beni öldürmek için. Ama Gentry *benim* için endişelendiği için sormuyor; kendisi için endişeleniyor. Eğer onun güvenini kazanmak istiyorsam, bu kötü bir yol olmayabilir. Belki de ona söylemekten zarar gelmez.

"O benim nişanlım," diye fısıldıyorum.

Elini boğazımdan çekip kıyafetleri elimden alıyor ve televizyon sehпасının üzerine koyuyor. "Bir kadının üzerinde olması gereken tek iz, zevk anında yapılanlardır. Elini boğazına dolaması hoşuna gitti mi?"

Başımı sallıyorum.

"O zaman seni hak etmiyor." Elimi tutuyor ve yüzüğümü parmağımdan çıkarıyor. Cebe atmak ya da odanın diğer ucuna fırlatmak yerine dudaklarının arasından geçirip yutkunuyor.

Gözlerim büyüdü. "Bunu gerçekten yaptın mı? Normal bir insan gibi fırlatıp atmadın mı?"

"Ben normalden en uzak şeyim, gezgin." Duraklıyor ve başını sallıyor. "Aslında Karson muhtemelen en uzağı ama ben onun hemen arkasındayım."

"Karson yüzüğümü yemedi," diye mırıldanıyorum.

Sırtarak bornozun bağını elime tutuşturuyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Hadi gidip kıyafetlerimizi yıkayalım."

"Bunun gibi mi?" Neredeyse çıplak bedenimi gösteriyorum. "Önce giyinemez miyim?"

Gözleri vücudumda geziniyor ve yanaklarımı yakıyor. "Evet, böyle ve hayır, giyinemezsin."

Alay ediyorum. "Bu otelde bornozla dolaşmayacağım."

Büyük eli belimi sarıyor ve sırtımı vücuduna doğru çekiyor. Sert, kalın bir kütle bana baskı yapıyor ve ne olduğunu anlamak için aşağıya bakmama gerek yok. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Hafif bir kıkırdamayla bir elini sırtıma koyuyor ve beni kapıya doğru itiyor.

Odadan çıkıyoruz ve bir hizmetçinin yanından geçerken yanaklarımdaki kızarıklık göğsüme doğru süzülüyor. Gözleri açılıyor ve gecenin bir yarısı koridorlarda dolaşan gömleksiz adamı ve yarı çıplak kadını fark etmemiş gibi davranıyor. Bir şey söylemiyor ama ben de Gentry gibi bir adama bir bok söyleyebileceğimden emin değilim.

Asansörle birinci kata çıkıyoruz ve fitness salonunun yanında çamaşırvhaneyi buluyoruz. Gentry beni içeri çekiyor ve otomatik bir ışık yanıyor. İçimden bir ürperti geçiyor ve meme uçlarım ince kumaşa batıyor. O fark etmeden önce elmas noktaları gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Neyse ki kıyafetleri çamaşır makinesine koymakla meşguldü.

"Bunlar uzun sürmez," diyor makineyi çalıştırırken.

Harika, onlar bitirene kadar ne yapmamız gerekiyor? Muhtemelen odaya geri döneceğiz. Geri dönmek için kolu tuttuğumda, arkamdan gizlice yaklaşıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" "Odaya mı?"

"Otuz dakika sonra geri gelmek için yukarı çıkmanın bir anlamı yok. O rahatsız bornozdan kurtulmak istediğini biliyorum ama onu her zaman burada çıkarabilirsin." Benimle alay ediyor

cübbenin eteklerini kalçalarımın kadar kaldırıyor. İri ellerinin tenime sürtünme şekli karnımın ihtiyaçla sıkışmasına neden oluyor.

Ellerimi onunkilerin üzerine kapattım. "Hayır, sadece kendi kıyafetlerimi istiyorum."

Gözleri çamaşır makinesine kayıyor ve yüzündeki sırtış tam bacaklarımın arasına gidiyor. Ellerini belime yerleştiriyor ve sanki havadan yapılmışım gibi beni kaldırıyor. Onu durdurmaya çalışıyorum ama her çırpınışım anlamsız. Beton bir duvara çarpmak gibi. Beni çamaşır makinesinin üzerine koyuyor ve soğuk metal, bornozun arkası yukarı kalktığı için kalçalarımın arkasını ısıtıyor.

"Siktir. . . defol," diyorum.

Talebimi dinlemek yerine bir adım daha yaklaşıyor ve vücuduyla bacaklarımı açıyor. Elleri bornozu kavrayıp kıcımdan çekiyor ve çıplak alt tarafım metale bastırıyor. Soğuk sıcaklık, sıcaklığımın temas ettiği için ısınmaya başlıyor. Arkama uzanıyor, makinedeki bir şeyi ayarlıyor ve geriye yaslandığında beni öne doğru çekiyor. Titreşimli makine altımda titrerken şişen klitorisim metalle buluşuyor.

Tırnaklarımı çıplak omuzlarına geçirirken "Bu nasıl bir his, gezgin?" diye soruyor.

Altımdaki titreşimler harika hissettiriyor, ama bana bastıran adam bunu başka bir seviyeye taşıyor. Bu boktan bornoz yerine onun tenini tenimde hissetmek istiyorum.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi elini aramıza sokuyor ve kravattı çekip çıkarıyor. Beni tekrar kendine doğru çekmeden önce bornozu parçalara ayırıyor.

"Siktir," diye inliyorum.

Eli aramıza giriyor ve parmakları meme ucumu buluyor. Usta bir dokunuşla sertleşmiş noktayı çimdikliyor, ovuyor ve büküyor. Diğer eli kıcıma gidiyor ve beni çamaşır makinesinin köşesinde sallıyor. Her hareket klitorisimle dalga geçiyor, kalçalarım titreyene kadar basınç ve titreşim ekleyip çıkarıyor. Parmakları meme ucumu sıkarak eliyle aynı anda kıcımı sıkıyor ve farklı hislerin çokluğu zihnimi bir zevk kasırgasında döndürüyor. Bana yaptığı her şey bu kadar iyi hissettirirken bunun ne kadar yanlış olduğunu düşünemiyorum.

Tırnaklarım kaslarına gömülürken, "Gel, küçük gezgin," diye hırlıyor. Ağzını boynuma indiriyor, dişleri tenimle alay ediyor.

Kalçalarım kendi kendine sallanıyor, amım onun içimden çıkardığı ıslaklığın içinde kolaylıkla kayıyor. Taş gibi sert aleti baldırımın yan tarafına sürtünüyor. Onu içimde kaydırdığımı hayal ediyorum ve bu beni neredeyse uçurumun kenarına itmeye yetiyor.

Ama yapamıyorum. Bu yeterli değil. Bu noktada serbest bırakılmak için çaresizim, duvarlarımı indirecek ve tüm dikkatimi rüzgara bırakacak kadar çaresizim, ama titreşimler yeterince güçlü değil. "Daha fazlasına ihtiyacım var," diye inliyorum. "Gelmeme yardım et."

Parmakları klitorisime doğru hareket ediyor ve ben de biraz geriye yaslanarak bana dokunması için ona yeterli alan sağlıyorum. Makinenin titreşimleri parmak uçlarından geçiyor ve ihtiyacım olan basıncı ve hareketi yaratıyor. Daha fazla geriye yaslanıyorum, kollarımı arkama koyarak kendimi destekliyorum. Öne doğru eğiliyor ve meme ucumu ağzına alıyor, ısıtıyor, emiyor ve dilini döndürüyor.

Hizmetçiyi cam kapıların dışında görüyorum ve göz göze geliyoruz. Utanmak yerine gurur duyduğumu hissediyorum. Bu delicesine iri ve çekici adam şu anda beni boşaltmak için çalışıyor ve neredeyse birinin buna tanıklık etmesine seviniyorum. Bu gerçek. Bu an gerçek.

Geliyor
um.
Zor.

Orgazm içimi parçalıyor ve haykırırken dikkatleri üzerimize çekmemek için ağzımı onun terle kaplanmış tenine gömmek zorunda kalıyorum. Vücudumdaki her kas rahatlamayla şarkı söylerken ellerim tutuşlarını sıkılaştırıyor ve zevkin her onsunu çektiğinden emin olana kadar durmuyor.

Dalga çekildiğinde beni çamaşır makinesinden kaldırıyor ve titreyen bacaklarımın üzerine koyuyor. Makinenin üzerinde büyük bir ıslak nokta bırakmışım ama umurumda değil. Az önce yaşadıklarımın kanıtından utanmıyorum. Ereksiyonu fermuarını zorluyor ve beni almasını bekliyorum.

Bu noktada, ona izin verirdim.

Bunun yerine bornozun bağını alıp belime doluyor ve vücudumu bir kez daha gizliyor. Günahkâr bir sırıtişla bana bakıyor ve neredeyse bornozumu yırtıp ona bir ağaç gibi tırmanacağım.

Ama derin bir nefes alıyorum ve ahlaki değerlerimi hatırlamaya çalışıyorum. Ne de olsa adam beni kaçırdı. Beni boşaltmasına izin verdim ama bu iyiliğe karşılık vermek zorunda değilim.

"Hadi odaya dönelim de giyin, gezgin," diyor. Onu asansöre kadar takip ederken, pişman olacağımdan emin olduğum bir karar veriyorum.

Kaçmaya çalışmak yerine, bir süre daha onlarla kalacağım.

Karson beni öldürmek istiyor ama Gentry buna izin vermeyecek. Aramızda olanlardan sonra bundan eminim. Eğer onun koruyucu kanatları altında kalırsam, dokunulmaz olurum.

On Birinci Bölüm

Gentry

Bir türlü inmeyen bir ereksiyonla yatağa girmek zordu ve o yanımda kıvrılmış yatarken uyumaya çalışmak muazzam bir görev gibi görünüyordu. Başını yastığa koyduğu anda rahatladı ve aramıza bir bariyer bile koymadı. Neredeyse keşke koysaydı diyeceğim.

Yumuşak, tekrarlayan horlamaları tüylerimi diken diken etmeli ama onları duymak hoşuma gidiyor çünkü bu iyi uyuduğu anlamına geliyor. Gülümsemesi beni kızdırmalı ama onu görmek hoşuma gidiyor çünkü bu onun mutlu olduğu anlamına geliyor. Karım bile beni bu şekilde etkilemedi. Bu artık bitmeli.

Boşalmasını sağlayarak perhiz yeminimi bozmamış olsam da, rahatlamak için çok yakındı. Gerçekten uslu durmaya çalışıyorum çünkü bunun bir şeye dönüşmesini istemiyorum. Ben bir görevdeyim. George'un altından kalkacak kadar para kazanmaya odaklanmalıyım ve hiçbir şey beni bundan alıkoymamalı. Ve Leana da tam olarak bu. Yürüyen, nefes alan, uzun bacaklı bir dikkat dağıtıcı, bana yalnız kalmamın daha iyi olacağı şeyler yaptırıyor.

Belki de sadece bir tanesini ovalayıp sistemimden atmam gerekiyordur.

Yan dönüyorum ve her kıvrımını görebilmek için örtüyü vücudundan çekiyorum. Banyo ışığı yumuşak sarı saçlarından yansıyor. Ağzından nefes alırken dudakları aralanıyor. Sırtı vücudunun diğer kısımlarından daha sıcak değil ama o kadar yakın ki içim yanıyor.

Cesaretimi topluyorum ve elimi her zamanki dokunuşumun hayaleti ile kalçasının arkasına sürüyorum. Kıpırdanıyor ve içime sokuluyor, amının sıcaklığı bacağıma baskı yapıyor. Tüylü dokunuşum yukarı doğru yükseliyor ve kıcını kavırıyor. Ayrılmış dudaklarından bir inilti çıkıyor ve gözlerini açıyor, göz kapakları uykuyla ağırlaşmış.

"Beni mi izliyorsun?" diye mırıldanıyor. "Ürkütücü."

Elimi kalçasına götürüyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, ereksiyonumu kıcında hissettiğinde sarsılmasını bekliyorum. Ama yapmadı. Bunun yerine, sırtında hafif bir kavis oluşturuyor ve ona karşı itiyor.

Boku yedim.

Bana hayır demesine ihtiyacım var çünkü o zaman durabilirim. Eğer teslim olursa, beni içine alırsa, onu geri çevirecek gücüm olmayacak. Aramıza mesafe koymalıyım ve hangi konunun tam olarak bunu yapacağını biliyorum.

"Bana şu bok çuvalı nişanlından bahset," diyorum.

Vücudu sertleşiyor ve neredeyse rahatlayarak iç çekiyorum. Şimdi beni yine dışlayacak. Şimdi benden uzaklaşacak ve aramıza bir yastık koyacak.

Rahatlıyor. "Sert aletini kıcıma bastırmışken konuşmak için garip bir şey, ama tamam. Gerçi anlatacak pek bir şey yok. On sekiz yaşındayken evden kaçtım ve o beni bir otobüs durağında buldu. Beni uyuşturucu bağımlısı yaptıktan sonra kapana kısıldım."

Bu geri tepti. Böyle açılmasını beklemiyordum.

"Uzun zamandır ayrılmak istiyordum," diye devam ediyor, "ama o ilk adımı atmak zordu. Gördüğünüz morluklar bardağı taşıran son damlaydı. Beni birçok kez dövmüştü ama ilk kez o zaman beni öldüreceğini düşündüm."

Bir erkeğin ona el kaldırdığını bilmek beni kızdırmaya yetiyordu, ama bir pisliğin onu tekrar tekrar taciz ettiğini düşündüğümde kıpkırmızı oluyorum. İstedğim gibi onu itmek yerine, kolumu ona doladım ve yaklaştırdım.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm," diyorum başının arkasına yaslanarak.

"Benim sıram," diyor esnemeye çalışarak. "Yoksunluk yaşadığımı nereden bildin?"

Oynamak istemediğim bir oyuna başladım. Yetiştirilme tarzımı kimseyle paylaşmadım ve perdeyi aralayıp ona acımı gösterme fikrinden hoşlanmıyorum. Babamın bağımlılıkla mücadelesi ve ardından gelen ölümü, onun bacakları arasına girmemi sağlayabilecek olsa bile, özgürce dağıtabileceğim simgeler değil.

Cevap vermediğimde, huysuz bir ergen gibi oflayıp pufluyor ve uzaklaşmaya çalışıyor. O sakinleşene kadar elimi sıkıyorum.

"Kaç yaşındasın, gezgin?" diye sordum. "Yirmi dört."

O kadar genç ki. "Kırk altı yaşındayım. Baban olacak kadar yaşlıyım." Alay ediyor. "Benim babam size benzemiyor, efendim."

Dilindeki şımarıklıkla öne doğru itilen "efendim" kelimesi tatlı dudaklarından yuvarlanıp doğruca sikime gidiyor. İnsanlar hayatları için yalvarırken bana böyle seslenmişlerdi, ama üzerimde hiçbir etkisi olmamıştı. O bunu söylediğinde, davranmak için tüm umutlar pencereden dışarı çıkıyor.

Onu sırt üstü yatırıyorum ve bacaklarının arasına girebilmek için bacaklarını ayırıyorum. Üzerine eğildiğimde bacaklarını belime doluyor. Gömleğini kaldırıp ellerimle çarpıcı göğüslerini kavradığımda mavi gözleri bana bakıyor. Dudaklarımı pembe meme uçlarının etrafına kapatma fikri hoşuma gidiyor, bu yüzden başımı eğiyorum ve sert tepelerden birini ağzıma alıyorum. Hassas derisini ısırp dilimle alay ettiğimde inliyor. Onun sesinde kayboluyorum.

Elimi aramıza sokup klitorisini ovuyorum. Gözleri geri dönüyor, sırtı kavisleniyor ve ne kadar ıslak olduğunu hissetmek için bir an daha bekleyemiyorum. Parmaklarım geriye doğru kayıyor ve içine dalıyor ve bu kadar dar bir alanı keşfederken boğazından bir inilti çıkıyor.

"Parmaklarımla başa çıkamazsan, sikimle de başa çıkamazsın." İçine üçüncü bir parmak soktum ve sırtı yataktan kalktı, göğsü benimkiyle çarpıştı. "Bunu denemek istediğine emin misin?"

Neden sorduğumu bilmiyorum. Aletimin diğer kadınlara verdiği acıyı hiç umursamadım. Bana rıza gösterdiklerinde, benim kadar büyük birinden gelen acıya da rıza göstermiş oldular. Diğer her şey gibi, küçük gezginimin de yeni bir bölge olduğunu öğreniyorum.

Ve keşfetmek istiyorum.

Ağzım onun için sulanıyor ve kendimi amının içine sokmaya zorlamayacak olsam da, muhtemelen ona duyduğum acıyı hafifletmek için güzel ağzını sikime koymasına için yalvaracağım.

Başını sallıyor, ama bunu duymam gerek. Amına ne yapacağımı bildiğini ve bunu istediğini duymam gerekiyor. Çenesini kavrayıp onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum.

"Söyle bana. Şu ana kadar kelimelerini kullanmaktan çekinmedin, o yüzden seni ikiye bölmemi istediğini söyle."

"İstiyorum," diye
fısıldıyor. "Aferin
kızıma."

İhtiyacım olan tek cevap bu, ama önce onu buna alıştırmam gerekecek. Ağırılığımı koluma veriyorum ve onu yatağa sabitliyorum, böylece parmaklarımla onu becerebiliyorum. Sırtı yatağa dayandığında ve orada kaldığında, acı yerine zevkten kıvrandığında, benim için neredeyse hazır olduğunu biliyorum.

İnlemeleri inlemeye dönüşüyor ve muhtemelen bitişik katlardan duyulabilecek bir sese yükseliyor. Elimi ağzına atıp onu susturuyorum. Yarın Karson'dan bir bok istemiyorum. Bu sesleri duyarsa, neyin peşinde olduğumu öğrenecek ve ondan kurtulma arzusu çok daha büyük bir sorun haline gelecek.

"Şşş, gezgin."

Burun delikleri elimin üzerinde alevleniyor, gözleri korkuyla açılıyor. Daha önce bu şekilde susturulmuş biri gibi tepki veriyor. Elimi ağzından çekip onun yerine parmaklarımı içeri sokuyorum. İnilteler boşluklardan kaçıyor ama boğuk. Dili parmak uçlarıma doğru kayıyor ve sikim boxerıma doğru seğiriyor.

Parmaklarımı ağzından ve amından çekiyorum ve vücudu boşluğa sikime doğru kıvrılarak karşılık veriyor. Boxerımın önünü aşağı çekiyorum ve sikimi ıslak yarığına dayıyorum.

Onu bu kadar çalıştırmış olmama ve benim için damlatmasına rağmen, hala onun için çok fazla olacağımdan endişeleniyorum. Eğildim ve amına tükürdüm.

"Oh, gezgin, bu canını yakacak," diye homurdanıyorum, "ama benimle başa çıkabilirsin, değil mi?"

Başını salladıktan sonra, kendimi kavriyorum ve girişiyle aynı hizaya gelmek için geriye yaslanıyorum, sonra başımı içine itiyorum. Amcığı sikimi kavrayıp beni küçük alanın içine çekerken inliyor.

Bir kadınla sevişecek tipte biri değilim, ama ona gücümün tamamını göstermeden önce birkaç nazik vuruş yapacağım. Geri çekiliyorum ve yavaşça içeri giriyorum, sonuna ulaşana kadar itiyorum. Geri çekilip bir kez daha içine daldığımda çığlık atıyor ve sessiz kalamazsa ağzını tekrar kapatmak zorunda kalacağım.

İlerlemeyi bıraktım, kendimi onun içinde gömülü bıraktım. Saçlarını avuçluyorum ve boynunu büküyorum. "Eğer sessiz kalamazsan, seni boşaltmayacağım."

Anlayışla başını sallıyor.

"Şimdi bana efendim de."

"Evet efendim," diye pantolonunu indiriyor
ben tekrar içine girerken. Evet, bu hoşuma
gitti.

Ona doğru eğildim ve içimde bastırdığım bencillikle onu becerdim. Beni ben yapan bencillikle. Duruşumu genişletiyorum, bu da onu açıyor ve kalçalarındaki kasları geriyor. Kolumu vücuduna doladığımda ve onu tenime bastırdığımda inliyor. Onu acımasızca beceriyorum. Ben amını delerken elleri destek için çarşafı kavriyor ve çıkardığı seslerin zevk mi yoksa acı mı içerdiğini anlayamıyorum. Benimki gibi bir sikle bunlar bir paket anlaşma.

Bu yüzden durmuyorum.

"Çok iyi hissediyorsun. İçine her daldığımda vücudunun titrediğini hissediyorum. Canını yakıyorum, değil mi?"

Parmakları alt koluma giriyor, derimi tırmıklıyor ve kendi yarattığı acıya neden oluyor. "Evet, efendim."

"Seni ikiye böleceğimi söylemiştim, değil mi gezgin?" Onu yerinde tutabilmek ve daha sert sikebilmek için kalça kemiklerini kavrarken homurdanıyorum. Çığlık atıyor ama bu sefer onu susturmuyorum. Şişmiş klitorisinin leğen kemiğime karşı hissinde kayboldum. Her itiş arasında, etrafımda sıkılaşıp kadar ona karşı öğütüyorum, o kadar büyük bir güçle sıkıştırıyorum ki, horozumun yarın çürükler taşıyacağından eminim.

"Aferin kızıma. Benim için gel. Küçük amına gömülü sikimle gel."

Orgazm, sikimi saran bir zevk dalgasıyla içinden geçiyor. Çekirdeğini sabitlemek için kalçalarını sıkıca kavriyorum, böylece onu içinden becerebiliyorum.

"Geliyorum efendim," diyor soluk bir iniltiyle ve bu beni serbest bırakmanın eşğine getirmeye yetiyor.

"Seni dolduracağım ve doldurduğumda, bütün gece boşalmamı içinde tutacağım. Anladınız mı?"

"Evet, efendim," diye pantolonunu indirdi.

İçimi ona boşaltıyorum, yıllardır boşalmadığım kadar sert boşalıyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyor olması umurumda değil. Onu doğurma, sonsuza kadar doğurma düşüncesi taşaklarımdaki her damlayı sıkıyor. Bitirdiğimde, sanki onu bırakmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor ama bırakmıyorum. Sikimi içinde tutuyorum, zonklayan klitorisi leğen kemiğime dayanıyor. Boşalmış amının ılık sıkılığı hoşuma gidiyor. Aletim yumuşamadan önce onu yan çeviriyorum, yanına uzanıyorum ve kendime doğru çekiyorum. Kendimi onun içine sokuyorum, bir damla boşalmanın bile ondan kaymasını engelliyorum.

"Benim dölümle dolu çok güzel görünüyorsun." Terle kaplanmış saçlarını yanağından çekiyorum. "Ama şimdi bir sorunumuz var."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir.

"Eğer eline geçen ilk fırsatta kaçıp gitmek gibi fantezilerin varsa, onları aklından çıkar. Bana ait olan şeylere karşı aşırı korumacıyım." Yüzünü çevirip gözlerinin içine bakıyorum. Bundan sonra söyleyeceklerimin ağırlığını anlaması gerekiyor. "Bu gecenin geri kalanında sikimi içinde tut. Ve bu yolculuğun geri kalanında, sen ve amın benimsiniz."

On İkinci Bölüm

Karson

Her şeyi duydum. Yatağın duvara çarpma sesini. İnlemelerini. Bu nasıl oldu ki? Gentry ne zamandan beri *benden* daha sikilebilir oldu? O sefil bir huysuz, Tanrı aşkına. Zaten sorun çıkarıyordu ama şimdi operasyonumuz için ciddi bir tehdit. Gentry ile bu konuyu konuşup aklının hala oyunda olduğundan emin olmalıyım.

Kapılarının önünden geçerken kapılarını çalıyorum ve umarım bu, gece geç saatlerde yaptıkları sikiş festivalinin beni rahatsız ettiği kadar onları da rahatsız eder.

Pislikler.

Asansörden iner inmez lobi beni o iğrenç çiçek kokusuyla karşılıyor. Çantamın askısı omzuma batıyor ve sunulan hüzünlü kahvaltıya doğru ilerlerken çantamı diğer kolumla değiştiriyorum - ufalanan kekler, kuru kışık kurabiyeler ve kahve. Çok besleyici. Kendime bir fincan kahve yapıyorum ve bir yudum alıyorum. En azından tadı iyi.

Köpük bardağı SUV'a taşıyorum, yolcu tarafındaki kapıyı kırbaçla açıyorum ve oturup görünmelerini bekliyorum. Yüzüme karşı yalan söyleyecek. Bunu şimdiden hissediyorum.

Peki ya o? Kim kendisini kaçırın kişiyle rızasıyla sevişir ki zaten? Bu sesler kesinlikle rızaya dayalı. Birkaç vidam gevşemiş olabilir, ama o da tam bir alet çantasıyla sallanmıyor. Gentry onu çekici olduğu için beceriyor - geveze, iğrenç ve tam bir kaltak, ama koşullarına rağmen güzel. Ama kız onda ne buluyor?

Neden umursadığımı bilmiyorum -onun üzerinde hak iddia etmedim ya da başka bir şey- ama yine de onun içine battığını düşündükçe öfkeyle kabarıyorum. Belki de ondan kendime bir parça almalıyım. Ne de olsa Gentry de bir hak iddia etmemişti. Evet, onu becerdi, ama ona ait olduğunu söylemediği sürece, o adil bir oyun.

Alay ediyorum ve çantamı ayaklarımın dibine koyarak arkama yaslanıyorum. Otomatik kapının vızıltısı boğucu sessizliği bozuyor ve arkama baktığımda otelden çıktıklarını görüyorum. Hediyelik eşya dükkânından almış olması gereken çok dandik kıyafetler giymiş. Düzeltiyorum, onları kardeşim almış olmalı. Eşofman altının paçasında "Pennsylvania" yazıyor ve tişörtünün göğsünde "Mutluluğunun Peşinden Git" yazıyor. Sanırım tüm o iğrenç sikişmelerin arasında biraz alışveriş yapacak zaman bulmuşlar.

Gözlerim kalçalarındaki gergin harekete takılıyor. Neredeyse topallıyor. Bu orospu çocuğu gerçekten ... Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Tepkimi görmesini istemiyorum, bu yüzden boş vermeye çalışıyorum, arka koltuğa oturduğunda bariz bir ürkeklikle otursa bile.

Gentry sürücü koltuğuna kaydı. "İyi uyudun mu?" diye soruyor bana.

Silahım olsaydı, bu rahat sorgulama tarzı yüzünden onu vururdum. Hayır, onların hayvanat bahçesi seslerini dinlerken hiç uyumadım. "İyiyim. Sen?" Yalan söyledim.

"Evet, iyi uyudum."

Bu kadar. Tek söylediği bu. Bir amcık işimizi mahvettiği için zaten kızgınım, ama şimdi bir de bana yalan söylediği için sinirleniyorum. Kendi etinden ve kanından! Biz birbirimize ihanet etmeyiz.

Diğer.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda, ikiyüzlülüğün acı sızısını dilimde hissediyorum. Gentry'ye en kötü şekilde ihanet ettim. Karısını becerdim. Daha az hapis cezası için onu ele verdim. Kendimi savunmak için, karısının içindeyken onu öldürmeyi planlamıştım ama ben işi bitiremeden o ortaya çıktı. Ve en azından birimizin hapis yatması gerekiyordu ve o bunu benden daha iyi idare edebileceğini biliyordu. Yani, ona bir bakın.

Gentry arabayı vitesine takıyor, ben de çantamdan cips çıkarıyorum. Ağzım açık yiyorum çünkü bunun onun sinirlerini bozduğunu biliyorum. Her tatmin edici çıtırtı ve şapırtıda parmakları direksiyonu biraz daha sıkı sarıyor. Alt kolundaki kaslar esnediğinde pençe izlerini fark ediyorum ve başımı sallıyorum.

"Senin derdin ne be?" Gentry soruyor. "İkiniz sikiştiniz."

Koltuğuna yeniden yerleşir ve yalan söylemeye çalışır. "Söylemedik."

Alay ettim. "Evet, sanırım siz ikiniz yatakta zıplarken kollarınızı yırttı. Bu, yatak başlığının duvara çarpmasını da açıklar, değil mi? Sonra düştü ve kendini yaraladı, bu yüzden inliyordu."

"Kapa çenenı," diye mırıldanıyor.

"Çocukken öğrendiğimiz o şarkı neydi?" İki parmağımı yüzüne yaklaştırıyorum. "Yatağın üzerinde zıplayan iki küçük maymun. Biri düştü ve-"

"Kapa çenenı dedim!" Elimi itti ve çenesini sıktı. "Söylemekten nefret ediyorum Karson ama ne yaptığım ya da *kimi* yaptığım seni hiç ilgilendirmez."

"Ne zaman çalışmamız gerektiği beni ilgilendirir."

Küçük hırsız öne doğru eğilir ve güzel burnunu ait olmadığı bir yere sokar. "Siz tam olarak ne yapıyorsunuz?"

"Bunu sorma," diyor kardeşim ve ben neredeyse hep bir ağızdan. En azından *bir* konuda aynı fikirdeyiz.

"Bunu benden sonsuza dek saklayamazsın," diyor. "Gittiğin her yerde seninleyken süper gizli işini nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Evet, nasıl?" G'ye dönüyorum ve dudakları geriliyor. "Onu bir köpek gibi arabada mı bırakacaksın?"

"Siktir git, Karson!" Sesi böyle kapalı bir alan için patlayıcı bir seviyeye yükseliyor ve hem beni hem de kızı susturuyor.

O hâlâ öfkeliyken uzanıp radyoyu açıyorum. Kapatma düğmesine basmadan önce insanlık dışı bir sesle kükrüyor ve arkasında sadece çığlığının kalıntılarını bırakıyor.

Kıza döndüm. "Biliyor musun hırsız, bunun hangi kısmının bacaklarını açmana neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Gentry'ye doğru işaret ediyorum.

Omuz silkiyor ve arkasına yaslanıp bakışlarını kaçırıyor. Bugün bu kadar kolay pes etmesinden nefret ediyorum. Gentry'nin telefonu çaldığında arkaya atlayıp onu kıvrandırmanın ne kadar süreceğini görmek üzereydim. Zil sesi kimin aradığını haber veriyor ve Gentry'nin kaslarındaki tereddütü görüyorum. Cevap vermek istemiyor ama her zaman cevap vermek zorundayız. *Her zaman* nöbetçiyiz.

Cebinden telefonunu çıkarıp aramayı kabul etmeden önce nefesinin altından "Siktir," diyor. "Selam."

Daha yakına eğilip dinlemeye çalışıyorum ama dinleyememem için ses düğmesini kapatıyor. Ya da belki de o dinleyemesin diye. Her iki durumda da, döngünün dışında kaldım.

Gentry telefonda, "Hâlâ diğer gösteriye gidiyoruz," diyor. "Yoldan sapmamızı istediğine emin misin?" Bu görüşmeyi mümkün olduğunca az cinayete meyilli bir şekilde yapmaya çalışıyor ve bu onu zorluyor. "Ohio'ya varmak üzereyiz." Gentry patronumuzu dinlerken başını sallıyor. "Pekâlâ. Orada olacağız." Telefonu kapatıyor ve iç çekiyor.

"Hâlâ 'çözebileceğini' mi düşünüyorsun?" Şaka yapıyorum.

Dikiz aynasına bakıyor ve direksiyonu daha sıkı kavırıyor.

"İkinizin ne yaptığı umurumda değil," diyor hırsız arkadan. "Beni korumaya çalışmanıza gerek yok. Ben masum küçük bir kız değilim, biliyorsunuz. Bu aracı nasıl aldığımı unuttuysanız diye söylüyorum."

"Hırsızlık bizim yaptığımızla aynı seviyede bile değil," diyorum ve bizim seviyemize ulaştığını düşünmesi neredeyse gülünç geliyor. Yaşamak için ne yaptığımızı görseydi, muhtemelen altına sıçardı.

"Uyuşturucu satıyor musun? Silah? Lanet organlar?"

Onun aptal tahmin oyunundan sıkıldığım için bıkkın bir şekilde iç çekiyorum ve onu görmezden geliyorum.

"Gerçekten bana ne iş yaptığınızı söylemeyecek misiniz?" diye devam ediyor. Havlayan küçük bir köpek gibi ve bu benim son sinirlerimi de yıpratıyor. "Siz tetikçi falan mısınız?" Bir kıkırdama çıkardı ve artık canıma tak etti.

Başım ona doğru savruluyor ve dudağım kıvrılıyor. "Soru sormayı bırakırsan akıllıca davranmış olursun hırsız."

"Benim adım Leana," diyor geniş göğsünü şişirerek. "Tamam, hırsız."

Gentry ikimize de bir bakış fırlatıyor - önce bana, sonra aynadan ona - ve ikimiz de susuyoruz. Koyu renk gözleri de kişiliği gibi cansız ve bu orospu çocuğu hâlâ kızın içine girmiş. Beynimin sürekli bunu vurgulamasından nefret ediyorum ama Gentry'nin sevişip benim sevişmemem canımı sıkıyor. Hoşlarına gitse de gitmese de bunu değiştirmek zorundayız.

Leana

Dolambaçlı yoldan bahsettiklerini duymak beni gergin bir enerjiyle dolduruyor, bacağımla titriyor ama her hareketimde içime bir sancı saplanıyor. İçim dışım ağrıyor ve içime ilk girdiğinde beni parçaladığı yer yanıyor. Kalçalarımın her hareketinde, ellerinin morluk bıraktığı yerlerin acısını ve beni yayarken kaslarımda oluşan gerginliği hissediyorum. İçim yeniden düzenlenmiş gibi hissediyorum, sanki rahmimi göğsümün içine itmiş gibi. Hiç böyle sikilmemiştim.

Ve bu kadar hoşuma gitmesinden nefret ediyorum.

Dün gece bana ne oldu bilmiyorum. Önce çamaşır odasında beni boşaltmasına izin verdim, sonra da beni becermesine. Bunun suçunu tamamen boşalma isteğine atmak istiyorum ama yapamıyorum. İlk orgazm kafamı boşaltmalıydı. Bunun yerine, sadece daha fazlasını istememe neden oldu. Yine de bir daha olamaz. Özellikle de hala benden kurtulmayı planlıyorken.

Karson ben peşlerindeyken işlerini nasıl yapacaklarını sorduğunda "bir yolunu bulacağını" söyledi. Bunun tek bir anlamı olabilir, Mickey'den gelecekteki katılımı becermek için kaçmadım. Gentry beni ne kadar sert boşaltmış olursa olsun, içimde ne kadar iyi hissettirmiş olursa olsun, bacaklarımı kapalı tutmalıyım. Beni bir daha böyle sikerse, düz koşmam. Belki beni öldürme fikrini değiştirmiştir diye düşünmüştüm ama sanırım erkekler asla değişmiyor.

Yola çıkmadan önce, bu adamların ne iş yaptığını bilmem gerekiyor. Bilmemek beni geceleri uyutmayacak, her ne kadar burnumu bu işlerden uzak tutmak en iyisi olsa da. Her neyse, yasadışı olduğuna eminim. Çocuklarla ilgili olmadığı sürece muhtemelen görmezden gelebilirim, ancak insanları soymaları ya da kazıklamaları umurumda değil gibi görünüyor. Ben kimim ki yargılayayım? Belki onları düzgün bir tip olmadığımı ikna edebilirsem beni öldürmeyi tekrar düşünürler ve ben de gitmek zorunda kalmam. Birkaç geceyi bir yatakta geçirdikten ve birden fazla akıllara durgunluk veren orgazm yaşadktan sonra tekrar sokaklarda mücadele etmeye can atıyorum.

Bir sonraki çıkışa giriyoruz ve biraz sapmış gibi görünen bir yol izliyoruz.

Karson bıçağını çıkarır ve ucunu parmağının uzunluğuna doğru sürükler. Parlak bir kan çizgisi yüzeye çıkar. Camı indiriyor ve parmaklarını masum bir oyunculukla rüzgârda hareket ettiriyor. Kıpırmızı boncuklar cama çarpıyor ve rüzgâr arabanın arkasına doğru savururken başımın yanındaki pencerenin uzunluğu boyunca yayılıyor. Elini tekrar içeri çektiğinde, başının üzerine kaldırıyor ve parmağını dudaklarına götürmeden önce ağzına birkaç damla gönderiyor. Emiyor, diliyle yarasına baskı uygularken yanakları çukurlaşıyor.

Bu adamın nesi var böyle? Kardeşi çok normal görünüyor.

Normal insanlar yabancıları arabalarına alıp kaçırmaz, kendime hatırlatıyorum.

Gentry kardeşinin davranışını kabul etmiyor. Belki de Karson, tepki vermezseniz dikkat çekme davranışlarını durduran insanlardan biridir. Ne yazık ki, onun kendi kanından sadistçe zevk almasını izlerken ağzımı kapalı tutmakta zorlanıyorum. Demek istediğim, o parmağın üzerinde gerçekten şehre gidiyor. Tam bir ucube.

Nowheresville, Ohio'nun ortasında otoyoldan çıkana kadar sürüyoruz ve görünürde ne bir motel ne de bir otel var. Gentry yolun kenarına çekip telefonuna bir şeyler yazıyor, Karson da tırnaklarını parmağındaki kesiğe bastırıp tekrar açarak meşgul oluyor.

Gentry, "Akşam geç saatlere kadar kamp yapmamız gerekecek," diyor.

Her gece bir yatak keyfi için çok fazla.

Arabasıyla bir kamp alanına gidiyor ve arka tarafa park ediyor, sonra cüzdanından bir yüzük çıkarıp bana uzatıyor. "Git bir yer bul," dedi.

"Evet efendim," diyorum ve bana gülümsemekten kaçınmaya çalışırken dudaklarının kenarları titriyor. "Bir demet de odun al!" Karson arabadan inip cipin etrafında dönerken bağılıyor.

Küçük binaya doğru ilerliyorum ve içeri girdiğimde tepemde bir zil çalıyor. Masanın arkasında genç bir kadın oturuyor, siperliği sarı saçlarını geri çekiyor.

"Giriş mi yapıyorsun?"

"Şey, hayır. Bu akşam için müsait bir yer olabileceğini umuyorum."

Kadın, tuşlara her basışta yapış yapış ses çıkaran sararmış bir klavyede yazıyor. Gözleri ekranı tararken "Salı günleri genellikle gelenler için iyidir" diyor. "Biz

müsaitliğim var. Evrakları getireyim." Eğildi ve üç aynı bölümden oluşan bir kâğıt çıkardı. Bilgilerimi doldurmam için alanları işaretliyor ve her birinin altına birer tane olmak üzere üç X işareti koyuyor.

Kağıdı yanlış bilgilerle doldurduktan sonra ona geri veriyorum.

En üsttekini yırtıyor, D34 yazıyor ve kalın kalemle yarının tarihini işaretliyor. "Bunu gösterge paneline yerleştir." Bana uzattı. "Bu otuz beş dolar eder."

Karson kollarında bir odun demetiyle binanın penceresinden geçer. "Bir deste de odun lütfen."

"O zaman kırk dolar eder."

Parayı uzattım ve para üstü yapmak için bir para kutusu çıkardı. Beş doları eksik. Etrafına bakınıyor, ayağım artan sinirle yere vururken elindeki para kıvrılıyor. "Sende kalsın, teşekkürler!" Ona elindeki bozukluğu almasını söylüyorum.

Arabaya geri dönüyorum ve Gentry'ye gösterge panelinin kâğıdını veriyorum. Ben yanından geçerken Karson odunları arkaya yüklüyor. "En azından bir işe yarıyor," diye mırıldanıyor ben geçerken.

Ben arka koltuğa oturuyorum, Karson da arka kapağı kapatıp yolcu koltuğuna geçiyor. Kamp alanlarının etrafından dolaşan bakımlı toprak yollara giriyoruz. Gentry otuz dört numaralı direkte, D bölümünde durdu ve ben de kampçılara ve yerimizi çevreleyen çadırlara baktım.

"Kamp malzemelerimiz yok," diyorum.

"Burası sadece gece geç saatlere kadar dinlenebileceğimiz bir yer." Gentry arabadan iniyor, arkadan odunları alıyor ve ateş çukuruna odunları yığmadan önce sigarasını yakıyor.

Alanın eteklerindeki kayaya yaslanıp onları çalışırken izlerken, içimi ağır bir korku tüneli kaplıyor. Mickey'nin sözleri zihnimde yankılanıyor. Aramıza çok mesafe koydum ama beni bulacağına yemin etti. Bu kadar uzaktan bile öfkesinin ağırlığını hâlâ hissediyorum, beni geçmişimize bağlayan ip önümde çözülmeye çalışıyor. Muhtemelen şimdiye kadar şehri terk ettiğimi biliyordur. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek gelmemi beklemek geri tepti ve o yaralarını saracak biri değil. İzimi bulmayı başarırsa Gentry'ye karşı hiç şansı olmaz ama Karson muhtemelen beni gümüş tepside sunar.

Siktiğimin Karson'ı.

"Wanderer!" Gentry sesini yükseltir. "Söylediğim bir şeyi duydun mu?"

Başımı sallıyorum.

Ateşten uzaklaşıp önümde duruyor ve sesini alçaltıyor. "Aklında ne var?"

Gözlerim çimlere düşene kadar başım titremeye devam

ediyor. "Kaçtığın şeyle mi ilgili?"

Alay ettim. "Bana ne iş yaptığınızı söylediginizde ne düşündüğümü size anlatacağım."

"Adil."

Karson psikopatça hasta bir hayalet gibi yanımda belirliyor. Dudaklarından çekip bana uzatmadan önce bir sigara üflüyor.

Hayır demek istiyorum çünkü bana teklif ettiği hiçbir şeyi kabul etmemeliyim, ama cazibesi beni alt ediyor. Sigarayı parmaklarından alıp ağzıma götürüyorum ve bir nefes çekiyorum.

derin bir nikotin bulutu. Boğazım sıkışıyor ve nefes verirken öksürüyorum.

"Bir suçlu sigarayla başa çıkabilmeli, sence de öyle değil mi?" diye takılıyor ve bunu söyleme şekli bende yanan ucu gözüne saplama isteği uyandırıyor.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Aydınlat beni hırsız. *Bize* soru sormayı çok seviyorsun."

"Ve onlara da cevap vermiyorsunuz."

Karson bana sadist bir gülümseme takınıyor ve elini yüzüne sürüyor. "Geveze. Gerçekten geveze." Önüme geçiyor ve benim bakışlarım onun çılgın gözlerine doğru yükseliyor. Parmakları yanında seğiriyor ve ne düşündüğünü görebiliyorum. Ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Karson!" Gentry aramıza girerek bağırıyor.

"Seni sonsuza dek koruyamaz, hırsız," diyor Gentry'nin omzunun üzerinden uzaklaşmadan önce.

Ateş Gentry'nin yüzüne turuncu bir parlaklık veriyor, kaslarının her kıvrımını vurguluyor ve koyu renk gözlerinde dans ediyor. Kütüklere manevra yaptırırken dudaklarından bir sigara sarkıyor, odunlardan kıvılcımlar ve çıtırtılar çıkıyor. Ayağa kalkıyor ve ellerini kot pantolonuna siliyor.

"Benimle gel," diyor, konuşurken sigarasını dudaklarının arasında oynatıyor.

"Elbette," diyor Karson.

Kayayı itiyorum ve Gentry'yi ormana kadar takip ediyorum. Tek bildiğim, beni ölüme götürüyor olabileceği, öyleyse neden bu kadar korkusuzum? Bu yakışıklı yabancıya nasıl bu kadar körü körüne güvenebildim? Belki de bana kaybolmamı söylemek üzeredir ve bu kalbime, ellerinin boğazıma dolanması düşüncesinden daha fazla korku salıyor. En azından bu daha mümkün görünüyor.

Kamp alanından yeterince uzaklaştığımızda Gentry duruyor ve yüzünü bana dönüyor. "Kardeşıme dikkat et," diyor. Karanlıkta gözleriyle buluşuyorum. "O tehlikeli biri. Ben de tehlikeliyim ama onun gibi değilim. Onun yanında o güzel ağzına dikkat et yoksa dilsiz kalırsın."

"Ondan korkuyor gibisin."

Gentry başını sallıyor ve kamp alanımıza doğru bakıyor. "Karson'dan korkmuyorum. Farkında olmak korktuğum anlamına gelmez. Sadece akıllı davranıyorum. Karson kuduz bir köpek gibi. Ve bir köpek kadar da tahmin edilebilir. Bir eliyle sizi selamlarken diğer eliyle boynunuza bıçağı saplayabilecek türden bir insan."

Dudaklarından dökülen kelimeler ağır bir gerçeklik taşıyor ve ben bu ağırlığın altında zar zor başımı sallayabiliyorum. "Bana daha önce efendim diyecek kadar cesursun," diye ekliyor. Yüzünde bir sırıtış beliriyor ve ben Sadece yalnızken gülümsediğini fark ettim.

Bana doğru adım atıyor ve gözlerindeki bakış bir adım geri atmama neden oluyor. Sırtım yüksek bir meşeye çarpıyor ama iki ağaç arasında sıkışmış gibi hissedene kadar ilerlemeye devam ediyor. Daha yakına eğiliyor ve nefesim göğsümde sıkışıyor.

"Bu kelime dilinden döküldüğünde ağzını sikmek istiyorum," diyor dudaklarına yaklaşarak. "'Evet efendim' dediğin anda seni dizlerinin üzerine çöktürmek ve nefes almak için yalvardığını hissedene kadar sikimi boğazına gömmek istiyorum."

Daha yakına eğiliyor ve beni öpüyor. Dili benimkini buluyor ve boğazımdan yumuşak bir inilti çıkıyor. İçimde alarm zilleri çalıyor ama dörtmala atan kalbimin güçlü ritmi onları susturuyor.

Gentry inanılmaz derecede yanlış hissettiriyor. Onun içime girmesine izin verdim ve bunun berbat bir fikir olduğunu bilmeme rağmen, kendime son seferin son sefer olduğuna dair söz vermeme rağmen, onun tekrar içime girmesine izin vermekten başka bir şey istemiyorum.

"Evet *efendim*," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

Beni dizlerimin üzerine itiyor ve eliyle kot pantolonunu açarak siki yüzümün önünde duruyor. Elleri saçlarımın arasında dolanıyor, başımı kavrayarak istediği yerde tutuyor ve dudaklarımın hizasına gelip onları iterek geçiyor. Kendimi bir sonraki yemeğini almak için çenesini açmak zorunda kalan bir yılan gibi hissediyorum. Kalçalarını ileri doğru itiyor, boğazımı tamamen doldurana kadar zorluyor.

Aleti nefes yolumu tıkarken burun deliklerimden hava emiyorum. Sırtım hâlâ meşe ağacının gövdesine dayandığı için ondan uzaklaşamıyorum. Boğazımdaki travmayı keşfeden zavallı adli tabibi düşünürken ellerim kot pantolonunun önünü kavırıyor ve kalçasına vuruyor. Hayatım boyunca kendi hakaretim karşısında gerçekten öleceğimi ve bir sakin içinde boğulacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradayım, boğuluyorum.

Bunu istediğim için aptalım, ama dudaklarından çıkan vahşi inilti bacaklarımın arasında derin, ıslak bir sıcaklık yaratıyor.

"Baştan çıkardığın canavar hakkında hiçbir fikrin yok, gezgin," diye homurdanıyor. "Tek istediğim gırtlığının sikimi sıkıttığını hissetmekten nefes almana izin vermek çok fazla kısıtlama gerektiriyor."

Sonunda nefes alabilmem için geri çekiliyor, ben de soluk soluğa çenemdeki salyayı siliyorum. "Hâlâ irademi test etmek istiyor musun?" diye soruyor, saçlarımı tekrar avucunun içine alarak. Onun

Parmak uçları boynumu sıyrıyor ve içime zevkli bir ürperti gönderiyor. "Boşalmam senin nefesini tutabilmenden daha uzun sürüyor."

Bana öyle bir hakimiyetle bakıyor ki, güçlü elleri beni uysal bir pelte haline getirmeye yetiyor. "Evet ... efendim . . ." Boğuluyorum.

Daha son kelimeyi bile bitirmeden, tekrar ağzıma giriyor ve yenilenmiş bir enerjiyle boğazımı sikiyor. Ağzımın en uzak derinliklerine doğru son bir hamle yaparken boğazım onun etrafında geriliyor.

"Ah, ah," diyor saçlarımı elinde döndürerek. "Etrafımda böyle sıkıldığını hissetmek beni çok yaklaştırıyor ve o güzel boğazından aşağı boşalmak istemiyorum. Seni doldurmak istiyorum." Beni ayağa kaldırıyor ve içine çekiyor. Ağzı kulağıma gidiyor ve sakalı boynumun kenarını okşuyor. "Seni döllerimle doldurmak istiyorum. Seni yetiştirme düşüncesi hoşuma gidiyor."

Kollarımı kaldırıyor ve beni ağacın kabuğuna yapıştırıyor. Nabzım hızlanırken göğsüm onunkiyle buluşmak için yükseliyor. Hızlı ve güçlü bir hareketle beni etrafında döndürüyor, kıcımlı leğen kemiğinin kıvrımına sıkıştırıyor. Bir eliyle bileklerimi kavırıyor ve diğer eli vücudumda gezinirken avuç içlerimi sert ağaç kabuğuna bastırıyor. Eşofmanımın bel bandına kancayı takıyor ve aşağı çekiyor.

"Seni tekrar alamam," diye inliyorum, siki kıcımlı derisini ısıtırken.

"Tabii ki yapabilirsin. İyi bir kız olmak ve sikimi almak istemiyor musun?" Cesaretlendirme ve baştan çıkarma çarpışıyor ve sözlerini doyuruyor. Bacaklarımın arasındaki acı verici hatırlatma bile o karanlık, çakıllı sesteki iknayı bastıramıyor. Benim için en iyisinin ne olduğunu biliyormuş gibi konuşuyor ve ben de onu dinlemek istiyorum.

"Evet, efendim," diye inledim.

Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz içime giriyor, çekirdeğime doğru ilerliyor. Tahtayı kavıyorum, pul pul kabuk parçalarını ayaklarımıza gönderiyorum. Sert ama nazik, morarmış kalçamı kavrarken bencil ama içimde dibe vurana kadar ilerlerken nazik. Ağzı kulağıma doğru düşüyor ve zevk dolu bir hırıltıyla beni övüyor.

"İşte benim iyi kızım."

Eli kalçamdan ayrılıyor ve bacaklarımdan arasında giderek artan sıcaklığa yöneliyor. Kaygan yarığım boyunca sürtünüyor, dokunuşu acıyla savaşıyor, kaba gücü ve azmiyle ona rakip oluyor. Tüm vücuduma zevk yayıyor, serin gece havasına karşı tenimi sıcaklıkla kaplıyor. Parmak uçları klitorisimi ileri geri okşuyor ve her dokunuşta can havliyle ağacı sıkıyorum.

"Boşalacaksın, değil mi?" diye soruyor. "Evet efendim," diye inliyorum.

"Seni doldurmak istiyorum. Seni doğurmak istiyorum. İçinin derinliklerine boşalacağım, her santimini kaplayacağım," diyor inleyerek, "ama önce sikimin etrafına geldiğini hissetmek istiyorum."

Sözleri doğrudan klitorisime hitap ediyor ve boşalıyorum. Vücudum tahtaya çarpıyor ve inlemelerim ağzımdan fışkırıp ormanın seslerine karışarak kendi başına bir zihin kazanıyor.

"Geliyorum gezgin," diye inliyor kalçaları kıcıma gömülürken ve kendini içimde daha derinlere gömerken. Göğsümü titreten alçak bir gümbürtüyle zevkini boşaltırken içimde seğiriyor.

Sonunda yumuşayana kadar içimde kalıyor, sonra beni çekip çıkarıyor ve yüzümü ona çeviriyor. Boşalmasının kalçamdan aşağı damladığını görünce boğazından bir hırıltı çıkıyor. Parmakları solgun tenimde kayıyor, menisini topluyor ve tekrar içime itiyor.

"Eğer doğum kontrol hapi kullanıyorsan, bana söyleme. Seni doldurduğum her yükün seni doğurma riski taşıdığını hayal etmeme izin ver."

Neyse ki implant kullanıyorum, çünkü içinde bulunduğum boktan duruma bir çocuk getirmek gibi bir niyetim yok. Uyuşturucu bağımlılığımдан kurtuldum ama görünüşe göre kendimi her zaman benim için iyi olmayan bir şeye bağımlı bulmaya mahkumum. Bu sefer adı Gentry.

On Üçüncü Bölüm

Gentry

Birkaç saat sonra tekrar yola koyulduk, bir vuruşa gidiyorduk. Kamp alanına döndüğümüzde Karson'ın keyfi yerinde değildi. Onu neşelendirmek için bu vuruşa liderliği alabileceğini söyledim ve işe yaramış gibi görünüyor. Sessizliğini koruyor ve kara kara düşünmeyi ve ters ters bakmayı bıraktı. Bu daha büyük bir sorun için kısa vadeli bir çözüm ve benim kalıcı bir çözüm bulmam gerekiyor. Mantıken, bu Leana'dan kurtulmak.

Onu tutmanın Karson'ı kızdırmayacak bir yolu olmalı. Sadece henüz bulamadım.

Biz çalışırken arabada kalmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlaması için Leana'ya ne yaptığımızı anlatmayı düşündüm ama bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Muhtemelen sikimi kaldırdığı kadar iyi kaldırmaz.

Garaj yolunun dibine ulaştık ve arabayı ormanın içine soktuk. Tepenin üstündeki evdeki adam patronumuza en kötü şekilde ihanet etti. Kendi kışını kurtarmak için muhbirlik yaptı ve şimdi George bunu kanla ödemesini istiyor. George onun mümkün olduğunca acı çekmesini istediği için, Karson'ın tasmaından kurtulmasına da izin verdi. Pisliğimizi temizlemek için profesyonel bir ekip gelecek.

Ben daha çok işi bitirmek ve maaşımı almakla ilgileniyorum. Cinayet işlemekten eskisi kadar zevk almıyorum. Tam zamanlı bir işe dönüştürdüğümde parlaklığını yitirdi, ki genelde hobisini işe dönüştüren birinin başına gelen budur. Karson hâlâ zevk alıyor ama kendini çok kaptırıyor. Onun bu pervasızlığı bir risk. Eylemlerinin bizi nasıl yakalatabileceğini düşünmüyor, bu yüzden ikimiz için de düşünmek zorundayım. Bu çok yorucu.

Arabadan çıkmadan önce Leana'ya dönüyorum. Arkada yan yatmış uyuyor ve biz işimizi yaparken baygın kalması umuduyla o şekilde kalmasına izin vermeyi düşünüyorum. Buna karşı karar verdim. Bir yanım biz meşgulken kaçmaya çalışabileceğini umuyor. Bu pek çok sorunu ortadan kaldırır.

"Hey," diyorum onu sarsarak uyandırırken.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve doğrulup etrafına bakınıyor.

"Bir şeyi halletmemiz gerekiyor. Arabada kalmanı istiyorum."

Başını sallıyor ve gözlerini tekrar kapatıyor. Uyumaya devam etmekten çok mutlu görünüyor, belki de boşuna endişeleniyordum.

Karson beni kenara çekiyor ve bu plandan o kadar da emin görünmüyor. "Gerçekten yerinde kalacağını düşünüyor musun?"

Omuzlarımı silktim ve eve doğru yürümeye başladım.

"Sana ne oldu, G?" diye soruyor yetiştiğinde. "Ondan kurtulmamız gerektiğini biliyorsun ve bunun onu bizimle birlikte lanet olası bir işe götürmeden önce olması gerektiğini de biliyorsun. Sadece kendi özgürlüğüyle kumar oynamıyorsun. Benimkiyle de kumar oynuyorsun."

Durdum ve yüzümü ona döndüm. Bu kadar ikiye bölünmüş olmaya nasıl cüret eder? "Ne zaman bir iş yapsak özgürlüğümüzle kumar oynuyorsun, o yüzden bunu duymak istemiyorum. Yoksa döl kavanozunu unuttun mu?"

Gözlerini deviriyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun. Bundan hoşlanmıyorum ve bana bir söz vermeni istiyorum. Eğer o arabada durmazsa, burnunu ait olmadığı bir yere sokarsa, onu ben halledeceğim."

Bundan hoşlanmıyorum ama onu susturmanın başka bir yolunu da göremiyorum. "Peki. Merakının onu ele geçirmesine izin verecek kadar aptalsa, ona ne istersen yapabilirsin."

Başını sallayıp eve doğru dönüyor ama yüzüne yayılan kendini beğenmiş gülümseme hoşuma gitmiyor.
yüz.

Kolundan tutup yüzünü bana çeviriyorum. "Bir şartım var. Eğer biz gittiğimizde geri döndüğünde, her şeyi halletmiş sayarız ve peşinden gitmeyiz."

"Anlamıyorsun, değil mi?" diyor. "O hiçbir yere gitmiyor. Belki şu anda sana nasıl baktığını görmüyorsun ama ben görüyorum. Senden hoşlanmıyorum, G. Ve senin de ondan hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Saçmalık."

"Oh, gerçekten mi? Yani onu bir geceliğine ödünç alsam sorun olmaz mı? Bu onu yanımda tutmaya degebilir." Karson blöfümü gördüğünü bilerek cevabımı bekliyor. Elbette onu paylaşmak istemiyorum ama eğer bunu bilirse, bu onun sırtına daha büyük bir hedef tahtası çizmekten başka bir işe yaramaz.

"Ne istersen yap. Yine de seninle bir gece geçirmeyi kabul etmesi için ona iyi şanslar."

"Kabul etmek zorunda olduğunu kim söyledi?"

Bu konuşmadan yeterince sıkıldım, bu yüzden yumruğum ağzına gitmeden uzaklaşıyorum. Yapmamız gereken bir iş var ve ben bu işi bitirmeye hazırım.

Eve girmek yeterince kolay. Mülkteki tek güvenlik kamerası ön tarafa bakıyor. Etrafindan dolaşmak kolay ve arka kapıyı kilitli buluyoruz. Ne salak ama. Büyük bir ev değil ve Karson hedefi büyük boy yatağında uyurken buluyor.

O pisliği hallederken, ben de ödemeyi aramaya başladım. Çalışma odasında, bir yığın klasik müzik plağının arkasındaki dolaba gizlenmiş bir kasa buldum. Ne kadar gösterişli bir koleksiyon.

Koridorun karşısındaki odadan çığlıklar yankılanıyor. "Onu öldürmeden önce kodun ne olduğunu sor!" Bağıriyorum.

Kardeşim soruyu tekrarlıyor ama adam cevap olarak sadece feryat ediyor. Yumruğumu kasaya vuruyorum ve Karson'ın bugün ne tür bir işkence hazırladığını görmek için yatak odasına gidiyorum. Adam yerde bir yığın halinde yatıyor ve her iki Aşil tendonu da kopmuş. Karson adamın üzerinde durur, bıçağı çevirir ve sapını yakalar. Adam kendini kapıya doğru sürüklemeye çalışırken elleri ileriye doğru pençeliyor, ancak Karson botunu adamın topallayan ayağına koyarak ilerlemesini durduruyor. Kuyruğuna basarak fareyle oynayan bir kediye benziyor.

"Kasa kodu nedir?" Adamın morarmış yüzüne doğru eğilerek tekrar soruyorum.

"Siktir git," diye hırlıyor.

Ayağımı elinin üzerine indiriyorum, tatmin edici çatırtıları duyana kadar botumun topuğunu gıcırdatıyorum. Kalan tek işe yarar uzvu bacağıma pençe atarken çığlık atıyor.

"Lanet olsun!" diye bağıriyor. "Patronun yaptığım şeyi neden yaptığımı biliyor. Kendi kığını da hapisten kurtarmak için elinden geleni yapmayacakmış gibi davranıyor!"

"Patronumuzun ne yapıp yapmayacağı önemli değil çünkü yakalanacak kadar aptal olan o değil," diyorum. "Şimdi, lanet kasanın şifresi ne?"

Kocaman gözleri, bu durumdaki bir adam için gülünç sayılabilecek bir meydan okumayla benimkilere dikiliyor. "Nasıl olsa beni öldüreceksin. Neden sana hayatımdan başka bir şey vereyim ki?"

Karson adamın sırtına atlar ve ona biner. Bir tutam saçını kavırıyor ve başını geriye çekiyor. "Çünkü eğer bize söylersen, seni *öyle* güzel bırakırım ki ailen töreninde tabutunu açabilir. Bu çirkin suratı son bir kez görmelerini istemiyor musun?" diye soruyor gülerek.

Adam sağlam eliyle kendini tutmaya çalışıyor. "Sana hiçbir şey vermiyorum," diye mırıldanıyor.

"Pekâlâ," diyor Karson tatlı bir ses tonuyla. Bu da demek oluyor ki-

Karson bıçağı adamın yanağına dayayıp ağzından gözüne kadar derisini yüzerken içgüdüsel bir çığlık havayı keser. Kapak bir gıcırtyla çıkıyor ve onu önünde tutuyor. Göz çukurunun altında kırmızı, ham kas parlıyor ve itiraf etmeliyim ki bu güzel anıları canlandırıyor.

Adam kodu pantolonundan çıkardı ve ben de Karson'a vermek zorunda kaldım. Bu aptallarla başa çıkabiliyor.

"Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?" Karson soruyor. Deri parçasını toplar ve adamın ağzına sokar.

Gitmek için dönüyorum ama arkamdaki et yırtılması ayaklarımın hareket etmesini engelliyor. Onlarla tekrar yüzleştiğimde Karson'ın boğazını kestiğini görüyorum. "Lanet olsun, Karson! Bırak da önce kodu deneyeyim!"

"Bağırmana gerek yok," diyor ama konuşurken açık boynu bir kukla gibi kullanıyor. Nefes nefese kalmış, guruldayan adamın fazla zamanı yok ve bu Karson'un ona tanıdığı bir merhamet.

Sonuç olarak, vuruş iyi gitti. Ve Karson'a verdiğim sözü tutmama bile gerek kalmadı.

Leana

Arabada kalmalıydım. Eve yaklaşırken çığlıkları duyduğumda, meraklı bir sürtük olma kararımdan pişman oldum, ama yine de yaklaştım. Şimdi evin içindeyim. Birini öldürdüklerinden neredeyse eminim ama ayaklarımın beni çığlıkların kaynağına doğru götürmesine engel olamıyorum.

Kapı aralığına ulaşıyorum ve iri gözlerim Karson'a kilitleniyor, bir adamın kafasını serbest bırakıyor ve yere çarpıyor. Açgözlü bir heyecan gözlerine gölge düşürüyor ve dudağının hırıltısı ruhumu donduruyor. Parçalanmış beden beni etkilemiyor. Kan beni rahatsız etmiyor. Ama Karson'ın beni gördüğünde yüzünde beliren ifade merakıma pişman olmama yetiyor.

Karson ayağa kalkarken Gentry'ye, "Sana arabada kalmayacağını söylemişim," diyor. Kızgın görünmüyor, bu da beni tedirgin ediyor. Kızgın olması gerekirdi ama her şeyi berbat ettiğim için neredeyse mutlu görünüyor. Bıçağın uzunluğunu yalıyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Şimdi eğlence gerçekten başlayabilir."

Gentry nefesinin altında küfrediyor. Karson bana doğru koşarken "Kaç!" diyor.

Ön kapıyı açıp gecenin karanlığına karışırken kalbim göğsümde acı dolu bir ritimle çarpıyor. Araziyi tanımaya çalışırken başım bir o yana bir bu yana savruluyor ama orman dışında kaçacak bir yer göremiyorum.

"Küçük hırsız?" Karson'ın sesi arkamdan sesleniyor. Yüksek, alaycı ses korkumu kırıyor ve beni ilerlemeye teşvik ediyor.

Ormanın kenarına ulaşana kadar ayaklarım çimenlerin üzerinde sessiz bir gümbürtüyle ilerliyor. Dalların ve yaprak çöplerinin üzerinden koşmak hiç de sessiz olmayacak ama başka seçeneğim de yok. Dallar yüzüme, yanlarıma ve ayak bileklerime çarpıyor. Omzumun üzerinden bir bakış atma riskini göze alıyorum ve gözlerim topuklarımdan üzerindeki uğursuz siyah gölgeye takıldığında kalbim duracak gibi oluyor. Beni takip ederken neredeyse dans ediyor, sanki tüm bunlar onun için büyük bir oyunmuş gibi. Patlamak üzere olan kalbim bunun bir oyun olduğunu düşünmüyor.

Ayakkabımın burnu patika boyunca uzanan bir köke takılıyor ve ileri doğru uçuyorum. Yer bana doğru gelirken kollarımı ileri doğru itiyorum ve darbenin etkisini bileklerimde hissediyorum. Çekiş gücü kazanmak için ayakkabımın parmaklarını toprağa batırarak yerden kalkmaya çalışıyorum ama ayaklarımı bulamadan kollarım etrafımı sarıyor.

Karson beni yakaladı.

Üzerimde, ağırlığını bana bastırıyor. Ne kadar çırpınırsam çırpınayım, onu hareket ettiremiyorum. Ciğerlerim hava almak için yalvarıyor ama onun altında tam bir nefes alamıyorum. Boğuluyorum.

"Yaramaz küçük hırsız," diye fısıldıyor kulağıma. "Sana arabada kal dediğimizde, bunun nedeni görmemezlikten gelemeyeceğin bir şey yapıyor olmamız. Her zaman bir yükün, ama şimdi lanet olası bir tehditsin. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Lütfen, Karson. Hiçbir şey söylemeyeceğim!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor çünkü bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum ve Gentry görünürde yok. Beni burada bitirmesini engelleyecek hiçbir şey yok.

"Sadece ölümler konuşmaz," diyor. Bıçağını boğazıma dayıyor ve kalbimin her panik atışı nabzımı soğuk çeliğe doğru itiyor. "Ama kardeşimin hissettiklerini hissetmek istiyorum. Onu bu kadar güçsüz yapan şeyi. Pantolonunu indir."

Bıçak beni kontrol altında tuttuğu için başka seçeneğim yok. Pantolonumu kıcımdan çekerken onu yapmayı planladığı şeyden caydırmak için bir neden arıyorum. "Gentry kampta benimle seks yaptı! İçime boşaldı."

Karson'ın sadist kahkahası beni derinden sarsıyor. "Benimki peşinden geldiği sürece içinde kimin boşaldığı umurumda değil. Ayrıca, hiçbir şey beni öldürmekten daha fazla tahrik edemez ve dolu olsun ya da olmasın, amın benim elimden çok daha iyi."

Göğsümü tekrar çimlere bırakıyorum ve pes ediyorum. Belki savaşmazsam yaşamama izin verir.

Onu.

Karson bir iniltiyle içime giriyor. Bir çeşit delici aleti var.

Daha önce hiç hissetmediğim farklı duygularla. Ellerimi toprağa gömüyorum, yumuşak toprağı kavırıyorum ve o beni hâlâ öldürmeye niyetli bir adam gibi beceriyor. Gözyaşlarım onu en ufak bir şekilde raydan çıkarmıyor. Aksine onu daha da azdırıyor.

"Siktir, küçük hırsız. Kardeşimin seni neden sevdiğini şimdi anlıyorum." Beni daha sert, daha hızlı beceriyor, bıçağı boğazımdan çıkarıyor, böylece ellerini kaldıraç olarak yere koyabiliyor. Ağzından bir inilti çıkıyor ve yaklaştığını anlayabiliyorum.

"Lütfen Karson, Gentry çok kızacak."

"Taşaklarım seninki gibi bir amcığın içindeyken Gentry'nin ne yapacağı ya da ne düşüneceği umurumda değil." Beni yere yapıştırdı.

Bir şey gözüme çarpıyor; avucunun altındaki bıçaktan yansıyan ay ışığının parıltısı. Elinden bıçağı çekip alıyorum ve körü körüne arkamdan saplıyorum, sonunda bir çığlık atana kadar saplıyorum. Çıkardığı ses kanımı buza çeviriyor. Bu acıdan doğan bir ses değil.

Yoğun bir zevkten doğan bir ses.

Bıçağın ucu kalçasındayken boşalıyor. Arkasına yaslanırken karnının derinliklerinden hayvani bir inilti geliyor ve ben altından kaçıyorum.

Gentry'nin ağır ayak sesleri arkamdan geliyor. Hayatta olduğumu görünce göğsü bir an için rahatlıyor ama sonra durumun geri kalanını değerlendiriyor.

Pantolonum kıcımlı geçti.

Kardeşi dizlerinin üzerinde, bıçağının ağzını neredeyse zevkli bir şekilde oynatıyor.

Gözyaşlarım yüzümdeki kirin içinde bir iz bırakıyor.

Gentry bir anda üzerime geldi. Öfkesinin sıcaklığı teninden yayılıyor ve içime akıyor. Beni kendine doğru çekiyor, boştaki eliyle pantolonumu yukarı çekiyor.

"Yapmadın mı?" Soruyu Karson'a hırslayarak yöneltiyor.

"Kesinlikle öyle. Beni onu hayatta tutmaya ikna etmesi için ona bir şans vermeye karar verdim." Bıçağın ucunu kalçasından çekti. "Sonra da beni bıçakladı."

"Yapmadın," diyor bana, yumuşak ve alçak

sesle. Başımı sallıyorum ve başımı

göğsüne yaslıyorum.

"Onun yaşamasına izin vermeye karar verdim." Ayağa

kalkıyor. "Şimdilik." Onu anlamıyorum. Ve ona

güvenmiyorum.

Gentry, Karson'a doğru yürümeden önce beni ayaklarımın üzerinde sabitliyor. Çok az bir çabayla Karson'ın karnına iğrenç derecede sert bir yumruk indiriyor. "Sana ona dokunma demiştim," diye hırslıyor ve göğüs kafesinin altına bir yumruk daha indiriyor. Öfkesinin topraksı tonunu dilimde tadabiliyorum.

Karson sırtıyor. "Hayır, sen bana istediğimi yapmamı söyledin. Ve istediğim de buydu."

Gentry yumruğunu sallayarak, "Gözümün önünden kaybol," diye

emrediyor. "Ben-"

"Şimdi!" Gentry arkasından bir tabanca kaldırıp Karson'a doğrultarak bağırır.

Karson ellerini havaya kaldırır. Bir elini kalçasına götürüp arabaya doğru giderken, "İyi, donuna bir şey olmasın," diyor.

Gentry dikkatini bana çevirdi. Elleri ıslak, kirli saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. Parmakları vücudumda geziniyor ve onu her yerde hissediyorum. İyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor. Yere oturuyor ve beni kucığına çekiyor. Güçlü kolları beni sarıyor. "Seni ölü bulacağımı düşünmemiştim. Onun altında değil." Çenemi kaldırdı. "Onu bıçakladığına inanmıyorum, gezgin. Benim cesur kızım."

Tereyağı yumuşaklığındaki sözleri vücudumda dolaşan korku ve acıyı uzaklaştırıyor. Gömleğinin tanıdık kokusunu içime çekerek onun içine düşüyorum.

"İyisin," diye yatıştırıyor, ben ağlamayı kesene kadar büyük eliyle sırtımı ovuyor.

Kardeşinin saldırısından dolayı suçluluk hissetmeyi bırakana kadar.

Delme hissinden hoşlandığım için nefret ediyorum, çünkü *ondan* nefret ediyorum. Avlanmanın verdiği heyecandan zevk aldığım için nefret ediyorum. İyi hissettirmeye başladığı için daha sert savaşımadığımdan nefret ediyorum. Benim neyim var böyle?

"Neden arabada beklemedin?" Gentry soruyor. "Benim gibi bir adam sana arabada kalmanı söylediğinde, lanet arabada kalırsın."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"İçinden çıkamayacağın bir şeye girdin. Ve senden kurtulmam gerektiğini *biliyorum*, gerçekten. Ama yapamam. Karson'ın bunu yapıp yapmayacağını bilmiyorum ve bu seni ortadan *kaldırmam* için daha da büyük bir neden, çünkü *o* acı ve cezadan hoşlanıyor. Seni öldürmekten zevk alır. Ama inandığım her şeye, koyduğum tüm kurallara rağmen senden kurtulamam, gezgin. Kurtulmak istemiyorum." Derin bir nefes alır. "Bu lanet işe hoş geldin."

Sesinde kalıcılığın eksikliğini hissediyorum. Kesinlik yok. "Şimdilik mi?" diye soruyorum.

Eğilip beni öpüyor ama soruya cevap vermiyor. Bunun yerine bir eliyle kolumu, diğer eliyle de pantolonumun kemerini kavırıyor. "İçine boşalmasını istemiyorum." Pantolonumu kalçalarıma kadar indiriyor ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor. "Dışarı it."

İtiraz etmiyorum, çünkü Karson'ın içime boşalmasını da istemiyorum. Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve Gentry'nin kolunu destek olarak kullanarak çömeliyorum. Sanki işeyecekmişim gibi bastırıyorum ve Karson'ın boşalması yere damlıyor. Her damlasını boşalttıktan sonra ayağa kalkıyorum, pantolonumu yukarı çekiyorum ve Gentry'yi arabaya kadar takip ediyorum.

Ne korkunç bir geceydi. Kendim hakkında hiç istemediğim kadar çok şey öğrendim. Midemde derin bir tiksinti tohumu kök salıyor ve damarlarıma dallanıyor. Kanlı cinayet sahnesinden ve Karson'ın sonraki saldırısından daha çok rahatsız olmalıydım. Bu psikopatlardan uzaklaşmak için bacaklarımın kaşınması gerekirdi. Bunun yerine, onlara doğru koşmak istiyorum. Onlarla birlikte.

Gentry beni işe kabul ettiğinde, zerre kadar korku ya da endişe hissetmedim. Uzun zamandan beri ilk kez, sadece ait olduğumu hissettim.

Bu benim hakkımda ne söylüyor?

Bölüm On Dört

Karson

Gentry'yi bu kadar sıkın şeyin ne olduğunu şimdi anlıyorum. Onun içine batmak olaylara bakış açımı kesinlikle değiştirdi. Gece boyunca yol alırken ve arkamızda bıraktığımız karmaşayla aramıza biraz yol koyarken kendimi onu tutmak için nedenler ararken buluyorum.

Boğazını kesmek hâlâ geçerli bir seçenek ama belki de bunu hemen yapmam gerekmiyordur.

Karnım ağrıyor ve her nefes alışımında içime bir acı dalgası yayılıyor. Karnımdaki acı caydırıcı değil. Hoşuma gidiyor ve yaptığım şey için kötü hissetmem gerekse de hissetmiyorum. Başkalarına verdiğim acıdan dolayı hiç kötü hissetmedim. Bu benim teşhisimin bir parçası. Yine de *keşke* biraz suçluluk hissetseydim de bir daha yapmasaydım.

Bir otelin otoparkına çekiyoruz ve Gentry küçük hırsız odalarımızı alması için içeri sokuyor. Onu benimle yalnız bırakmayacaktı. İçine zorla girerken yaşadığım paniğin lezzetli hazzını tattıktan sonra olmaz. Bunu düşünmek bile beni bir sonraki sefer için heyecanlandırıyor ve bir sonraki sefer olacak.

Tekrar araba kullanmaya başladığımızdan beri benimle konuşmadı. Tek bir kelime bile. Ama anlıyorum. Böylesine görkemli bir cinayetten sonra sikimdeki sızıyı dindiremeyince onu zorla aldım. Cinayet vücuduma bir hormon dalgası gönderir ve böyle bir eylemden sonra boşalmak bana tarif edilemez bir rahatlama sağlar. Genellikle elimde olurdu ama onun amcığı çok daha iyi bir olasılık sunuyordu.

Evet, Gentry'nin onun yüzünden neden aptal gibi davrandığını anlıyorum. Ben de kendimi onun içinde kaybedebilirim, bu yüzden aklımı ödülde tutmaya dikkat etmeliyim. Şimdi ikimiz de aptal olamayız, değil mi?

Derin bir nefes çekiyorum ve göğsümde yükselen keskin acının tadını çıkarıyorum. Anlaştığımız şeyi yaptığım için birkaç yumruk yemiş olması beni kızdırmalı ama verecek bir şey bulamıyorum. O da bunu kabul etti. Onu biraz kullanmamın umurunda olmadığını bile söyledi ama sanırım ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Yeni oyuncakıyla oynadığını gördüğünde yüzündeki acı okunuyordu. Bir köprü kurup bunu aşması gerekecek. Bektan babamız bize pek bir şey öğretmedi ama her zaman oyuncaklarımızı paylaşmamızı söylerdi.

Elim orta konsola gidiyor ve içine sıkıştırılmış sigara paketini çıkarıyorum. Bir tane yakıyorum ve otelin girişini izliyorum. Onlar odaların güvenliğini sağlarken beni neden arabada bıraktıklarını anlıyorum, kanlar içinde olan benim ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Bu bir üç tekerlekli bisiklet değil ve ben de üçüncü teker değilim.

Gentry arabanın camına vuruyor ve onları takip etmemi işaret ediyor. Sigaramı söndürüyorum, iki spor çantasını da omuzlarıma atıyorum ve arka girişe doğru yöneliyorum. Bizim kata geldiğimizde ve asansör açıldığında, Gentry anahtar kartını bana fırlatıyor.

"Senin odan bir üst katta, çünkü siktir git," diyor.

Çantasını yere bırakıyorum ve beni bir sonraki kata tek başıma çıkmam için bırakıyorlar. Yine de hırsızın bana attığı ters bakışı kaçırmıyorum. Eğer dikkatli olmazsak o seksi kıçın bizi parçalayacağına dair bir his var içimde.

Gentry

İkisi aynı katta olmak üzere üç odaları vardı ama ben herkes için en iyi olan kararı verdim. Leana'yı yakınımında tutmam gerekiyordu ve iki oda seçtiğimde itiraz etmedi, bu yüzden kendimi daha iyi hissediyordum. Yine de Karson'ın yakınında olmak istememe imkân yoktu. Başıma gelenlerden sonra olmaz.

Onlara daha önce ulaşamadığım için suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor. Karson kadar hızlı koşamıyorum ve hapishanede geçirdiğim zamanlardan kalma diz sakatlığım beni daha da yavaşlattı. Ama bu tam olarak doğru değil. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor çünkü onu öldürmek yerine becerdiği için rahatlamıştım. Onu ölü bulmayı bekliyordum ve hayatta olduğunu gördüğümde kızgın öfkem soğuyarak kaynamaya başladı. Kullanılmıştı, evet, ama hayattaydı.

Otel odamıza girdiğimizde onu kendime doğru çekiyorum ama dokunuşumdan irkiliyor. Muhtemelen ne olduğumuzu öğrendikten sonra benden korkuyor. Ne yaptığımızı. Kursicki kardeşlerin neden "Kursed" olduğunu öğrenmeden önce bana bakışını sevdim.

Ölü adamı gördüğünde yüzünde gördüğüm ifadeyi tekrar hatırlıyorum -gözleri şokla açılmıştı- ama tepkisi tüyler ürpertici bir cinayete tanık olan birinden beklediğim gibi değildi. Başı neredeyse meraklı bir şekilde eğilmişti.

Karson'ın zevk dolu çılgınlığını duyduğumda dörtmala atan kalbimi yeniden oynattım; bu sesin bir avdan gelmesinden korkuyordum. Onun saldırısından da düşündüğüm kadar korkmamıştı.

Bu kız etrafında gri bir renkle parlıyor. Ve ben takıntılıyım.

Küçük kafasında hangi düğme bozuk? Fark ettiğinden daha çok bize benziyor olabilir.

"Keşke arabada kalsaydın," diyorum.

Yutkunuyor. "Ne yaptığınızı bilmem gerekiyordu ama bana söylemediniz." Sesi alçak bir fısıltı ve neredeyse kelimeleri çıkaramıyorum.

"Güvenliğim için senden saklamıyordum. Sonunda gitmene izin vermek istedim ama ne yaptığımızı öğrenirsen senin için umut kalmayacağını biliyordum. Şimdi Karson'la nasıl tartışacağımı bulmam gerekiyor."

Adını duyunca gözlerini benden kaçırdı. "Seni incitti mi?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, beklediğim gibi değil."

Onu incitmediği için çok şanslı, çünkü incitseydi çok daha kötü incitmem gerekirdi. Ama Karson bundan sonra onu tekrar isteyecektir. Bacaklarının arasında bir hedef var.

Saçlarını avuçluyorum ve dudaklarını kendime yaklaştırıyorum. "Seni becerse bile, sen hala benimsin, gezgin."

"Evet efendim," diyor ve aletim bir anda sertleşiyor. Yine de vücuduna zaten deneyimlediğinden daha fazla müdahale etmek istemiyorum. Yeterince şey yaşadı. Yatağa doğru dönüyorum ama kolumu kavırıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Ben bir cam parçası değilim," diye fısıldıyor. "Bunu benden alan ilk kişinin kardeşin olduğunu mu sanıyorsun? O zaman da parçalanmadım, şimdi de parçalanmayacağım."

"Nişanlın mı?" Ben soruyorum.

"Kim olduğu önemli değil. Sadece bana kırılğan bir şeymişim gibi davranmanı istemiyorum." Ona çocuk eldivenleriyle davranmamı istemiyorsa, yapmam. "Duşa gir, gezgin."

İtiraz etmiyor çünkü bacaklarının arasındaki anıdan kurtulmak istediğine eminim. Buhar beni içeride karşılıyor ve kıyafetlerimi çıkarıp ona katılıyorum. Sıcak su boynumdan ve sırtımdan aşağı akarak gergin kaslarımı rahatlatıyor.

Sarı saçlarının sudan kararmış tellerini yüzünden çekiyorum ve çıplak bedenini kendime doğru çekiyorum. Kabul ediyorum, ona karşı bir şeyler hissediyorum ve onun benim için bir saplantı haline gelmesinden nefret ediyorum. Şu anda içine girmek istesem de, onu kendimden üstün tutmayı tercih ediyorum. "Seni iyi hissettirmek istiyorum," diye hırlıyorum ağzına karşı. "Benim iyi kızım."

Onu kaldırıyorum ve bacakları belime dolanıyor. Sikim yarığından içeri giriyor ama onu içine itmiyorum. Duş başlığını yuvasından çıkarıyorum ve gözleri elimdeki parıldayan gümüş kütleye takılıyor. Aramıza mesafe koyup onu duvara yaslıyorum, böylece su doğrudan şişmiş klitorisinin üzerine akabiliyor.

"Gentry," diye yalvarıyor. "Lütfen."

"Söyle bana. Ne istediğini söyle. O sevdiğim ağzını kullan."

"Gelmek istiyorum, efendim." Beni böyle çağırırsa her şeyi yapacağımı biliyor.

Akıntıyı klitorisine yaklaşıtıyorum ve parmakları etime gömülüyor. Başını geriye atıyor, o seksi dudakları karnını sıkan derin bir inilti çıkarırken yayılıyor. Boşalırken topukları sırtıma saplanıyor.

Acı çığlıkları her zaman kulaklarımın müziği olmuştur. Hoşlandığım tek şarkılar. Ama şimdi en sevdiğim şarkılar, benim için boşalırken ağzından çıkan sesler şeklinde geliyor. Bu çok güzel.

Ama onu becermeden boşalmasını istemek konusunda ne kadar özverili olsam da, bencilce onu doldurmaya ihtiyacım var. Onu benimkiyle doldurarak Karson'ın boşalmasını bastırmaya yönelik bu yoğun, hayvani arzu reddedilmeyecek.

Onu yatağa taşıyorum, yolda bir havlu alıyorum ve onu yatağa bırakmadan önce altına seriyorum. "Boşalmam lazım ve yükümü nereye dökmek istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet efendim," diyor başını sallayarak.

Daha da yaklaşıp kalçalarını yukarı doğru eğiyorum ve o da kalçalarını benimkilere dolayarak kendini bu pozisyonda tutuyor. Kendimi onun sıcak, kaygan yarığına doğru okşuyorum. Parmaklarım sikimin üzerinden her geçişinde klitorisini sıyırırken inliyor. Onun küçük amını bu açıyla doldurma düşüncesi beni daha da yaklaşıtıyor. Kalçalarını biraz daha kaldırıyorum ve sikimin başını girişine koyuyorum.

"Boşalacağım," diye inliyorum. Patlayana kadar kendimi okşuyorum, yükümü doğrudan onun içine boşaltıyorum. Bir hırıltıyla üzerine eğilip kalçalarını yukarıda tutuyorum. "Böyle kal, gezginim. Bırak dölüm amının arkasına damlasın ve serviksini kaplasın. Kendimi içine gömemesem bile seni beslememe izin ver."

"Gentry," diye inliyor kalçalarını tükenmiş sikime doğru eğerken.

Onu becermeme, kendimi içine gömmeme izin verirdi ama ben ona psikopat kardeşimden daha ölçülü olduğumu göstermek istedim. Onun güvenli alanı olabileceğimi. Kırılğan olmayabilir, ama kırılmaya ihtiyacı varsa, bunu benim kollarımda yapabilir.

Yanına uzandım, sonunda kalçalarını serbest bıraktım ve elimi saçlarında gezdirirken kalçasını bacaklarımın üzerine çektim. "Seni her zaman koruyacağım ama beni katil olduğum için kabul etmek zorundasın. Başkasına en büyük acıyı çektirdikten sonra sana kendini çok iyi hissettirebilecek bir adam. Bunu yapabilir misin, gezgin?"

"Evet," diye fısıldıyor bedenime sokulurken.

Bana çok yabancı geliyor. Karıma bile böyle sarılmamıştım. Bu kızın beni parçalayacağını ve bir kalp bulana kadar içimi yeniden düzenleyeceğini hissediyorum.

Ve ona izin vereceğim.

On Beşinci Bölüm

Leana

Gentry'nin telefonu tekrar çalmadan önce Kaliforniya yolunda sadece iki saat geçirmiştik. İçini çekti ve telefonu çıkardı. Kulağına bağırarak sert ses yolun gürültüsünü bastırarak kadar yüksek, ama arayanın ne dediği anlaşılmıyor. Her ne ise, Gentry'nin eli direksiyonda sıkışıyor.

"Neyi duydun?" Gentry, gözleri Karson'ın kollarına kayarken ses tonunun sertliğini koruduğunu söylüyor. "Hayır, ben-"

Ses daha yüksek bir oktava yükseliyor ve ağzından dökülen kelimeler damarlarıma buz gibi bir su gönderiyor.

Ondan kurtul.

Yapılacak iş.

İliklerime kadar hissediyorum. Boku yedim. Yaşamama izin vermeleri için onları ikna etmek yerine, şimdi yüz­süz bir varlığın elinde.

"Ben hallederim," diyor Gentry. Telefon görüşmesini sonlandırıyor ve öfkeli gözleri yolu tamamen görmezden gelerek kardeşine kayıyor. "George'a Leana'dan bahsettin mi?"

Karson alay eder ve ayağını direksiyonun üzerine atar. "George'un nasıl öğrendiğinin ne önemi var? Zaten onu bu kadar uzun süre tutmamalıydık."

Kalbim göğsümde dört nala atıyor. Karson beni gerçekten ihbar mı etti? Bu ne biçim bir hareket böyle? Onları ihbar etmesi gereken kişi bendim, özellikle de yolcu koltuğunda oturup bana saldıran ve gözlerimin önünde bir adamı öldüren o asil kancığı.

Gentry arabayı terk edilmiş bir benzin istasyonunun otoparkına çeker. Ağaçlar binanın neredeyse tamamını kaplamıştır ve ön kapının üzerindeki tabela okunamayacak kadar paslanmıştır. Gentry uzanır ve belinden tabancasını çıkarır.

Karson şeytani bir sırıtişla bana bakıyor. "Eğer bunu yapacaksan, burada yapmamalısın. Önce onu kovalayalım."

Gentry nişan alarak namluyu benim yerime kardeşine doğrultuyor.

Normal bir insan bu noktada paniğe kapılırdı ama Karson sadece gözlerini deviriyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Gerçekten mi?" diye sorar. "Bir parça kış için beni öldürecek misin? Uyuşturucu bağımlısı bir fahişe için mi?" Gentry hırslıyor ve Karson'a doğru eğilerek onu gömleğinin yakasından yakalıyor ve namluyu şakağına bastırıyor. Başımın arkasını

ovuyorum, o hissi hatırlıyorum

kafa derime karşı.

Gentry dişlerini sıkarak, "Seni öldürecekim çünkü başımı aştın," diyor. "*Benim* işime burnunu sokuyorsun. O *benim* patronum, senin değil. Emirleri o verir ama ben işleri istediğim gibi yönetirim, *senin* istediğin gibi değil. İşleri yine sen mi yönetmek istiyorsun? Git celladın karşısına kendin çık."

"Siktir git, G," diye alay ediyor Karson, Gentry'nin elinden kurtulmak için tişörtünü yırtıyor. "Dün gece yaptığın numaradan sonra seni öldürmeliydim."

"Ne? Evcil hayvanınıza yapılan küçük saldırı mı?" Karson'ın dudaklarından iğrenç bir gülümseme geçiyor. "Çok hoşuna gitti."

Utanç içimde çiçek açıyor çünkü o tamamen haksız değil.

Gentry alay ediyor. "Onun nelerden hoşlandığını biliyorum ve ona yaptığım şey beni kalçamdan bıçaklatmıyor."

Karson elini çenesine götürür. "Karının da onu sikmemden hoşlanması gibi bir şey."

Gentry silahın kabzasını Karson'ın kafasının yan tarafına vurur. Aynı hareketle kemerinden Karson'ın bıçağını çıkarır ve Karson'ın boğazına dayar. "Seni öldürmelerine izin vermeliydim."

"Neden yapmadın?" Karson güler ve boynundan aşağı ince bir kan damlası süzülene kadar bıçağa doğru eğilir.

Gentry başını sallar ve bıçağı indirir. "Düzelt şunu," diye hırlayarak telefonu Karson'ın kucağına fırlatır. "Her şeyi sen mahvettin, o yüzden sen düzeltebilirsin. Ona bittiğini söyle."

"Öyle olmadığını öğrenecek ve o zaman hepimiz boka batacağız."

"Eğer biri onu öldürmeye kalkarsa, beni geçmek zorunda kalacak. Buna sen de dahilsin."

Beni boktan kardeşine tercih ettiği için göğsümde bir şeyler kabarıyor. Seçim yapmak o kadar da zor olmasa gerek. Karson yerine frengiyi seçerdim.

"Gerçekten George'la başa çıkabileceğini düşünüyor musun? Sadece onunla değil, adamlarıyla da mı?" Karson daha uzun oturuyor. "İkimiz arasında her zaman akli başında olan sendin, her zaman sorumluluk sahibi, temkinli katil oldun, öyleyse neden onun için her şeyi pencereden atıyorsun?"

Cevabı duymaya hazır mıyım bilmiyorum.

Gentry

GÖZLERİM, boynundaki atardamarda sabit bir ritimle atan kalp atışlarına HİPER ODAKLANIYOR. Onu öldürmek çok kolay olurdu. Tek yapmam gereken bıçağı o gergin deri parçasının üzerine göndermekti ve sonra hayat daha güzel olacaktı. Bana bir kez daha ihanet etti ve artık buna şaşırmamam gerekiyor. Bu onun için çok normal.

Yine de haksız değil, bu da beni çileden çıkarıyor. Her zaman sorumluluk sahibi olan ben oldum. Gençken bile, çok fazla dikkat çekmeyecek hedefler seçtiğimizden emin olurum. Olay yerlerinde en ufak bir kanıt bırakılmadığından emin oldum. Leana, çocukken uydurduğum bir deyişi bir kenara atmama neden oluyor. *Bizden başka kimse Kursed değil.* Böyle bir işe üçüncü bir kişiyi sokmak yakalanma riskimizi üçe katlar. Bu sadece temel matematik.

Ama ben risk almak istiyorum.

O benim sorumluluğumda. O benim.

Ve şimdi ölüm için işaretlendi. Resmi olarak. Lanet Karson.

Cipten indim ve onunla birlikte arka koltuğa geçtim. İri gözleri bana bakıyor ve ben cesur bir yüz ifadesi takınmak için elimden geleni yapıyorum. Karson koltuğunda iki büküm olmuş bana bakıyor ve bir kase patlamış mısır dilediğini duyar gibiyim.

"En kolay yol boğmak olur ama nefesini kesmeye dayanamıyorsan kanını dene." Bana bıçağını fırlattı, ben de yakaladım.

Başını sallıyor, omurgası kapıya değene kadar geriye doğru kayıyor. Bunu yapmak istemiyorum ama başka bir seçenek de göremiyorum. George onu ele geçirirse, ona işkence edecek, sonra da onu durdurmaya çalıştığımda beni öldürecek. Ona hızlı bir ölüm sunabilirim.

Ayak bileklerinden tutup onu kendime doğru çekiyorum, böylece üzerine eğilebiliyorum. Ağlıyor, bıçağı açıp boğazına dayadığımda elleriyle beni itiyor.

"Neden arabaya binmemize izin verdin?" diye sordum. Son vuruşta arabadan neden indiğini sorduğumda kullandığım yalvaran tonun aynısı.

"Gentry, yapma," diye yalvarıyor.

"Yapma," diye hırladım. "Bir kalbim olduğunu düşündüğün için bana yalvarmaya çalışma." Sözlerime rağmen sesi göğsümde atan doku parçasına ulaştı. Eğer acele edip onu susturmazsam, işi bitirecek iradeye sahip olamayacağım.

Bıçak boğazına dayandığında kendimi kaybediyorum.

Bazı insanlar deneyimlenemeyecek kadar acı veren bir durumdan kaçmak istediklerinde kendilerini zihinsel bir labirentin içinde kaybederler ama benim yaptığım bu değil. Kırmızı bir öfke sisini derinlere doğru takip ediyorum, kendimi içimdeki şeytanları besleyen bir sahnenin üzerinde bulana kadar gidiyorum. Cinayeti bir film gibi gözümün önünden geçiriyorum, hafızama kaydediyorum, böylece istediğim kadar tekrar izleyebiliyorum. Oynatma sıkıcı kısımları geçiyor ve iyi olduğunda neredeyse duracak kadar yavaşlıyor. Son nefeslerinin dudaklarından çıktığı an gibi.

Leana'ya sunabileceğim şey bu - sonsuza dek zihnimde yaşayabileceği bir yer.

Boynundaki baskı artarken "Lütfen efendim," diye fısıldıyor. Bunu söylediği an soğuk katilin buzları çözülür.

Bunu yapamam.

Dizlerimin üzerinde doğruluyorum ve bıçağı Karson'a fırlatıyorum. Telefonu göstererek, "Onlara bittiğini söyle ve inandırıcı olsun," diyorum. Öyle yapsa iyi olur, çünkü o soğuk katil onun yerine seve seve onun için gelecektir.

"George'u arayıp yalan söylememi mi istiyorsun?" Karson diyor ki. "Bu bir ölüm cezası."

Arkama yaslanıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Eğer Leana'ya bir şey olursa, bu ölüm fermanı olur, yani her iki durumda da boku yedin. Ya George'dan kaçarsın ya da benden. Lanet olası zehrini seç ve iç."

Karson telefona sarılır ve arabadan çıkar. Aramayı yapmak yerine bir ileri bir geri yürüyor, kafasını kaşıyor ve kendi kendine mırıldanıyor. Telaşlandı ve ben buna sevindim. O koca ağzını açtığında başına açtığı cehennemin her zerresini hak ediyor.

Leana'ya yaklaşıp kolumu ona doluyorum ve geri çekilmeyince şaşırıyorum. "Özür dilerim, gezgin," diyorum.

"Neden özür diliyorsun?" diye fısıldıyor göğsüme doğru. "Beni sen öldürmedin." İşte tam da bu yüzden özür diliyorum.

On Altıncı Bölüm

Karson

Ormanlık alana bakıyorum ve telefonu cebime tıktırıyorum. "Siktir, siktir, siktir."

Gentry ve Leana açık kapıdan beni dinliyorlardı, ama şimdi aramayı yapamadığım için Gentry SUV'den inmeye ve bunu yüzüme vurmaya karar verdi. "Bu, neden olduğun sorunu çözüyormuşsun gibi gelmiyor."

"Onu öldürmeliyiz," diyorum.

"Sana söyledim. Benim aracılığım ile gitmek zorundasın."

"Rol yapmayı bırak. Onu gerçekten öldürmeyeceğiz. Sadece ölü gibi görünmesini sağlamalıyız." "Bunun işe yaramasına imkan yok," diyor.

Geveze hırsıza doğru attığım her adımda ayaklarımın altındaki çakıllar dağılıyor. Yüzüne doğru eğilip dişlerimi gıcırdatıyorum. "İşe yaramasını sağla."

Gözünü bile kırpmadı. Sadece omuzlarını silkiyor ve "İki yıl üst üste tiyatro derslerinden kaldım. Bu. Olmaz. İşe yaramaz."

Bıçağımı açıp boğazına saldırıyorum ama Gentry aramıza giriyor. Bu saçmalıktan bıkmıştım. "Gentry, başka seçeneğimiz yok. George küçük hırsızın öldüğüne dair kanıt isteyecektir. Eğer ölü taklidi yapmak istemiyorsa, yapmamız gerekeni yapmak zorundayız."

Gentry aramıza baktı. Yüzündeki kendini beğenmiş, kendinden emin ifade ellerimi boğazına dolamak ve bir şey patlayana kadar sıkmak için kaşındırıyor. Hiç bilmediğimiz mutlu bir cehaletin tadını çıkarıyor. Gentry ve benim öldür ya da öldürül bir dünyada yaşadığımızı anlamıyor. Bizimle bu kadar uzun süre kalmasına izin vererek evrenimizin kodlarını bozduk ve şimdi işleri yoluna koyma zamanı. Eğer pes etmez ve planıma uymazsa, bu boku kendim düzeltmek zorunda kalacağım, Gentry'nin canı cehenneme.

"Siz ikiniz ne yapacaksınız? Sahte mi yoksa gerçek ölüm mü?"

Leana dramatik bir hışımla yere düşer. "Bitir şu işi," diyor dilini dışarı çıkarmış ve gözlerini kafasının içinde geriye devirmiş bir şekilde arkasına yaslanmadan önce. Bu hayatımda gördüğüm en inandırıcı sahte ölümdü ve şimdi neden tiyatro dersinden kaldığını anlıyorum.

Onun üstüne çıkıyorum. Eğer bunu yapacaksak, inandırıcı olmalı.

Gentry kollarımdan tutarken, "Bırak onu, Karson," diyor.

Elinden kurtuldum. "Hayır, Gentry. Onu güzelce poz verirsin, sanki içindeki hayatı boğmuşsun gibi, ama ben bu boku doğru düzgün yapmayı planlıyorum." Kollarını bacaklarımın altına sıkıştırdım ve Gentry'ye baktım. "Buraya gel ve küçük tatlı 'gezginini' boğ."

"Affedersiniz, ne?" diye soruyor, kıpırdanmaya çalışarak. "Sikeyim hayır!" Gentry bağıırır.

"Şimdi, Gentry. Bana güvenmeni istiyorum."

"Sana çok uzun zamandır güvenmiyorum," diyor dizlerinin üzerine çökerken. "Her şeyi berbat edip duruyorsun."

Ona sırtıyorum. Bana güvenmiyor olabilir ama şu anda başka seçeneği yok.

"Hayır, hayır, bekle!" Leana, Gentry'nin kocaman elleri boğazına sarılıp sıkmadan önce "Hayır, hayır, bekle!" diyor. Altımda çırpınıyor, çırpınırken kalçalarını kasıklarımın doğru savuruyor. Bu beni sertleştiriyor ve kızarıklık boğazından yüzüne yayılırken, pantolonumun içinde bir inşaat demiri çubuğu varmış gibi hissediyorum. Tükürüğü dudaklarında toplanıyor ve ölüm ihtimali karşısında panikle köpürüyor. Elleri adamın ellerini pençeliyor. Adam ona çok iyi tanıdığım cam gibi bir bakışla bakıyor. Yapmak istemese bile bundan zevk alıyor.

Bunu asla kabul etmese bile.

Altımda daha şiddetli bir şekilde geriliyor ve sikimi sıyrırken inliyorum. Kirpikleri titriyor, çırpınışı azalıyor ve Gentry ellerini ondan ayırıyor.

"Ne ... ne ... lanet olsun," diye pantolonunu indiriyor. "Peki senin aletin neden sert?" diye soruyor bana. Bakışları Gentry'ye kayıyor ve zayıf bir inilti çıkarıyor. "Tanrım, seninki de mi?"

Gülüyorum çünkü böyle bir boğulmadan kim çıkar ki? Ölüme yakın deneyimden etkilenmemişler, ama sert siklerden tamamen rahatsız olmuşlar.

"Bu işin kolay kısmıydı,"

diyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Gentry'nin başı bana doğru döndü. "Evet, ne demek istiyorsun?"

Gömleğinin yakasından tutup aşağı doğru çekiyorum, ince kumaşı yırtıyorum ve sol göğsünü tamamen ortaya çıkarıyorum.

"Ne oluyor lan?" Gentry ve Leana hep bir ağızdan hırladılar.

"Sürecime güven." Vahşi bir sırtışıla, önümdeki güzel manzaranın tadını çıkarıyorum. Göğüsleri çok yuvarlak ve meme ucu serinliğe karşı sivrilmiş. Göğüslerinden sadece birini görmek, geri kalanını da görmek istememe neden oluyor. Her yerini. Uzaniyorum ve göğsünün dış tarafındaki aşk tanrısının ok dövmesini izliyorum, kıvrımın etrafını sarıyorum. Gentry bir uyarı homurdandı ve elimi çekti.

"Bunu ne için aldın?" diye sordum.

"Buna cevap verme," diye emrediyor Gentry, vücudu titriyor.

"Eskiden aşka inandığım zamanlardan kalma," diyor.

Midemde hafif bir sıkışma hissediyorum. Aşkın dört gözle beklenecek bir şey olduğunu düşündüğüm zamanları hatırlıyorum. On sekiz yaşındayken çok hoşlandığım bir kadın bulmuştum. Ona çiçekler falan verdim. Okuldan eve kadar onunla yürüdüm. O okuldan eve yürürken ben de arkasından yürüdüm. Beni reddedene kadar evliliğe doğru gittiğimizi sanıyordum. Ondan sonra onu öldürmekten başka çarem kalmadı. Ne olursa olsun, vücuduma dövme de yaptırdım. *Kaltak* kelimesi ön koluma.

Açık bıçağım yanımda duruyordu. Onu alıp göğsüne götürüyorum.

"Sakin ona zarar verme," diyor Gentry.

"Bu lanet bir bıçak Gentry. Ona zarar verecek."

"Hayır! Hayır!" diye bağırıyor.

"Eğer ihtiyacın olan kansa, benimkini kullan." Kolunu ileri doğru itiyor. Ne beyaz şövalye ama.

Kara gözlerim onunkilere dikiliyor. "Onun olması gerekiyor. Eğer onun yaşamasını bu kadar çok istiyorsan mükemmel olmalı."

Ezik dövmesini mahvetmemeye dikkat ederek onu kestim. Çığlık attı ve ben de elimle ağzını kapattım. Kıpırmızı su yüzüne çıktı. Göğsünün altına, yan tarafına ve yırtık gömleğine damlamadan önce bir anlığına birikiyor. Başka bir çizgi oluşuyor ve

boynunun çukurunda. Kesik olduğundan daha derin görünüyor ama ortaya çıkan kan miktarı sanatsal bir güzellik. Yıpranmış kumaşı ayarlıyorum, böylece ölümcül bir bıçak yarası gibi görünüyor. Memesinin dış kısmı hâlâ ıslak ve kanlı bir şekilde dışarıda duruyor.

Tanrım, çok sertleştin.

"Siktir git," diye hırslıyor elimi ağzından çekerken.

"İstedğin kadar yemin et, hırsız, ama sakın kıpırdama." Bu noktada öfkeyle volta atan Gentry'ye bakıyorum. "Şimdi bununla bir şeyler yapmamız gerekiyor," diyorum elimi yüzünün üzerinde sallayarak. "Bana en iyi ölü yüzünü göster."

Başını yana eğiyor ve çenesi açılıyor. İçimi çekiyorum ve yanağına bir şaplak atıyorum. "O kadar çok insan öldürdüm ki, hiçbiri ağzı bir aptal gibi açık ölmedi."

"Peki, madem profesyonelsin, bana ölüm yüzünü göster."

Yanında çimlere uzanıyorum, başımı çeviriyorum -bu konuda oldukça haklıydı- ve ağzımı kapalı tutuyorum. Çenemi gevşetiyorum, gözlerimi cipin lastiğine sabitliyorum ve iyi bir önlem için nefesimi tutuyorum.

"Gentry, bir sopa getir ve ölüp ölmediğini anlamak için onu dürt," diyor gülerek ve Gentry bile bir an için kıkırdıyor.

"Dalga geçmeyi bırak, hırsız. Bana bak. Ne yaptığımı yansıt."

Başını bana doğru çeviriyor, ama şimdi dudakları birbirine çok sıkı yapışmış.

"Çeneni gevşet. Eskisi gibi aralık kalsın ve ... şu anda her ne halt ediyorsan onun arasında bir yerde olsun." Gentry'ye bakıyorum. "Gerçek ölüm çok daha az emek gerektirirdi, biliyorsun."

"Evet, evet," diyor ve bana küçümseyici bir el sallıyor.

Leana'ya dönüyorum. "Şimdi gözlerin. Benim ötemdeki bir şeye bak. Ona odaklan. Kabuktaki çıkıntıları say, umurumda değil, ama gözlerini açık ve sabit tut."

Seksi alt dudağı gevşemiş ve rahatlamış. Boş bakışları, kanı ve boynundaki taze izlerle birleşince oldukça ölü görünüyor. Tam bir başyapıt.

Ve yine sertleştin.

Tanrım. *Sakin ol, evlat.*

Bu benim için yeni bir sapkınlık mı? Neden sikim böyle ağrıyor? Gentry'ye "Şu telefonu bana ver" dedim.

Bana uzatıyor ve ben de kişisel nedenlerle bir fotoğrafını çekiyorum. Elim çenemde, ona bir kez daha bakıyorum. Yanında diz çöküyorum ve saçlarını toprakta öğütüp darmadağın ederken dokunuşumdan ürküyor. Evet, şimdi mükemmel.

Kulağının kabuğuna doğru eğildim. "Nefes alma, küçük hırsız," diye fısıldıyorum. Ayağa kalktığımda kamerayı kaldırıyorum ve nefesini tutabilmesi için onu üçten geriye doğru sayıyorum. Tüm niyet ve amaçlar için, ölü görünüyor, bu yüzden kayda başlıyorum. "İşte kanıtın, Georgie." Anlatırken boynuna zoom yapıyorum. "Gentry onu boğmayı bitiremeyen küçük bir kaltak, ama sen o çirkin kafanı bu konuda yorma patron. Ben onun icabına baktım." Kamerayı göğsündeki kesiğe götürüyorum ve zihinsel olarak ona hareketsiz kalmasını söylüyorum. Eğer şimdi hareket ederse, bunların hepsi boşunaydı.

Hafif bir esinti kumları yüzüne doğru savuruyor ve kumlar cam gibi gözlerine çarptığında irkileceğinden eminim. Korkmuyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Oyunculuğu o kadar da kötü değilmiş. Sadece doğru öğretmene ihtiyacı vardı. Nasıl görünmeleri gerektiğini bilecek kadar ölü insan görmüş birine. Benim gibi birine.

Leana

Karson telefonu cebine koyana kadar hareket etmeye ya da nefes almaya CESARET EDEMİYORUM. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve yapışkan kan tabakası tenimi karıncalandırıyor. Rüzgâr çıplak göğsümün üzerinden bir cereyan gönderiyor. Ne kadar açıkta olduğumu hatırlayarak, üzerimi örtmek için gömleğimi geriye doğru çeviriyorum. "Yardımanın için minnettarım ama bu gerçekten gerekli miydi?"

Karson omuz silkiyor.

"Bir bakayım," diyorum, elimi telefona uzatarak. Bana uzatıyor ve ben de klibi izliyorum. Ölü gibi görünüyorum. Gerçekten ölü. Kir ve dallar sarı saçlarımı süslüyor, başımın etrafında dalgalanıyor. Mavi gözlerimi bile tanıyamıyorum. Boğazımdaki taze izlere dokunuyorum. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıydın?"

Karson çömeliyor ve gözlerinden korkunç bir karanlık geçiyor. "Ya bu olacaktı ya da hayal edemeyeceğim bir şekilde öldürülecektim." Eğiliyor ve boğazımın dibinde oluşan havuzdaki kanı yalıyor. Sıcak dili tenimde geziniyor ve içimde var olmaması gereken çırpınışlar yaratıyor. "Tanrım, tadın şeytana dönüşen meleğin düşmesine neden olan şey gibi."

Onu itiyorum. "Şiirsel."

"Pislik yapma, hırsız." Ayağa kalkar ve ellerini kot pantolonuna silerek kiri kotun üzerine bulaştırır.

Gentry yanıma geliyor ve ayağa kalkmama yardım edebilmek için bana elini uzatıyor. Üzerimi kaplayan kanı umursamadan beni göğsüne çekti. "Özür dilerim," diye fısıldıyor boynumda bıraktığı el izini takip ederek. "Acı çektiğim her anı iki kat zevkle telafi edeceğim."

"Başka seçeneğin yoktu."

Gentry'nin sert bakışı kardeşinin üzerine düşer. "Biri o koca çenesini kapalı tutsaydı bunların hiçbirisi olmazdı."

Karson göğsünü kaldırır. "Biliyor musun, roller tersine dönseydi, bu olmazdı. Hayır, ne var biliyor musun? Bu asla benim başıma gelmezdi. Bu "fahişeni işe götür" haftası değil. Onu asla yanımda getirmezdin."

Gentry, "Ona bir daha fahişe derseni seni hadım ederim," diyor.

"Sorun değil," diyorum ve öyle de oluyor. Sözleri beni rahatsız etmiyor. Bana daha kötülere de söylendi.

Gentry başını sallar. "Hayır, iyi değil. Sen benim bir uzantımsın, bu da demek oluyor ki sana isim taktığında bana geliyor. Sana böyle seslenecek biri varsa o da benim ve 'iyi' kelimesi ondan önce gelecek çünkü sen benim iyi küçük fahişemsin." Bakışlarını Karson'a yöneltiyor. "*Benim.*"

Onun sözleriyle kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Ayrıca Karson'ı da devre dışı bıraktı ki bu büyük bir avantaj. Ama şimdi, kan ve kir içinde, tek düşünebildiğim sıcak bir duş.

Gentry cipe doğru yürüyor ama onu takip etmeden önce Karson'a dönüyorum. Bir sorum var ve onlarla birlikte tekrar arabaya binmeden önce cevabını öğrenmem gerekiyor. "Patronuna benden bahsettin mi?"

Karson ellerini ceplerine sokar ve ayakkabısının burnunu çimlere vurur. Uzaklara bakar ve başını sallar. "Ne önemi var ki? Sonuç bu

Gentry hemen atladı, demek ki doğru olmalı. O her zaman haklıdır, değil mi?"

Ona daha fazla baskı yapamadan, Gentry'ye SUV'de katıldı. Beni ispiyonlayanın o olduğuna ikna olmadım, ama bu rahatsız edici bir düşünce. Karson patronlarına söylemediyse kim söyledi?

On Yedinci Bölüm

Gentry

Videomuza yanıt alamıyoruz. Patronumun buna inandığından emin değilim ama elimizden geleni yaptık. O da elinden geleni yaptı. Ona baktım ve gururla kabardım. Çok iyiydi. Onu neredeyse bayılıta kadar boğmama rağmen, bittikten sonra ikimize karşı da hiçbir kötü his beslemedi.

Boğazının avuçlarımda ne kadar hassas olduğunu hatırladığımda suçluluk duygusu omzuma vuruyor. Parmak uçlarımdaki o kırılganlıktan ne kadar keyif almıştım. Tüm o tatlı endorfinler beynimde ateşlenirken geri çekilmek benim için zordu ama Karson'ın inlemesi tüm o iyi hissettiren hormonları benden koparıp aldı. Kendisine benzer bir şey yapmış bir adamdan kaçtığını fark etmem de yardımcı olmadı. Aradaki farkı anlıyor gibi görünüyor ama yine de beni endişelendiriyor. Özellikle de onu o şekilde boğmanın beni ne kadar tahrik ettiğini bildiği için. Bir katille yatmak başka bir şey, ama *seni* öldürme düşüncesiyle sertleşen bir katille yatmak başka bir şey.

Bu kızı, karım da dahil olmak üzere daha önce kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum, ancak bazen onu bitirmek için ilkel dürtüler yüzeyin altında kabarcıklar oluşturuyor. Benim ellerimde ölmesinin nasıl hissettireceğini düşünmeden ona değer veremiyorum. Muhtemelen iyi. Hem de çok iyi. Ama etkisi geçtikten sonra beni mahvederdi. Bu eylem en üst düzeyde bir sabotaj olurdu.

Bir motelin otoparkına girdiğimizde üzerimize ağır bir sessizlik çöküyor. Bulunduğumuz yerde otel yok ama bir yatak olduğu sürece Leana'nın umursadığını sanmıyorum. Keşke temiz bir yatak olacağının garantisini verebilseydim ama ıssız bir yerin ortasındayız ve pek umutlu değilim.

Resepsiyona doğru ilerlemeden önce kanlı gömleğini saklayabilmesi için ceketimi Leana'ya atıyorum. Bu aile işletmesi bok çukurunu genç bir kız yönetiyor ve bırakın bir işletmeyi yönetmeyi, araba kullanacak yaşta bile görünmüyor.

"İki oda lütfen," diyorum.

Başını salladı, iki anahtar verdi ve kuru silme kalemiyle iki odayı işaretlerken bize bir kağıt imzalattı. Ne kadar arkaik bir yöntem. Yine de ihtiyatlı ve bu hoşuma gitti. Ona ödeme yapıyorum ve o da parayı masanın altındaki bir kutuya atıyor.

Koridora çıkmadan önce ona "Teşekkürler," diyorum.

Dışarı çıkıp odalarımıza doğru yürüyoruz. Koli bandı ve karton, yol boyunca odalardan birinin penceresindeki hasarı kapatıyor. Pas, yürüyüş yolunun üzerindeki metal çatıyı aşındırmış ve bize birçok delikten gece gökyüzünü görme imkânı veriyor. Otomatların önünden geçerken burnuma sidik kokusu geliyor ve guruldayan midemi görmezden gelmek için aklıma bir not alıyorum. Burası tam bir çöplük, ama geceliği elli dolara ne bekleyebilirsiniz ki?

Karson'a anahtarını fırlatıyorum ve metal merdiven boşluğunda yollarımızı ayırıyoruz. Odası üst katta ve tek umudum biz uyurken zeminin çöküp yatağını üzerimize göndermemesi.

Leana ve ben odamıza, var oldukları onca yıl boyunca hiç WD-40 görmemiş eskimiş menteşelerin tiz gıcırtısıyla giriyoruz. Işık düğmesine bastığımda, ampuller iğrenç bir uğultuyla açık kalmadan önce titrek bir flaş gönderiyor.

Deri ceketimi çıkarıp bana uzatıyor, dudakları sımsıkı. Ona doğru uzanıyorum ama kolumdan kaçıyor. "Daha önce olanları hâlâ sindirmeye çalışıyorum," diyor. "Sen ve Karson'ın beni güvende tutmak için gerekeni yaptığınızı anlıyorum, ama yine de ... çok fazlaydı. Beni boğmaktan bu kadar keyif almanı beklemiyordum." Bakışları tekrar uzaklaşmadan önce kot pantolonumun ağ kısmına düşüyor.

"Ben bir katilim. Gözlerimin önünde parçalanmasını izlemeden önce hayatı ellerimde tutmayı seviyorum."

Gözleri benimkilere dikiliyor ve içimi yakıyor. "Beni öldürmeyi mi hayal ediyorsun? Söylediğin bu mu? Endişelenmeli miyim?"

Gülüyorum. "Kardeşim dışında, genellikle öldürmek istediğim şeyleri etrafımda tutmam. Avıyla oynamayı sever ama bu benim tarzım değil."

Göğsü ve çenesi birlikte yükseliyor ve küçük cesaret gösterisi çok sevimli. "Ya tutulmak istemiyorsam? Ya ayrılmak istersem?"

Ona doğru adım atıyorum, ona doğru eğilirken sırtını duvara yaslamaya zorluyorum. "Sen benimsin, gezgin."

"Birini seninle kalmaya zorlayamazsın."

Elim kalkıyor ve sarı saçlarının tellerini parmaklarımın arasında döndürüyor. "*Biri* senin ne yaptığını gördüğünde bunu yapabilirim. Tanık olduğun şeyden sonra geri dönüş yok."

"Yani sıkıştım mı?"

"Birlikte takılıp kalınacak daha kötü insanlar var."

"İki kiralık katilden daha mı kötü? Ve bence bundan daha fazlası. Tetikçiler vurarak tahrik olmazlar. Öldürerek. Siz ikiniz hastasınız."

Karson'ı elinde neredeyse kopmuş bir kafayla gördüğünde yüzündeki şok ifadesini gördüm. Biz hasta olabiliriz ama onda da biraz hastalık var. "Hastayız. Hem de çok hastayız. Bizler istediğimizi elde etmek için hiçbir şeyden çekinmeyen korkunç, aşağılık adamlarız. Peki ya Gezgini? Benim istediğim sensin."

"Ben seni istemiyorum!" Gözlerini kaçırıyor, vücut dili söylediği yalana ihanet ediyor. söyl

er. "Hiç birini öldürmeyi hayal ettiniz mi?"

"Ne? Hayır." Bakışlarımla buluşmaya çalışıyor ama yine gözlerini kaçırıyor. Bir yalan daha.

"Bana fantezini anlat. Kimi öldürmeyi düşündün ve nasıl öldürmek istedin? yapalım mı?"

"Bu oyunu oynamak istemiyorum," diyor. Yanımdan geçmeye çalışıyor ama ben daha da yaklaşıp onu yerinde tutuyorum. "Seni istemiyorum'un neresini anlamıyorsun?"

Dizimi bacaklarının arasına koyup bacaklarını ayırıyorum. Elim saçlarından ayrılıyor ve kot pantolonunun önünden aşağı iniyor. Tutuşuma karşı zorlanıyor, inişimi durdurmak için elleri bileğimi sarıyor ama şüphelendiğim şeyi şimdiden hissedebiliyorum. Islaktı. Sırılsıklam.

"Evet, beni hiç istemiyorsun." Parmaklarımı onun içine sokuyorum. "Seni öldürebilecek olmamdan hoşlanmıyorsun ama bunu yapamayacak kadar sana takıntılı olmamı seviyorsun." Önünde diz çöküp pantolonunu indiriyorum. "Büyük, bencil bir hata yaptığını bilmek seni tahrik ediyor."

Dizlerinin üzerine çökecek kadar zayıf bir katil. Kanın tadını almış olsam da, dilimi amında istiyorsun."

Başını sallıyor ama kalçasını yüzüme yaklaştırıyor. Kotunu çıkarıp bir kenara atmasına yardım ediyorum. Normalde kadınlara oral seks yapmam ve bu aşağılık pozisyonda olmayı hiç istemediğimi söyleyebilirim ama o benimle bu konuda mücadele ediyor. Bunu kabul ederek, hala üstünüm. Kontrol bende. Dilimi bu kızın üzerine koyduğum an, içimde eriyecek ve uğruna cinayet işleyebileceğim bir tada dönüşecek.

Yarığına ılık bir nefes üflüyorum ve dilimi üzerinde gezdiriyorum. Titriyor, destek için omuzlarımı kavramak üzere öne doğru düşüyor. O güzel küçük amına daha fazla erişebilmem için kalçalarını kıvırıyor ve ağzımın onu yutmasını ne kadar çok istediğini gösteriyor.

Ama onun söylediğini duymak istiyorum.

"Bana bir katilin yüzüne boşalmak istediğini söyle," diyorum.

Gözlerini kapatıyor ve başını duvara yaslıyor. Onun iç mücadelesine bayılıyorum. Bunu hissedebiliyorum. Amcığı bir şey istiyor ama aklı ona bunun yanlış olduğunu söylüyor. Aklını dinlemeli, ama iyi hissetmek istiyorsa bacaklarını biraz daha açacak ve yüzüme boşalana kadar onu yememe izin verecek.

Elimi klitorisinin üzerine koyuyorum ve heyecanlı nabızı dokunuşuma karşı zonklıyor. Arzunun seğirmesi.

Omuzları düşer. "Yüzüne boşalmak istiyorum."

Sırıtiyorum. "Duymak istediğim şey bu değil." Elim çekişiyor ve şişmiş klitorisine bir sıcak nefes daha üflüyorum. "Söyle bana."

"Bir katilin yüzüne boşalmak istiyorum." Sözlerinden utanç damlıyor ve ben de onu yutuyorum.

İç bacaklarını sertçe kavrayarak dudaklarını araladım. Vücudu beklentiyle titriyor ve ben ona neredeyse hiç dokunmamıştım. Sonunda onu yaladığımda ağzımda patlayan zevki hissetmek için bir an daha bekleyemem, bu yüzden dilimi amının içine daldırıyorum ve ağzımı klitorisinin etrafına koyuyorum. Titremelerini ürpertiye çeviren hızlı darbelerle en hassas yerini dilimle yokluyorum.

Elleri saçlarımı kavrarken "Siktir," diye inliyor.

Onu daha sert, daha hızlı yalıyorum, kalçaları birbirine kenetlenene ve yüzüme binene kadar onu yiyorum.

"Sen ... lanet ... şeytansın." Her bir kelimeyi, öne doğru her sallanışında Kalçalar.

Ondan sinirli bir hırıltı çıkararak geri çekiliyorum. "Ve yine de yüzüme sanki bir aziz."

Kendimi bir kez daha amına gömüyorum ve klitorisi dilime karşı güçlü bir nabızla seğirene kadar onu yalıyorum. Uzun, kapsamlı bir yalamayla, ondan çıkardığım ıslaklığın her onsunu topluyorum. Ayağa kalkıyorum, bu savunmasız, doygun kıza bakıyorum ve başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum.

"Ağzını aç, gezgin. Kendini tatmanı istiyorum. Sana yaptıklarımı yutmanı istiyorum."

Sanki parmaklarımın ağzına girmesini bekliyormuş gibi dudaklarını aralıyor ama ben çenesini eğip tükürüğümü ve boşalmasını bir araya getiriyorum ve bekleyen ağzına damlatıyorum.

Tükürmesini bekliyorum ama tükürmüyor. "Aferin kızıma. Şimdi yut."

Her damlasını alırken boğazı sallanıyor. Dudağına kaçan damlayı yakalamak için dili dışarı fırladığında, neredeyse dizlerimin üzerine çöküp amina tekrar tapmak istiyorum.

Ama yapmayacağım. Bu gece olmaz.

"Git temizlen ve biraz uyuyalım," diyorum. "Yarın yapacak çok işimiz var."

O duş alırken ben de yatağıma uzanıyor ve onu yanımda tutarak aldığımız riskin artmasından başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Ama gitmesine izin veremem. Karson çenesini kapalı tuttuğu sürece -ve bizim boktan enfiye filmimiz işe yaradığı sürece- George'un artık onun için bir sorun olmayacağını umabilirim.

Duştan sonra yatağa girdiğinde aramıza hiç boşluk koymuyor. Bana sokuluyor, bacağına kalçamın üzerine atıyor ve amını bacağıma bastırıyor. En sevdiğim uyku pozisyonu. Her nefes alışını uykulu bir ritimle dinliyorum ve uyuduğundan emin olduğumda yatağın yanındaki lambayı kapatıyorum.

"Çocukluğum boyunca bana cinsel tacizde bulunan adamı öldürmeyi hayal ediyorum," diye fısıldıyor ve sesi neredeyse beni zıplatıyor.

Söyledikleri beni öfkeliendiriyor. Benim gibi bir adamın geçmeyeceği çok fazla çizgi yoktur, ama kimse bir çocukla uğraşmamalı. Bu sınırı aşacak kadar hasta biri tarafından saldırıya uğradığımı bilmek . . . Hissettiğim öfkeyi tarif edecek kelime yok.

"Kim?" Ben soruyorum.

Uzun bir süre konuşmuyor, ama sonunda konuştuğunda sesi neredeyse bir iniltiye dönüşüyor. "Üvey babam."

Bana bir isim vermedi ama eninde sonunda söyleyeceğim. Ve bunu yaptığımda, onun fantezisini gerçeğe dönüştüreceğiz.

On Sekizinci Bölüm

Leana

Gentry'nin telefonu çaldığında motelin otoparkından daha yeni çıkmıştık. O genel zil sesinden korkmaya başlamıştım. Neden Kaliforniya'ya asla ulaşamayacağımızı hissediyorum? Aramadan anladığım kadarıyla yeni bir iş almışlar. Ölüm videomdan bahsedildiğini duymadım, ki bu iyi bir şey olabilir.

Ya da çok kötü bir şey.

Bunun üzerinde duramam. Ne olursa olsun benim elimde değil.

Karson bütün gün araba kullanıyor ve akşam yemeği vakti geldiğinde midem gurulduyor. Yolculuğumuz başladığından beri çoğunlukla market yemekleriyle geçindik ve şu anda gerçekten bir hamburger yiyebilirim.

"Bu sefer fast food yiyebilme şansımız var mı?" Ben soruyorum.

Gentry gösterge panelindeki saate bakar. "Evet, arabada yediğimiz sürece sorun yok. Nereye gitmek istiyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Benim için fark etmez."

"Bu işler böyle yürümüyor," diyor Karson. Gentry'ye döner. "Kızlar neden hep böyle yapıyor? Önemli olmadığını söylüyorlar ama b i r yer söylediğin anda havalarında olmuyorlar. Bu oyunu oynamayacağım."

Gentry koltuğunda döndü ve bana baktı. "Yeri söyle."

"Gerçekten fark etmez," diyorum. "Her şey benzin istasyonundan alacağımız kabuklu bir sosisliden daha iyi olacaktır."

Gentry iç çekerek otoyola bakıyor. Fast-food yerlerinin isimlerini gösteren bir tabelanın yanındayız ve geçerken tabelayı değerlendiriyor. "Bu çıkışta in," diyor Karson'a. "Taco Bell'den bir şeyler alırsınız."

"Midem günlerce rahatsız olacak," diyorum.

Karson'ın başı Gentry'ye doğru döner. "Gördün mü? Sana söylemiştim!" Dikiz aynasına bakıyor ve benim bakışlarımla buluşuyor. "İstediyini seç ya da aç kal, hırsız. Seçim senin."

"Peki," diye mırıldandım. "Sadece bir burgerci seç."

Gentry kendini beğenmiş bir sırtışla Karson'a döner. "İşte, sorun çözüldü. Wendy's'e gidiyoruz."

"Patates kızartmalarını sevmiyorum," diyorum ve bu noktada yemek istediğime bile pişman oluyorum çünkü Karson kafası patlayacakmış gibi görünüyor. Çıkış hızla yaklaşıyor ve Karson geri dönmeyi planladığına dair hiçbir işaret vermiyor. Altın kemerler uzakta parıldıyor. "McDonald's!" Çok geç olmadan bağıriyorum.

Sinyal lambasını yaktı ve cipi otoyoldan çıkardı. "O kadar zor muydu?"

Yemeklerimizi sipariş ettik ve birkaç mil boyunca arka yollardan devam ettik. Karson bir araba yolunun başlangıcındaki ormana girdiğinde patateslerimi bitirmiştım. Bana bakıyor, kara gözleri tehditkâr. "Geçen seferden dersimizi aldık mı?"

"Ne dersi?" Bir ağız dolusu hamburgerin içinden soruyorum.

"Aptal numarası yapma. O evin içinde halletmemiz gereken bir şey var. Olduğun yerde bekleyeceksin."

Ağzıma bir lokma daha hamburger atıyorum ve başımla ona selam veriyorum.

"Mmhm." "Neden sana inanmıyorum?" Karson tabancasına bir susturucu takarken soruyor. Gentry, "Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, olduğu yerde kalacaktır," diyor.

"Kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi, en başta bizim için kenara çekmezdi."

Alay ediyorum, arkama yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Onlar içeri giriyor ve ben yerimde kalmaya çalışıyorum. Gerçekten deniyorum. Ama çok geçmeden bacaklarım titremeye başlıyor ve neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum. Ya başlarına bir şey geldiyse? Ya kurbanları durumu tersine çevirdiyse ve şimdi başları beladaysa?

Başımı salladım. Yardıma ihtiyaçları olsa ben ne yapardım ki? İki koca kıçlı psikopatın üstesinden gelemeyeceği bir şeyse, kürek çekmeden bok deresine düşerdim ve teknemde bir delik olurdu.

Sonunda merakım beni yeniyor. Onlara yardım edemesem bile, en azından öldüklerinde ne yapmam gerektiğini bulabilirim. Cipten iniyorum, ön bahçeye doğru ilerliyorum ve mermer basamakları çıkıyorum. Gözlerim Viktorya döneminden kalma evin dramatik kemerlerine takılıyor ve binanın yaşı ve zarafeti beni korkutuyor.

Evin etrafında dönüp arka kapıya uzanıyorum ama kendimi tutuyorum. Düşündüğüm şeyi yapıyorlarsa, olay yerinde parmak izlerimin olmasını istemiyorum. Kapıyı açmadan önce kolumu elimin üzerinden çekiyorum. Ürkütücü bir gıcırtyla açılıyor, ki on sekiz yüzlü yıllardan kalma bir kapıdan da bunu beklerdim. Ama varlığını istediğimden çok daha fazla duyuruyor. Nefesimin altından küfrederek etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey görmüyor ya da duymuyorum.

Ya herkes öldüyse? Ya beni

terk ettilerse?

Sonuncusu gerçekten o kadar kötü olabilir mi?

Sola dönüyorum, narin vazoların ve kaidelerin üzerinde duran karmaşık büstlerin yanından geçerken hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ediyorum. Bu biblolar muhtemelen benim hayatımdan daha değerli.

Eşiği geçip mutfığa girer girmez gözlerim açılıyor. Adanın tepesinde, Karson tarafından kelepçelenmiş elleri başının üzerinde tutulan kelleşmiş yaşlı bir adam yatıyor. Koli bandı attığı her çılgılığı kapatıyor. Geniş, acı dolu gözleri bana döndüğünde, yüz hatlarında bir rahatlama ifadesi beliriyor. Bandın altından konuşuyor, ona yardım etmem için bana yalvarıyor, sonra gözleri tavana fırlıyor ve burun delikleri açılıyor. Görüşüm karnının üzerinde hareket eden bıçağa kayıyor... adamın etine bir şeyler oyan bıçağı tutan iri ellere.

"Lanet olsun, gezgin," diye hırladı Gentry. Yüzü öfkeyle çarpılmadan önce, ifadesindeki keyfi gördüm. Bu bana Karson'ı hatırlattı. Aralarındaki ayrım azalmış, zihnimde bulanık bir çizgiye dönüşmüştü.

"Sakin durma," diyor Karson Gentry'ye. "Kalçalarını tekrar açmadan önce *gerçek* seni görmesi gerekiyor."

Gentry'nin ağzı açılıp kapanıyor ama başını sallayıp işine geri dönüyor. Tiksindirici bir merak beni bir adım daha yaklaşıyor. Adamın sadece midesini kesmiyor.

Kelimeleri derisine kazıyor.
Ne kadar genç olurlarsa, o kadar-
Adamı tekrar kesmeye başladı.
B-e-t-t-e-r.

Gentry adamın eşofmanını indirip ince, gevşek aletini ortaya çıkarırken bana bakıyor. Boğuk bir çığlık koli bandını zorluyor ve neredeyse kelimeleri duyabiliyorum.

Hayır. Lütfen.

Gentry eldivenli eliyle adamın aletini kavrarken, "Arkadaşımız bir pedofili," diyor.

"Hem de aptalca bir aptal," diye ekliyor Karson. "Tüm kirli küçük sırlarını saklayan adama ödeme yapmayı bıraktı."

Gentry adamın taşaklarını kesip atarken, "Çocuklara zarar veren şerefsizlere daha fazla acı çektiriyoruz," diyor. Çuval bir şaplakla yere düşüyor ve ardından kan fişkırıyor.

Adamın çığlıkları azalmaya başlar ve acıdan bayılırken başı ağır bir şekilde masaya düşer.

Dilimdeki kanın tadını neredeyse alabiliyorum ve öğürmemek için kendimi zor tutuyorum. Gördüklerimden iğrenmiyorum. Tanık olduğum şeyden dehşete düşmediğim gerçeğinden iğreniyorum. Hasta herifin hak ettiğini bulmasına sevindiğim için iğreniyorum.

Karson gözlerinde vahşi bir bakışla, "Orada öylece durup aval aval bakma, hırsız," diyor. "Burası kaçman gereken kısım. O yüzden koş."

"Hayır, Karson! Hayır. Lanet olsun!" Gentry bağılıyor.

Kapıdan hızla çıkıyorum, ormana doğru dalarken adrenalinden boğuluyorum. Daha Karson'ın peşimden gelen adımlarını duymadan bedenim bu kovalamacayı hatırlıyor. Bir korku patlaması bedenimi sarıyor. Ciğerlerime gergin bir enerji doluyor. Beklenti boğazımı sıkıyor, nefesimi kesiyor.

"Kovalamacayı sevdiğimi biliyorsun!" Karson arkamdan bağılıyor. "Seni yakalamak için beni ne kadar uğraştırırsan, hıncımı o kadar çok amından çıkarırım."

Sözleri kalbimin göğüs kafesime çarpmasına neden oluyor. Elim göğsüme koyuyorum ve yemin ederim her atışta derimden dışarı çıktığını hissedebiliyorum. Karson beni yakaladığında olacaklardan çok korkuyorum.

Ama yakalanmak istiyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Karson

Ağaçların arasından kokusunu takip ediyorum ve Doğa Ana'nın amının kokusunu bastırarak kadar güçlü. Kovalamak benim için eğlenceli, özellikle de onları yakaladığım o son an, yani elime takıldıkları ve bacağı kapana sıkışmış bir hayvan gibi sendeledikleri an. En iyi kısmı mı? Yakalandıklarını fark ettiklerinde göğüslerinde umudun dağıldığını hissettiğim o an. Verdikleri o son özgürlük nefesi.

Bu lanet olası bir coşku.

Gençken, avımın kaçmasına izin vermeyi alışkanlık haline getirmiştım. Koşarken umut kırıntıları toplarlardı, her adım onları algılanan özgürlüğe doğru iterdi. Onları ikinci kez yakaladığımda çok daha tatlı olurdu.

Bugün yakalayıp bırakmak için zamanım olmayacak ama son kovalamaca oyunumuzdan sonra oynamak için daha fazla zamanım olacak. Gentry beni yakalayıp durdurmadan önce işi bitirmek zorunda.

Küçük hırsız benden kaçarken ayakkabıları toprağı tekmeliyor. Bu oyunu daha önce de oynadık ve o lanet bir mezar yerine elleri ve dizleri üzerinde son buldu, öyleyse neden hayatı buna bağıymış gibi kaçıyor? Arabada kalsaydı kaçmasına gerek kalmazdı.

Kız dinlemiyor.

"Siktir git," diye bağıyor. "Kardeşinin yanına dön."

"İşte teklifim, hırsız," diyorum, kelimeler arasında nefesimi tutmaya çalışarak. Eskisi gibi kaçamıyorum. "Eğer burada durursan, hemen şimdi, amını sikeceğim. Fazladan her on adımda bir delik daha açacağım. Otuz ayak ve üç deliğin var. Bunun ötesine geçersen, bu bıçağı sana saplarım ve açtığım her yeni deliğı sikerim."

Duruyor ve hayal kırıklığı heyecanımı bastırıyor.

"Sadece bir delik mi? Gerçekten mi? Senden daha fazlasını beklerdim." Ona yetişip yere yatırıyorum, sırtı çimlere çarpıp dudaklarından acı dolu bir nefes çıkarken beline sarılıyorum.

"Karson, yapma," diye bağıyor, elleri başının üzerindeki hiçbir şeye uzanmıyor.

"Daha fazlasını alabilirim, ama sözümden dönersem nasıl bir adam olurum?" Terle kaplanmış tenine karşı söylüyorum.

"Sen lanet bir psikopatsın!" Bacağı gevşedi ve dizini taşaklarıma doğru gönderdi.

Keşke onun için hissettiğim acıyı dindirseydi, ama mideme saplanan keskin acı sadece açlığını körüklüyor.

"Aklın başında değil, Karson."

"İkimizin de aklı başında değil. Neden birini bu kadar isteyerek içeri alıyorsun da diğeriyle savaşıyorsun?" Kurtulmak için mücadele ederken yanakları şişiyor. "Çünkü sen bir pisliksin!"

Doğrulup ona bakıyorum ve kıvranmayı kesiyor. Mücadelesini seviyorum ama durup bana daha çok teslim olmasını da seviyorum. Ondan sızan çaresizliği izlemeyi seviyorum. Yenilgisinde çok fazla güzellik var.

"Pantolonunu çıkaracak mısın, küçük hırsız?"

"Muhtemelen hayır."

Bıçağımı çıkardım ve elimde döndürdüm. "Yeterince adil." Kot pantolonunun düğmelerini açıyorum ve bıçağımla uzanıp kasıklarını kesene kadar fermuarını açıyorum. Zaten ihtiyacım olan tek şey bu.

"Hayır, hayır! Bekle," diyor, elleri bileğimi kavıyor. "Onları çıkaracağım!"

Tek kot pantolonunun zarar görmesini, onu sikimin etrafında germemden daha çok önemsiyor. Çok komik.

"Aferin kızım," diyorum ağırlığımı ayarlayıp onun yerine karnının üzerine otururken. "Göt herif," diye mırıldanıyor.

Bir sigara çıkarıp yakıyorum ve onun soyunmayı bitirmesini bekliyorum. Çenesini sıkıyor, dudakları gergin. Ben oraya varmak için tatlı zamanımı kullanırken, neyin geleceğini bilmenin acı verici olduğuna eminim. İstese de istemese de, her halükarda bu bir ıstırap.

Elleri kot pantolonunu indiriyor ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra çırpınan bir balık gibi tekmeliyor. Sigarayı dudaklarımın arasına alıp kemerimi çıkarmaya çalışıyorum. Aletimi boxer'imden çıkarıp onun diri göğüslerinin arasına yerleştirdiğimde gözleri açılıyor. Sikime iyice baktıklarında gözleri hep büyür. Delinmişim. Tam olarak iki kez, kafamın dört tarafında da güzel bir top var. Sihirli bir haç.

"Bu da ne böyle?" diye ciyaklıyor, altımda geriniyor.

Sigaranın yanan ucunu sönene kadar bileğime bastırıyorum, sonra kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bebek gibi davranmayı bırak. Beni çoktan içine aldın. Bunları daha önce de hissettin."

"Böyle değil! Artık onları gördüğüme göre durum farklı."

Kollarını iki yanına sıkıştırarak bacaklarımı onunkilerin arasına sokana kadar kendimi ayarlıyorum. "O zaman onları görmene gerek yok. Eğlenceli bir sihir numarası yapacağım ve onları yok edeceğim. Şimdi görüyorsun..." Sırıttıyorum ve onu içime çekerken kalçalarını üzerime atıyorum. "Şimdi görüyorsun."

Çekinmeden içine giriyorum ve derinliklerine batarken homurdanıyorum. Gümüş toplar dar amcığını tırmıklarken ağzı açık kalıyor. Bu duygudan kaçış yok ve eğer rahatlarsa bunun tadını çıkarabilir.

Tekrar içine girdiğimde, gücüm boğazından bir inilti çıkarıyor. Etrafımda sıkışıyor ve kardeşimin neden bu kadar takıntılı olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Onun gibi birinin kendini ona bu kadar isteyerek vermesi güzel olmalı. Benden nefret ediyor ama içine gömüldüğümde nefreti yatışıyor. Kalçalarımı geriye doğru çekiyorum, böylece piercinglerim onun en hassas yerini okşuyor, tepedeki top açığı klitorisine sürtünüyor. Sırtını yerden kaldırıyor ama yine de iniltisini tutuyor.

"Bundan zevk almakta sorun yok." Ona doğru eğildim ve kendimi bir kez daha içine gömdüm. "Öyle olsun," diyor.

Gömleğini avucumun içine alıyorum ve oturup onu daha sert sikerken kaldıraç olarak kullanıyorum. Göğüsleri her hamlede kabarık eteğin altında kıpırdıyor ve sol göğsünün üstündeki kesik beni büyülüyor. Dikkatimi çeken tek şey, sol göğsünün üzerinde şişen kan kabarcığı.

Alt dudağını derisini kıracak kadar sert ısırılmış. Tüm bunları zevk seslerini bastırmak için yapıyor. Çok meydan okuyucu.

"Ağzını bana ver."

"Hayır," diyor. Kanı silmek için elini uzatıyor ama bileğini kavrayıp yere sabitliyorum.

"O zaman ben alırım." Üzerine eğilip ağzımı açıyorum ve kıpkırmızı damlacığı dilimle emiyorum. Tatlı metalik tat beynimi coşkuyla yıkıyor.

Ama bu yeterli değil.

Kemerimden bıçağı çıkardım ve köprücük kemiği boyunca sığ bir çizgi kestim. Kan kanala fışkırıyor ve içimde bir fitili ateşliyor. İnce protestosunu görmezden gelerek ağzımı porselen tenine götürüyorum ve yaşam gücünü içime çekiyorum. Gömleğinin yakasına doğru bir çizgi halinde kan damlıyor ama onu dilimle durduruyorum. Saçlarını avuçluyorum ve ağzı boynundaki gerginlikten ayrılana kadar başını geriye doğru kırbaçlıyorum.

"Benim tattığımı tat," diyorum.

O daha ne olduğunu anlayamadan, ayırdığı dudaklarına tükürüyorum. Tükürük ağzına çarpıyor ve bir kısmı dışarı akıyor. Eğilip derin bir iniltiyle kalıntıları yalıyorum, eğilip onu öpebildiğim kadar sert öpmeden önce alt dudağını sıyrıyorum. Daha önce kimseyi böyle öpmemiştım ve nefeslerimizin bir olması başımı döndürüyor.

Çok garip.

Ağzımı onunkinden ayırdım ve az önce hissettiğim şeyi amının içine gömdüm. Dizlerimi açtım, boynunun arkasından tuttum ve sonunda onu inlemeye zorlayan derin, hızlı itişlerle ona vurdum.

"Seni becermemden hoşlandığını itiraf et. Seni nasıl aldığımı. Seni kullanmamı. O küçük tatlı amcığının etrafımda kenetlendiğini kabul et."

"Hayır," diyor. "Senden nefret ediyorum."

"Tamam, beni sevmeni sağlayacağım." İçinden çıkıyorum ama diğer elimi bacaklarının arasına atarken boynunu tutmaya devam ediyorum. Üç parmağımı içine sokarak, sikimle yapabileceğimden daha büyük bir güçle onu beceriyorum. Kıvrımlı karnını kendime doğru çekip, karnının alt kısmına ihtiyacım olan tüm baskıyı uyguladığımda, parmaklarımın üzerine fışkırıyor ve çimleri doyuruyor. Bağırsaklarından vahşi bir inilti dökülüyor ve dudağımı ısııyorum.

Nefes alır almaz, onu inleyen ve inleyen bırakan acımasız bir yaylım ateşiyle amına vuruyorum. Günahkâr ses tonu sikimin kalçasına doğru seğirmesine neden oluyor. Tekrar fışkırıyor ve kotumun önünü kaplıyor. Spermleri kumaşa sıçradığı anda Gentry'nin çok kızacağını biliyorum.

"Tanrım," diye inliyor elimi ondan çektiğimde. Elim içindeyken buz gibi kıcının hemen ısınması beni biraz olsun gururlandırıyor.

"Eğer amındaki piercinglerimden korktuysan, onları boğazında hissedene kadar bekle," diyorum ayağa kalkıp onu dizlerinin üzerine çekerken.

"Tek delik dediğini sanıyordum," dedi pantolonunun altından. "Ben bir yalancıyım."

Sanki orada olmak istemiyormuş gibi ağır ağır önüme yerleşiyor. Ki bu iyi bir şey. Onun hevesli olmasına ihtiyacım yok.

"Haç işareti yap," diyorum, "ama dilinle." "Ben-"

Başının arkasını kavıyorum ve ağzını aletimin başına getiriyorum. "Şimdi," diye emrediyorum.

Dilinin ucuyla en üstteki topa dokunmadan önce bana bakıyor. "Baba'nın adıyla." Aletimin alt tarafına doğru gidiyor. "Ve Oğul'un adına." Dili sol toptan sağa doğru hareket ediyor. "Ve Kutsal Ruh adına."

Sikimi ağzına soktum ve duayı tamamladım. "Lanet olası erkekler."

Boğazının arkasına doğru iterken çenesini tutuyorum. Metal bilyeler dişlerine çarpıyor ama dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Ben aptal değilim. Eğer Gentry'nin oyuncağını kırarsam, o da beni kırar.

"Boşalacağım," diye homurdanıyorum, taşaklarımdaki ani gerginliği hissediyorum. "Ağzını doldurduğumda sakın yutma." Kalçalarımı biraz geri çekiyorum, boşalmamın boğazından aşağı kaymak yerine dilinin etrafında birikmesini istiyorum. Tanımadığım vahşi bir iniltiyle, boşalmadan önce ağzının içine boşalıyorum. "Şimdi sana ne verdiğimi göster bana."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturur ve yavaşça dudaklarını ayırır. Boğazı sıkışıyor. Bir suç mahallinin bu kadar yakınında kusmasa iyi olur.

"Dilini çıkar."

Dilini çıkarıyor ama göğsü bir başka şiddetli kabarışla öne doğru atılıyor. "Peki, gel bana istemediğin şeyi ver."

Bana ne demek istediğimi sormaya çalışıyor ama dudağına bir damla geliyor. Onu ayağa kaldırıp sildim ve alnına götürüp bir haçla meshettim. Burun delikleri açılıyor.

"Özür dilerim, kendimi kaptırıyorum. Gentry ve ben Katolik olarak büyüdük. Bilirsiniz, düzenli olarak öldürmeye başlayana kadar gerçekten dindardık. Sonra Tanrı'nın önünde diz çökmenin ikiyüzlülüğü komik bir hal aldı." Önünde diz çöktüm ve ağzımı açtım. "Ağzıma geri tükür."

Ne istersem *seve seve* yapıyor. Çok agresif. Çok ateşli.

"Göster bana," diyor ve sikim neredeyse yeniden sertleşiyor.

Dilimi uzatıyorum, tat alma tomurcuklarımdan en ufak bir itiraz gelmeden sallıyorum, sonra da yutuyorum. Tanrım, ondan hoşlanmaya başlıyorum ve bu durumdan nefret ediyorum.

Benim küçük hırsızım. Onun gezgini.

O her kimse, derimin altına giriyor.

Yirminci Bölüm

Gentry

Bu kız neden kendisine söyleneni yapamıyor? Yerinde kalmasından başka bir şey istemedim. Üçüncü bir kişi daha fazla risk demek. Uzun saçlarıyla DNA'sını geride bırakmak çok kolay olurdu ve Tanrı aşkına, eldivenleri bile yok. Ayrıca kim olduğumu görmesini de istemedim. Ne yaptığımı. Zaten yeterince biliyordu ama her şeyi bilmiyordu. Ya şimdi? Artık benim de kardeşim kadar deli olduğumu biliyor.

Çocuk avcısının işini bitirdikten ve çorap çekmecesinde güzel bir para zulası bulduktan sonra evin arka kapısından çıkıp Leana ve Karson'ı dinliyorum. Kaçtıkları yöne doğru gidiyorum. Peşlerinden daha erken gidemediğim için nefret ediyorum -özellikle de Karson'ın şu anda ona ne yaptığını biliyorken- ama o sırada ellerim biraz doluydu.

Onlara ulaştığımda, geçen seferki gibi onu adamın altında sıkışmış görmeyi umuyorum. Onun yerine, belden aşağısı çıplak bir şekilde orada duruyordu. Karson onun önünde yere diz çökmüş, başı geriye eğik ve ağzı açık. Ve kız onun ağzına mı tükürüyor?

Hay sikeyim.

"Ne oldu böyle?" diye sordum.

Karson ayağa kalkıyor ve aletini kaldırıyor. "Biraz oynastık, hepsi bu," diyor.

Konuşma tarzı kara tahtaya çivi çakmak gibi. "Buna rıza mı gösterdi?"

Karson kemerini bağlıyor. "Ish."

Leana'nın yanına gidip vücudunda yara izi olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiç iz göremeyince onu kendime çekip öpüyorum ve iyi olduğuna şükrediyorum. Gözyaşlarının tuzlu ısırtığı dilimi yakıyor. Ben uzaklaştığımda pantolonuna uzanıyor ama onun içine boşalmasını istemiyorum. "Çömel ve giyinmeden önce onu dışarı it."

Gözleri Karson'a kayıyor ve farkına varıyorum.

Karson gülerek, "Amcığıyla yakalayamadı," diyor.

Ondan uzaklaşıyorum, dudaklarımda onun gözyaşlarının değil, boşalmasının tuzunu tadıyorum. Harika. Bugün deneyimlemek istediğim şey buydu. Yüzünü tekrar inceledim ve alnında bir damla meniyi fark ettim. Kolumu elimin üzerine çekip sildim.

"Bekle. . ." Kendimi durduruyorum, onun önünde diz çökmüş görüntüsüyle dikkatim dağılıyor. "Bokunu ağzına geri mi tükürttün? Ben geldiğimde de böyle mi yapıyordun?"

Karson sırtıyor. "Bunu hiç yapmamış gibi davranma."

"Yapmadığımı son derece kesin bir şekilde söyleyebilirim."

"Kadınları sikini emdikten sonra öpüyorsun, değil mi?" Alay ediyorum. "Aynı şey değil."

"Beni utandırma, Gentry. Saçlarının şampuanlanmasından zevk alan ben değilim. *İşte bu çok garip.*"

Bu orospu çocuğu. Belli ki eski karımın koca bir ağzı varmış. Evet, ben bir tripolagniac'ım. Benim için kuaför salonu her zaman masaj salonuna gidip masaj yaptırmakla eşdeğer olmuştur. Gençken yıkamanın ortasında altıma kaçırdıktan sonra saçımı kendim kesmeye başladım.

"Otele döndüğümüzde saçındaki kiri yıkamamı ister misin?" Leana kıkırdayarak soruyor. "Mağazaya uğrayıp malzemeleri alırsan, bakım bile yapabilirim. Çok sıcak."

Bu yargılayıcı saçmalığa ihtiyacım *yok*. "Arabada görüşürüz," diyorum ve onlardan uzaklaşıp SUV'a doğru ilerliyorum. Siktir et o ikisini. Arkada oturup sapıklıklar hakkında gevezelik etmek istiyorlarsa, buyursunlar, çıldırsınlar. En azından ben kendi döllerimi ordövr gibi mideye indirmiyorum.

Sürücü koltuğunu kırbaçla açıyorum, oturuyorum ve kapı açık bir şekilde bekliyorum. Parmaklarım direksiyona vuruyor. Sonunda ormandan çıkıyorlar ve Leana arka koltuğa tırmanıyor.

"Gentry," diye başlıyor.

"Konuşmasak olmaz mı?" Tersledim. Onlarla bu kadar sinirli olmadığım zaman ilgileneneğim. Daha az sinirlendiğimde. İkisinin de boynunu vurmak istemediğimde, çünkü devam ederlerse tam olarak bunu yapabilirim.

Karson yolcu koltuğuna zıplar ve ayağını gösterge paneline atar. "Sapkınlığını ortaya çıkardığım için özür dilerim. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, hırsız ölü taklidi yaptığında neredeyse pantolonuma boşalıyordum. Bu sapkınlık biraz köpüklü olandan çok daha kötü."

Yüce İsa. Annemiz bize hamileyken ne aldı? Tam da daha kötüye gidemeyeceğimizi düşünürken, şimdi de birimiz sözde nekrofil mi oldu?

"Affedersiniz?" Leana diyor ki.

Karson ona doğru döner. "Seni ölü taklidi yaparken gördüğümde sikim kalktı. Bunu daha basit terimlerle açıklayabileceğimi sanmıyorum."

"Tanrı aşkına," diyor kollarını kavuşturup arkasına yaslanırken. Tepkisine sırtıtmaktan kendimi alamıyorum, çünkü Karson onun cesedini becermek istediğini itiraf ettiğinde bu yeterli bir tepki değildi.

Bu yönünü seviyorum.

"Hadi gidelim ve bu konu hakkında konuşmayı bırakalım. Kaliforniya'ya uzun bir yolumuz var ve ben bu işi bitirmeye hazırım." Kapımı kapattım, onlar da beni takip etti.

Yıkım yolculuğumuza devam ederken dikiz aynasından Leana'ya bakıyorum. Doğuştan Kursicki olmamasına rağmen, bizden biri olacak kadar berbat durumda. Tekme atıp çılgılık atmak ve kaçmaya çalışmak yerine, kendisini üremek isteyen bir seri katilin ve ölü bedenini becermek isteyen bir diğerinin kaderine boyun eğdi.

Ne üçlü ama.

Son durağımıza yaklaşırken güneş batıyor ama yola devam etmek zorundayız. Karson çoktan yolcu koltuğunda uyukluyor ve Leana'nın göz kapakları mavi gözlerinin üzerinde ağırlaşıyor. Gideceğimiz yere varmamız çok uzun sürüyor, bu yüzden sürmeye devam etmeyi ve onların uyumasına izin vermeyi planlıyorum. Yine de kanlı kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum ve Leana'nın son gömleği daha iyi günler gördü. Bir mola vermemiz gerekecek.

Bir alışveriş merkezine girdim ve Karson'ı uyandırdım. "İkinizin bize kıyafet almanızı istiyorum." Leana'ya dönüyorum ve eline bir tomar para sıkıştırıyorum. "Bir gömlek ve kot pantolona ihtiyacım var. *Sakin*

benim için bir şey seçmesine izin veremem." Karson'a ters ters baktım.

En son bana bir kıyafet almasına izin verdiğimde, gömleğimin önündeki "vagitarian" kelimesiyle çifte cinayet işlemek zorunda kaldım. Bu küçük outlet mağazalarında böyle bir şey bulacağını sanmıyorum ama riske girmeyi reddediyorum.

Onlar içeri girerken ben de oturup hayatımdaki tercihlerimi düşünmek zorunda kalıyorum. Bu yolculuk bittiğinde Leana'yı ne yapacağız? Serbest bırakılamayacak kadar büyük bir yük ama onu öldüremem. Öldüremem. Ayrıca şu paylaşma olayını da tam olarak kafamda oturtamadım. En azından ben biliyorum ve Karson arkamdan iş çevirmiyor.

Kısa bir süre sonra kapılar açılır ve kubbe ışığı Karson'ın ısıltı gülümsemesini aydınlatır. Otururken elinde bir gömlek tutuyor. İşte gidiyoruz. Leana'ya ters ters bakıyorum, o da bana üzüntü dolu bir omuz silkme hareketi yapıyor. Karson gri gömleği açıyor ve gülüyor. Tam önünde "Mısır Gevreği Katili" yazıyor. Yazının altında, çapraz kemikler yerine çapraz kaşıklarla tamamlanmış eğlenceli bir kafatası gülümsüyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Oh, hadi ama. Bu kelime oyunu." Gömleğe gururla bakıyor. Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım.

Gümüş astarlar falan.

Arka koltuğa bakıyorum ve Leana'ya yalvaran bir bakış fırlatıyorum. "Lütfen bana gerçekten giyebileceğim bir şeyin olduğunu da söyle."

"Elbette." Leana başını sallıyor ve yanındaki çantayı sallıyor. "Ama bir sonraki vuruşumuzu mısır gevreği katili gömleğiyle yapmazsan, ne yapıyoruz ki?"

Gözlerim ona dikildi. "Bu bizim vuruşumuz değil. Bu *bizim* vuruşumuz." Karson'la aramda bir işaret yapıyorum.

Dudaklarını sıkıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Hayır, ne demek istediğini bilmiyorum. O bunun bir parçası olamaz. Ona arabada kalmasını söylediğimde bile basit talimatları yerine getiremiyor.

"Ver şu lanet gömleği," diyorum.

Karson canavarı bana uzatıyor, ben de kanlı gömleği çıkarıp koltuğun altına itiyorum. Yola geri döndüğümüzde onu atacağım. "Senden nefret ediyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Şirin," diyor ve ben onu boğma isteğimle savaşıyorum.

Sonraki yirmi dokuz saat boyunca sırayla araba sürdük, yolda ilerlerken vardiyalı olarak uyuduk. Sonunda Nevada'ya ulaştığımızda mola verme zamanı geldi.

Sonunda uygun bir otel buluyorum. Daha önce kaldığımız yerlerden çok daha güzel ve lobiye girdiğimizde temiz çarşafların altına girip biraz uyumaya hazırım.

Lobideki masanın arkasında kalın çerçeveli gözlükler takan küçük bir adam oturuyor. Bizi fark edip plastik bir gülümseme sunduğunda, koca dişlerini boğazına geçirip boğulmasını izlemeyi hayal ediyorum. İki oda istediğimde öfkem daha da artıyor.

"Üzgünüm efendim ama bu gece neredeyse doluyuz. Şehirde büyük bir imza günü var ve sadece bir odamız kaldı."

İnledim. "İki yataklı bir oda, değil mi?"

"Hayır, sadece bir tane. Ama o bir kral!" Sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi.

Karson ve Leana'ya dönüyorum. "Bir sonraki otel o zaman."

Küçük adam parmağını kaldırır. "Bir sonraki kasabaya kadar boş otel bulamazsınız ve orası da en az bir saat uzaklıkta. Bu yazarlar grubu çok popüler."

Adama ters ters bakıyorum. Hepimiz araba kullanamayacak kadar yorgunuz ve kenara çekilme riskini göze alamam. "Peki," diye homurdanarak sahte kimliğimi ve nakit parayı uzattım.

Oda anahtarlarını aldıktan sonra istemeye istemeye asansöre yöneliyoruz.

"En son ne zaman aynı yatağı paylaştık?" Karson soruyor. Adımlarındaki coşku onu dizinden bıçaklamak istememe neden oluyor.

"Biz çocukken, Karson," diye kestirip atıyorum. "Birin yerde yatması gerekecek ama bu ben ya da o olmayacak."

Odamıza adım atıyoruz ve temiz çarşafların ve düzgün temizlik hizmetinin taze kokusunu içimize çekiyoruz. Her zamanki otellerimizden bir adım önde. Bu çok güzel. İlk durağım banyo çünkü son iki saattir işlemek zorundayım.

Ana odaya döndüğümde Karson beyaz yatağa uzanmış, botları tertemiz yorganın üzerindeydi. Leana diğer tarafa tünemişti.

"Ayakkabılarını yatağımdan çek." Mini buzdolabına gidip küçük bir şişe votka çıkardım. "Bir tane ister misin?" Leana'ya sordum.

"Evet, sorduğun için teşekkürler," diye araya giriyor Karson. "Votka iyi olur," diyor.

Küçük votka şişesini ona atıyorum ve Karson için bir şişe burbon çıkarıyorum. Leana'nın içkisini su gibi yudumladığı yatağın yanına doğru yürüyorum. Halıyı işaret ederken Karson'a "Zemin," diyorum.

Sadece bana bakıyor. "Ya da, beni dinle ..." Leana'yı daha yakına çekiyor. "O bizim tamponumuz olur, ben de yatakta uyurum."

"Siktir git, Karson. Ayrıca, daha önce altına işemiş gibi görüldüğünü fark etmediğimi sanma. Bir duş al."

"Evet, hayır. Ben ev terbiyelisiyim. Bu sadece onun boşalmasıydı. Hem de bir sürü."

Neden Karson'ın birini boşaltmaktan aciz olduğunu düşündüm bilmiyorum. Her zaman onun bencil bir aşık olduğunu düşünmüşümdür. Onu boşalttığını bilmekten nefret ediyorum. Daha da kötüsü, kot pantolonunu ıslatacak kadar sert fişkirtmasını sağladı.

"Eğer bu bir şey olacaksa, lanet olası temel kurallara ihtiyacımız var," diyorum. Bunun bir şey olmasını *istemiyorum* ama Karson onunla oynamaya başladığından beri onu öldürme konusunda daha az kararlı. Onun küçük oyunağı olması fikri hoşuma gitmiyor çünkü her zaman eşyalarını kırıyor - kırmaktan kastım kazara öldürmek - ama bu konuda başka seçeneğim yokmuş gibi de hissediyorum. "Öncelikle, kana karşı bir ilgin olduğunu biliyorum. Eğer onu kesmene izin verirse, tamam, ama kendini kontrol etsen iyi olur. Eğer kanamayı durdurmam gerekirse, kanlı olan sen olursun. İkincisi, onun amını ben doldururum. Başka bir yere gel. Üçüncüsü, benim önümde bir bok yapma. Görmek istemiyorum."

Son kurala uyması onun için zor olacak ama onları izleyip de boynunu kırma ihtiyacı hissetmeyeceğimi sanmıyorum.

"Ne?" Karson diyor ki. "Bu sportmence rekabet yok demek."

Elini kalçalarının arasından geçirip pantolonunun önünden aşağı indiriyor. Nefesi kesiliyor ve nasıl tepki vereceğini bilemiyor. Ben de nefes alamıyorum, çünkü nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Kıskançlıkla beslenen öfke içimde bir saatli bombayı ateşliyor ve saatin *tık* taklarını duyabiliyorum. Fünyenin sıcaklığını hissedebiliyorum. Gözleri biraz geriye kayıyor ve bu benim öfkemi patlatmaya yetiyor. Patlıyorum, Leana'nın yanından uzanıp Karson'ı boğazından yakalıyorum ve yatak başlığına yapıştırıyorum. Solunum yoluna tehlikeli bir baskı uygularken bile elini kotunun altında gezdirmeye devam ediyor.

"Çek elini onun üzerinden, Karson."

"Bu konuda benim söz hakkım yok mu?" Leana'nın yumuşak sesi altımdan geliyor. "Hayır," diyorum.

Karson'ın yüzü kırmızı bir renge bürünüyor ama bu yine de elinin kızın amına doğru hareket etmesini engellemiyor. Yemin ederim, bu herifin ölüm hayali ölürken beni kızdırmak.

"Ben de bir tane istiyorum," diyor, sesi hafifçe yükselmiş.

Bakışlarımı ona doğru indiriyorum ve Karson'ın boğazındaki tutuşumu gevşetiyorum. "Ne?" "Bir seçenek istiyorum."

"Seni duydum. Seçiminiz nedir?"

Ne olacağını biliyorum. Biliyorum çünkü elini ondan çekmedi. Bunu duymak istemiyorum.

Ama yapmam gerek.

"Bana dokunmasına izin vermeni istiyorum," diyor otururken.

Nasıl bir oyun oynuyor? Bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Elimi Karson'ın boğazından çektiğimde nefes nefese kalıyor. "Bugün sana zaten bir kez sahip oldu, gezgin. Bu gece sana tekrar sahip olamaz." Karson'ın bileğini kavriyorum. "Eğer elini hemen onun üzerinden çekmezsen, lanet olası kolunu kırarım."

Elini çeker. "Tamam, ama sadece o benim iyi bıçaklayan kolum olduğu için."

Yatağa onun yanına giriyorum, onu yan çeviriyorum ve kıcını pelvisime yaslıyorum. Ve Karson'la arasına daha fazla mesafe koyuyorum. Ağzımı kulağına götürüyorum. "Bir daha asla onun tarafına geçme." Elimi karnına götürüyorum ve pantolonunun önünden aşağı kaydırıyorum. Elim onun sıcaklığını emiyor ve parmaklarımı tümseğinin kıvrımına dolayarak bırakıyorum. "Bu am benim. Bunu sakın unutma. Sana dokunsa bile, içindeyken bile, kime ait olduğunu unutma."

Dokunuşuma karşı nefesi kesiliyor.

"Sen benimsin ve *her zaman* seni işaretleyen son erkek ben olacağım." Elim sıkıca amının üzerinde duruyor.

Kukum.

"İyi geceler, gezgin."

Bölüm Yirmi Bir

Leana

Bütün gece iki delinin arasında uyudum ve ertesi sabah uyandığımda Gentry'nin eli hâlâ pantolonumun içindeydi. Gece boyunca aklımdan geçen günahkâr düşünceler onun parmak uçlarını kaplıyor. Gentry kıpırdanıyor, elini çekiyor ve parmaklarını ağzına götürüp beni tadıyor. Bacaklarımın arasında bir ateş yakıyor, sanki sonsuz alevleri bastıran tek şey onun eliymiş gibi. Zahmetsizce beni kucağına çekiyor ve öpmek için kendine çekiyor. Sanki ruhumu içine alıyormuş gibi her şeyimi içine çekiyor. Muhtemelen orada yalnız olacaktı.

Leğen kemiğimi onunkine sürüyorum, kalçalarımı sallıyorum ve yarığımı onun gülünç derecede büyük aleti boyunca kaydırıyorum. Sanki bir kütüğün üzerinde sürtünüyormuşum gibi hissediyorum. Sikmeye gerek yok. Elinin yarattığı alevi körüklüyorum. Yan tarafına kıvrılmış, derin bir uykuya dalmış olan Karson'a bakıyorum.

"O küçük tatlı amını bana doğru sür, gezgin. Bütün gece dokunuşlarımdan sonra, serbest kalmak için can atıyorsun, değil mi?"

Hareketlerim düzensizleşene kadar kotumun iç kısmını fermuarına doğru ileri geri sürüyorum. Dizlerimi yatağa gömüp Karson'ı uyandırmamak için her iniltiyi bastırmaya çalışana kadar. Gentry kalçalarımı kavrayıp beni şaftı boyunca yönlendirirken başını geriye atıyor. O sadece orada oturup benimkini hissederken, ben kendi zevkimin peşinde koşarak haksızlık ettiğimi hissediyorum.

Düşüncelerim dün geceye ve Gentry'nin seksi sahiplenme gösterisine kayıyor. Sonra Karson boğulurken bile klitorisimi okşamaya devam etti. Öldüğünüzü ve yaptığınız son şeyin kardeşinizin kızının klitorisini okşamak olduğunu hayal edin.

Bekle.

Ben Gentry'nin miyim? Sadece onun mu? Yoksa bu tamamen başka bir şeye mi dönüştü? Hiç hayal etmediğim ya da istemediğim bir üçgen. İki psikopatın beni aralarında sandviç yapıp farklı şekillerde sikmek istedikleri bir yer. Belki birlikte sikerler?

Bu düşünceler beni yoğun bir boşalma dürtüsüyle dolduruyor. Boşalmak istiyorum. Boşalmaya *ihtiyacım var*.

"Isır beni," diye fısıldıyor Gentry. "Zevkini etimin içinde inlet."

Dinliyorum çünkü başka seçeneğim yok. Bacaklarımın arasında bir dalga gibi yükselen yoğun orgazmın içinden çılgılık atmak üzereyim. Gentry'ye doğru eğiliyor, cinayet ve sigara kokusunu içime çekiyorum. Ağzım açılıyor ve dişlerimi omzuna geçiriyorum. İnlemelerim geçip gidiyor, bu yüzden kalçaları kalkana ve elleri beni kucağına bastırana kadar dişlerimle bastırıyorum.

"Siktir," diyor Gentry ve ben de omzundaki tutuşumu bırakıyorum.

Karson arkasını döner, gözleri kısılır. "Bu ne biçim bir ortaokul saçmalığı böyle?"

"Ne zamandır uyanıksın?" Gentry beni kucağından iterken soruyor.

"Annenizin ödünç aldığı minibüsün arkasında boynuzlu ergenler gibi davrandığınızı duyacak kadar uzun," diyor dudağını kıvrarak. Yataktan kalkıyor ve

banyoda. "Siz ikiniz eziksınız ve benim duşu ihtiyacım var. Hırsız, eğer gerçek bir sikiş istiyorsan, nerede olacağımı biliyorsun." Banyo kapısını arkasından çarptı.

Benim hakkımda bir nesneymişim gibi konuşmalarından nefret ediyorum. Sanki ben bir lambaymışım da kimin kalkıp kapatması gerektiğini tartışıyorlarmış gibi. O anın sıcaklığında kullanılmayı umursamıyorum ama günün sonunda lanet bir insan gibi muamele görmeyi bekliyorum.

"Nedir bu?" Gentry'ye sordum.

Gömleğini çekip çıkarıyor ve avucunun içine alıyor.

"Neymiş o?" Ona elimle banyoyu işaret ediyorum. "Bu. Siz ikiniz. Ben."

"Lanet olası bir çıkmaz, işte bu." İç çekiyor. "Gerçekten ikimizi de istiyor musun? Yani, iki seri katilin içine girmesine izin verdikten sonra ruhun daha fazla lanetlenebilir mi? Kurtuluş için bir şansın var, gezgin. Bizim yok."

"Eğer bir Tanrı varsa, sanırım beni affeder. Yani, diz çökmeni isteyen o, değil mi?"

Gözlerini deviriyor.

Yine de burada sadece beni paylaşmaktan daha büyük bir sorun var. Bunu Gentry ve Karson'ın etkileşim biçiminde görüyorum ve Karson'ın maskaralıklarından doğan basit bir rahatsızlığın ötesine geçiyor. "Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Gentry alaycı bir kahkaha attı. "Onunla tanıştın, değil mi? Konuşmasını duydun mu? Yemek yerken duydun mu? Bu boku bilerek yapıyor bu arada."

"Gerçek sebep ne Gentry?"

Yatağa oturur. "Peki, sırlarımı dökmemi ister misin?" Başımı salladım.

"Önce Karson karımı becerdi. Bir vurgundan eve geldim ve onu mutfakta karımı s i k e r k e n buldum."

Bu Karson'ın iğrençliği. Gentry'nin paylaşmaya pek hevesli olmamasına şaşmamalı. "Önce sen dedin, demek ki daha fazlası var."

Gentry bir elini sakalında gezdiriyor. "Bundan kısa bir süre sonra, berbat bir işte yakalandığımızda daha az hapis cezası için beni sattı. Kabul ediyorum, ona anlamayı kabul etmesini söyleyen bendim, ama onun kıcı özgür kalabilsin diye olması gerekenden on yıl daha fazla parmaklıklar ardında kaldım ve yaptığım fedakarlığı bir kez bile kabul etmedi. O lanet olası bir pislik."

Gentry'ye doğru süründüm ve kucağına oturdum. Kollarım onu garip, rahatlatıcı, üzgünüm-kardeşin bir pislik gibi sarıyor. Kolları yanlarında kalıyor, belli ki rahatlamaya alışık değil. Kollarını tutup belime doluyorum ve sonunda bana doğru eğiliyor. "İkinizin bir arabuluculuğa ihtiyacı var," diye fısıldıyorum.

"Hayır, teşekkürler. Karson ve ben yeterince konuşuyoruz."

"Sen ve ben ne hakkında konuşacağız?" Karson banyodan çıkarken soruyor. Havluyu siyah saçlarının arasından geçiriyor ve bize bakıyor.

Bunu yapmanın gerçekten hassas bir yolu yok, bu yüzden sadece yapıyorum. "Gentry'nin karısını gerçekten siktin mi?"

Karson

Ben yokken bu ikisi ne konuşuyor? "Pardon?"

"Karısını siktin mi sikmedin mi?" Ayağa kalkıyor ve eli kalçasına düşüyor. "Çok uzun zaman önce olmuş bir şeyi neden gündeme getiriyorsun? Onu hatırlamıyorum bile."

Onu hatırlıyorum. Gentry geç saate kadar çalışırken dizlerinin üzerine çöktüğü günü hatırlıyorum. Taşaklarımı bir fahişenin John'dan sonra gargara yapması gibi gargara yapmıştı. Açıkçası etkilenmiştim. Boğazını kesmek için bıçağımı kavradım, bir kuğu şarkısı başarısıyla gitmesine izin vermek için, ama sonra daha fazlasını istedi. Daha önce kimseyi becerirken öldürmemiştim, bu yüzden bunu yapılacaklar listemden çıkarabileceğimi ve onun aldatan kıcını bir hamlede bitirebileceğimi düşündüm.

"Neden yanlış bir şey yaptığını kabul etmiyorsun?" diye soruyor. "Beni bu yüzden paylaşmak istemediğini görmüyor musun?"

Yutkunuyorum. Gerçekten böyle duygusal konuşmalar yapmıyorum. Duygularım olsaydı, bu kadar olağanüstü bir seri katil olmazdım. "Gentry paylaşmaz. Evlenmeden ve ben onun küçük mutsuz evini mahvetmeden önce bile hep bencildi. Ama özür dilemem gerektiğini düşünüyorsan, tamam." Gentry'ye dönüyorum. "Karını ismimle inlettiğim için özür dilerim."

Gentry ayağa fırlıyor, ama o saldıramadan Leana aramıza giriyor.

"Kes şunu, Karson!" diye bağırıyor. "Herkes senden hoşlanmasın diye bu iğrenç kişiliğinle ortalıkta dolaşıyorsun. Neden? Çünkü insanları kendinden uzaklaştırırsan, önce onlar seni reddedemez mi?"

Ahh. Her ne kadar beni kızdırsa da, söyledikleri hakkında belli bir şekilde hissediyorum. Ve bu hoşuma gitmiyor. Ona doğru adım atıyorum, saçlarını avuçluyorum ve kendime doğru çekiyorum. "Beni tanı mıyorsun, hırsız. Senin içine girmiş olmam, senin de *benim içime* girdiğin anlamına gelmez."

Gentry, "Çek ellerini onun üzerinden," dedi.

"Ellerimi onun üzerinde istiyor. Bu küçük İsa'ya gelme toplantısı da bununla ilgili değil mi? Hepimiz boktan bir çember sarsıntısına katılabilelim diye özür dilemeye çalışmak mı?" İç çekerek saçlarını bırakıyorum ve Gentry'nin gözleriyle buluşuyorum. Belki de haklıdır. Belki de biraz daha çaba göstermeliyim. "Karını becerdiğim için özür dilerim, Gentry. Aleyhine tanıklık ettiğim için üzgünüm. Ve seni ayağından vurduğum için de özür dilerim." Yatağın kenarına oturdum.

"O kadar zor muydu?" diye soruyor yanıma otururken.

"Bunun bir fark yaratacağını düşünmenizi komik buluyorum," diyorum.

"Aslında, sanırım öyle oldu. Şu anda ne kadar kızgın olursa olsun, henüz seni ters yüz etmedi." Uzanıp elini Gentry'nin koluna koydu. "Şimdi sıra sende. Geçmiş geride bırakmalısın, Gentry."

"Yapamam," diyor, onun yanına otururken dudaklarından alçak, sönük bir hırıltı çıkıyor.

"Buradaki herkes dürüst davranıyor. Ben senin karın değilim ve beni Karson'la paylaşmak daha önce yaşadığın ihanetle aynı şey değil."

Gentry saçını geriye tarar. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman dene," diyor. "Geçmiş ve öfkeyi bırakmaya çalış."

Konuşurken ona bakmıyor bile ve bu beni kızdırmaya yetiyor. İri kıcından özür dileyerek bir adım attım ve şimdi sıra onda. Eğer bu adımı kendi başına atmazsa, ben onu iteceğim.

Ayağa kalktım ve Leana'nın kotunu yırttım. Kumaşın düştüğü her santimde gerginlik Gentry'nin vücudunu sarıyor ve bu onu mahvediyor.

Ama en azından hala oturuyor. En azından beni henüz öldürmedi.

Onu yatağın kenarına doğru çökerken havluyu belimden indirip ayaklarımın dibinde bir demet halinde bırakıyorum. Benim dikkatim ona yapışmış durumda ama onun mavi gözleri Gentry'ye dikilmiş, onun onayını bekliyor. Bunu başarabileceğimizi sanmıyorum ama henüz pes etmeye hazır değilim.

Sikim onun sırlıslıkla olmuş amına dayanıyor. Küçük sevişme seansı onu dağınık bir hale getirmişti ve bunun kanıtı solgun kalçalarında parlıyordu.

"Öp beni," diye fısıldıyor ama bu talep bana yönelik değil. Onunla konuşuyor.

Adam başını sallıyor ama sanki kadının serçe parmağının etrafında sıkıldığı bir ip tarafından çekiliyormuş gibi ona doğru eğiliyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen, efendim."

Ona efendim dediği anda yüzündeki tüm ifade değişiyor, soğuk ve öfkeli bir halden açıklıktan ölmek üzere olan bir hale dönüşüyor. Ona doğru eğiliyor ve ağzını yakalıyor, eli saçlarının arasına giriyor. Tanrım, bu çok tatlı. Gentry'nin hiç rahat göründüğünü görmemiştim ama ona böyle dokunurken evindeymiş gibi görünüyor. O tek kelime koca bir seri katili küçük bir köpek yavrusuna dönüştürdü.

Ne kadar tatlı olsa da, sikim onun için seğiriyor ve içine girmek için onun gazabını riske atmaya hazırım. Aletimin uzunluğunu onun yarığı boyunca gezdiriyorum, kalçalarımı onun açıklığıyla aynı hizaya gelene kadar geri çekiyorum. İçine doğru itiyorum ve halterler içini tırmıklarken Gentry'nin nefesini içine çekiyor.

Onu öpmeyi bırakıyor ve dudaklarının kenarları seğiriyor. Bu çok kez gördüğüm bir yüz ifadesi. Kontrolü elinde tutmaya çalışıyor. Etrafındaki her şeyin nihai yıkımını önceleyen bir bakış bu. Kontrolünü yeniden keşfedene kadar yüzeyin hemen altında fokurdayan dokunulmaz bir öfkeyi maskeliyor.

Hala onun içindeyim. Şu anda hepimiz tehlikedeyiz. Alaycı bir pislik gibi konuşmuyorum. Hayatlarımız kelimenin tam anlamıyla bıçak sırtında. Gentry bir seri katile göre Zen gibi. Cehennem gibi merkezi. Ta ki öyle olmayana kadar. Ve bu olduğunda, çok korkutucu oluyor.

Amcığı etrafımda sıkışıyor, içine girmeye devam etmem için yalvarıyor ve tüm ihtiyat pencereden dışarı çıkıyor. Umursamayacak kadar iyi hissettiriyor. Durmak için çok iyi. Eğer ellerini boğazıma sarar ve vücudumdaki yaşamı kısarsa, onun içinde mutlu bir şekilde öleceğim. Uzun, derin bir vuruşla içine giriyorum ve bir inilti dilinin üzerinde yuvarlanıyor. Bu ses kaderimi belirleyebilir.

Gentry, kot pantolonunun düğmelerini açıp, "Bunu istediğim için nefret ediyorum," diye Dick homurdanıyor.

Kardeşimin hurdalarını görmeyeli uzun zaman oldu ve neden Karım *bunu* sikmek için beni istedi. Diğer her şeyi gibi bu da devasa. Güvensizlikten bahsediyoruz.

Gentry elini aletinin üzerinde gezdirirken, "Onu ellerinin ve dizlerinin üzerine koy," diyor.

Ondan çekiliyorum ve amcığı beni sıkıyor ve çekestiriyor. Gentry'ye siktirip gitmesini *söylemekten* kendimi alamıyorum ama bu sapıkça terapi seansını mahvetmek de istemiyorum.

Onu karnının üzerine çevirmek için kalçalarını kullanıyorum, sonra kıcını pelvisime doğru çekiyorum. Gentry'nin kucağına doğru eğiliyor, bu pozisyonda ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor. Onu ağzına alıyor, ben içine iterken sikinin üzerinde inliyor ve arkadan inanılmaz hissediyor.

Bana bakmayı reddediyor ama ben gözlerimi onlardan alamıyorum. Başını sallaması ve onu tükürüğüyle kaplaması. Sikim onu her inlettiğinde kalçalarının kalkışı. Yüzünde acıdan başka bir şey görmek hoşuma gidiyor. Mutluluğu taklit eden bir şey.

Kız ağzıyla onun uzunluğunu aşağı doğru çekerken, Gentry elini kızın saçlarına gömüyor ve iri parmaklarıyla onu aşağı doğru itiyor. "Gezgin," diye homurdanıyor ve kalçalarının bir hamlesiyle kadının boğazını sıkıyor.

Onun kaygan, sıcak duvarları etrafımda sıkılaştırırken, onun aletini boğuyor. Bu benim için çok fazla ve istesem de saklayamayacağım bir iniltiyle içine boşalıyorum. *İkinci ve üçüncü* kuralı çoktan mahvettim.

Gentry'nin gözleri benimkilere kayıyor ve yüzüne o tanıdık öfke bulutu geri dönüyor. Ayağa kalkmaya başlıyor ama kadın kucağındaki eliyle onu tutuyor. Öfkelendiğinde onu hiçbir şey tutmamıştı, yine de onun kolu ve mükemmel ağzından başka hiçbir şey olmadan bu esnek kas tomarı haline geldi.

"Sana onun amının benim olduğunu söylemişim," diyor.

"Biliyorum dostum. İsteyerek yapmadım. Senin sikinde boğulmaya başladı, sonra benimkinde sıkı ve ... ve ben bunun icabına bakacağım." Ondan ayrıldım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Benden çaldığın şeyi geri ver, küçük hırsız." Dilim klitorisini sıyrıp girişinin etrafında kıvrılıyor ve bu küçük dokunuştan başka hiçbir şey olmadan öne doğru sarsılmasına bayılıyorum. Boşalmam kremi beyaz ipler halinde ondan çıkıyor. Pelvisini eğiyor ve dilimin üzerine düşüyor. Meninin tuzlu karışımı ve onun zevki tat tomurcuklarımda dans ediyor ve dilimi içine sokuyorum, böylece her lezzetli damlayı yutabiliyorum.

Gentry, "Buraya gel," diyor ve kız benden çeğiştirilerek Gentry'nin kucağına getiriliyor.

Dudaklarımdaki meniye siliyorum ve kot pantolonumu giymek için geri çekiliyorum. Bitmiş sikimi kaldırdığımda, güzel bir manzarayla kutsanmışım. Güzel sanatları takdir edecek ya da bir senfoninin inceliklerini anlayacak kadar bilgim olmayabilir ama önümde olup bitenlerin güzelliğini kavrayabiliyorum. Ona binerken kucağında sallanıyor, yuvarlak kıcı adamın kalçalarında zıplıyor ve kalçalarının her kıvrılışında boğazından müzikal inilti yayılıyor. Muhteşemdi.

Ve sonra Gentry'nin telefonu büyülü anı bozar. Başka bir vuruşu işaret eden uğursuz zil sesi. Telefon Gentry'nin yanındaki masada titreşirken bakakalıyorum. George'dan gelen hiçbir aramayı kaçırmamıştı ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Komodine doğru bir adım atıyorum.

"Yapma," diyor. "Çıkarmak üzere olduğu gürültüyle olmaz." Kalçalarını tutuyor ve her kelimeyi yukarı doğru sert bir itişle nokt alıyor. Çıkardığı boğuk çığlık, gözlerinden süzülen zevki görmesem acı dolu gibi gelecek. Cevap vermemekte haklı. Ölü kadınlar böyle çığlık atmaz.

Gentry'nin kalçaları onun altında duraklıyor ve onu doldururken homurdanıyor. Kadının boynuna doğru eğiliyor ama gözleri benimkilerle buluşuyor. "Benim amım, gezgin. Benim amım."

İki adım ileri, bir adım geri. Ben alırım.

Yirmi İkinci Bölüm

Gentry

George'un cevapsız çağrısına geri dönüyorum ve onu keyifli bir ruh halinde bulmak beni şaşırtıyor. Hattın sonuna gelmeden önce bir vuruş daha ayarladı. Hedef, at yarışı oynamayı seven ama kaybettiğinde para ödemeyi sevmeyen bir adam. Ve görünüşe göre çok kaybediyor. Koridordaki detayları alıp otel odasına dönüyorum. Neredeyse çıkış vakti geldi ama yola çıkmadan önce Leana ile konuşmam gerekiyor.

Bu tartışmayı Karson'ın yanında yapmak istemediğimden, yemek için lobiye gideceğimizi ve ona bir şeyler getireceğimizi söylüyorum. Ekranda gerçek bir suç belgeseline dalmış durumda, bu yüzden arkada kalmaktan çok mutlu. Bu saçmalıkları izlemeye ve katillerin yaptığı aptalca hatalara gülmeye bayılıyor, eğer arkasını sürekli toplamasaydım o dizilerden birinde yıldız olacağını fark etmiyorum.

Lobide, Leana ve ben ekteki restorana girdik ve avuçlarını biraz daha fazla parayla yağlayarak onları kahvaltı menüsünü biraz erken değiştirmeye ikna ettik. Ben kabarık krep ve pankek havasında değilim, Leana'nın gönlü ise spagettiden yana. Her şeyi sipariş ettikten sonra yemeklerimizi beklerken verandaya çıktık. Kimsenin konuşmalarımızı duymasını istemiyorum. Leana'nın benimle bu konuda konuşacağından bile emin değilim ama yabancıların önündeysen kesinlikle susacaktır.

Otel bir şaraphaneye bağlı ve hafif bir esinti aşağıdaki tarlaların üzerinden geçerek üzüm asmalarını sallıyor. Burası zengin insanların brunch ve mimoza içmek için gittikleri bir yer ama şimdilik yalnızız. Bir başka rüzgâr yüzünü çevreleyen sarı saç telleriyle oynarken Leana'ya bakıyorum. Çok memnun görünüyor. Çok dingin. Bunu mahvetmekten nefret ediyorum ama bu konuşma bekleyemez.

"Gezgin," diye fısıldıyorum yayılan üzüm bağına bakan balkon korkuluğuna yaslanırken. "Üvey baban sana ne yaptı?"

"Bana bunu sorma," diye fısıldıyor, başı titriyor. "Onun ne yaptığı önemli değil. Yanlıştı ve bilmen gereken tek şey de bu."

"Bana söylersen senin için aynı şeyleri hissetmeyeceğimden mi korkuyorsun? Çünkü bana söyleyeceğin hiçbir şey senin içinde *yaşamak* istediğim gerçeğini değiştirmeyecek."

Sırıttıyorum ama onun fark ettiğinden emin değilim. O konuşmayınca gülümsemem kayboluyor. "Biri senden faydalandığı için kirli, kullanılmış ya da kırılmış olduğunu düşünmüyorum. Başına gelenler senin suçun değildi."

Alay ediyor ve ince bir gözyaşı perdesini kırıştırtıyor. "Kardeşi beni düzenli olarak zorlayan biri için bu sözler çok zengin."

"Özür dilerim." Sözlerinin gerçekliği göğsümü dikenli tellerle bağlarken dişlerimi sıkıyorum. "Onunla bu konuyu konuşacağım. Birine gerçekten bakabilecek kapasitede değil ama sanırım seninle olabildiğince yaklaşıyor. Bence seni rahatsız ettiğini bilse dururdu. Hoşuna gittiğini düşünüyor."

Elleri parmaklığın etrafında kenetleniyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Ama sorun da bu Gentry. Onun durmasını istemiyorum. Hoşuma gidiyor. Bu benim hakkımda ne söylüyor?"

Onu göğsüme çekmeye, beni rahatlatmış gibi onu da rahatlatmaya çalışıyorum ama o beni itiyor. Ona fiziksel alan bırakıyorum ama geri adım atmıyorum. Dün gece Karson ve benim sorunlarımızı çözmemizi sağladı ve şimdi sıra onda. "Beni içeri al, gezgin. Üvey babanın seni incittiğinde elinden aldıklarını geri vermeme izin ver."

"Canımı yakmak mı? Bu lanet olası yılın yetersiz ifadesi. Daha çok duygusal olarak beni mahvetti, hayatımı mahvetti ve ruhuma sıçtı" diyor. "Bana ne yaptığını gerçekten bilmek istiyor musun? Korkmuş bir çocuğa *yıllarca* ne yaptığını?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Bunları duymak istediğimden emin değilim ama sonunda yaşadıklarını birine anlatması ona yardımcı olabilir.

Gözlerini kaçırıyor, çenesi alt dudağının altında titriyor. "Annemle evlendikten kısa bir süre sonra başladı ama yıllar sonrasına kadar fark etmedim. Annem işteyken benim için kıyafetler alır ve modellik yapmamı isterdi. Ben sadece giysi oyunu oynadığımı sanıyordum." Alay etti ve konuşmayı kesti. Devam edeceğini sanmıyorum ama derin bir nefes alıyor ve devam ediyor. "O andan sonra daha da arttı, ama ilk başta yavaş yavaş. Geceleri odama geliyordu. Bana kendimi iyi hissettirebileceğini ama bunu bir sır olarak saklamamız gerektiğini söyledi." Bana döndü, gözleri sert ve soğuktu. "Hiç iyi hissettirmedim. Korkutucu ve yanlış hissettirdi."

"Annene söyledin mi?"

Gülüyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Evet, sonunda. On altı yaşımdayken dokunmaktan daha ileri gitti. On sekizinci yaş günümünden hemen önce, daha fazla dayanamayacağıma karar verdim. Ona gittim ve her şeyi anlattım. Kızmasını bekliyordum, kızdı da ama öfkesi yanlış kişiye yönelmişti. Bana yalancı dedi ve bize bakmak için bu kadar çok çalışan bir adam hakkında böyle korkunç hikayeler uydurarak zalimlik ettiğimi söyledi. İşte o zaman ayrıldım."

"Ve nişanlınızla o zaman mı tanıştınız?"

"Evet, tüm ülkeyi dolaştıktan sonra."

Farkına vardım. "Geldiğiniz yoldan geri dönüyoruz."

Başını salladı. "Evet. Bunca zamandır çıkış noktama doğru gidiyorduk. Kaliforniya'ya. Los Angeles'a birkaç saat uzaklıkta yaşıyorduk. Birini öldürmeyi hayal edip etmediğimi sorman beni bu yüzden korkuttu. Çünkü yaptım, Gentry. Yıllarca ona ne yapacağımı hayal ettim. Bana her dokunduğunda ona nasıl zarar verebileceğimi hayal ettim."

"Adı neydi?"

Bana bakıyor ve mavi gözlerinin ardında dönen çarkları görebiliyorum. Neden sorduğumu biliyor ve bir yanı bana bilmek istediğim her şeyi anlatmak istiyor.

Ama o arkasını dönüyor. "Lütfen geçmişimi geçmişte bırak Gentry. Lütfen."

Altı yıl boyunca kardeşine kin besleyen bir adamdan bunu istememesi gerektiğini çok iyi biliyor. Geçmiş asla geçmişte kalmaz. "Bunu yanına bırakamazsın. Bunu ödemek zorunda ve ben de borcunu tahsil etmeyi planlıyorum."

Onu daha fazla sıkıştıramadan bir garson verandaya çıkıyor ve yemeğimizin hazır olduğunu söylüyor. Şimdilik konuyu kapatıyorum ama dün gece bana kin kadar güçlü bir şey öğretti. Köşenizde akıl sağlığınız için savaşıyor biri olduğunda, iyileşmek mümkündür.

Ve onun için savaşmayı planlıyorum.

Karson

Odaya döndüklerinde ikisi de kesinlikle perişan görünüyor. Konuşmadan yemek yiyoruz ama Leana sadece tabağını karıştırıyor. "Gerçek" yemek yemekten ne kadar şikayetçi olduğu düşünülürse bu çok garip. Yemeğinin yarısından biraz fazlasını mideye indirdikten sonra yataktan kalkıyor ve biz gitmeden önce duş almak istediğini söylüyor. Bu fırsatı Gentry'yle garip havası hakkında konuşmak için değerlendiriyorum.

"Sabahın bu erken saatinde seni bu kadar üzen ne? Sen ve hırsız kavga mı ettiniz?" I Sor.

"Geçmişte birinin ona saldırdığından bahsetti ve bu konuda daha fazla bilgi edindim Bugün. O herifin boğazını kesmek istiyorum ama bana bir isim vermiyor."

Bunu duyduğumda midemin sıkışmasına şaşırdım. İnsanların bağırsaklarını deştiğimde, hala hayattayken onları törpülediğimde ya da sevgili bıçağımın açtığı delikleri sikkemek için prezervatifli aletimi kullandığımda midem kasılmadı. Sikimde bile değil. Asla.

"Ne kadar geçmişten bahsediyoruz?" Ben soruyorum. "Bu ben miyim? Duracağımdan değil ama öyle mi?" "Hayır, seni duygusuz aptal. Onunla bu konuyu da konuştum ve senin hasta halini seviyor.

küçük oyunlar." Başını sallıyor, yumruğunu sıkarak bir top haline getiriyor. "Bu olay o daha çocukken oldu."

Midem kasılıyor ve kırmızı bir öfkeyle çiçek açıyor. Hayatımda son derece boktan şeyler yaptım ama bir çizgim var ve o da çocuklarla sınırlı. Bu yüzden dünyadaki pedofillere işkence etmekten büyük keyif alıyorum. Çocuk avcılar ve keşler en kötüler. Gentry torbacılardan keşlerden daha çok nefret ediyor çünkü hala tüm suçu babamıza atamıyor ama benim bunu yapmakla ilgili bir sorunum yok. Sevgili babama karşı büyük bir nefret besliyorum ve bunu yapabildiğim her bağımlıdan çıkarıyorum. Ama çocuklara dokunan hasta heriflere karşı nefretimizi paylaşıyoruz. Ahlaki bir pusulaya sahip olmayabiliriz ama pusulamız kuzeyi, bu acınası i n s a n l a r ı işaret ediyor.

"Ne düşünüyorsun, G?"

"Henüz bilmiyorum. Geçmişe geçmişte bırakmak istediğini söyledi ama bence onu onun karşısına çıkarırsak ve hak ettiği üstünlüğü ona vererek fikrini değiştirecektir."

"Ya da bunun için senden nefret eder," diyorum. Onun isteklerine karşı gelmemi beklerdi ama Gentry'den çok daha fazlasını beklerdi. "Sen de mi gördün?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ona şans vererek yapılması gerekeni yapacağını düşündüğünü söyledin. Birini öldürebileceğini düşünüyorsun, bu da benimle aynı şeyleri fark ettiğin anlamına geliyor. Kafası biraz karışık olabilir. Bizim gibi."

Başını sallıyor ve iç çeker. "Ama bir isim bulamadıktan sonra bunların hiçbir önemi yok." "Saçmalık. Kızın adı varken onunkine ihtiyacımız yok."

"Sen neden bahsediyorsun, Karson?"

"Onun tam yasal adını biliyorsun, değil mi?" Bana bir kez daha başını salladığında gülümsüyorum. "Peki bunu nasıl öğrendin?"

Gözleri açılıyor ve omurgası dikleşiyor çünkü sonunda benim zaten fark ettiğim şeyi anlıyor. Bir gün onun beni gösterdiği kadar aptal olmadığımı kabul etmek zorunda kalacak.

"Bingo," dedim. "Eski adresi muhtemelen süresi dolmuş ehliyetinde hâlâ yazıyordu." Gentry oteldeki ilk gecemizden sonra bu ehliyetlerden bahsettiğinde, bilgileri bir kenara saklamıştım. Sonunda kaçtığında izini bulmak için ihtiyacımız olacağını düşünmüştüm ama bu sonuç çok daha hoşuma gitti.

Gentry çantasına gider ve içinden cüzdanını çıkarır. Telefonunun kamerasını açıyor, süresi dolmuş ehliyeti güncel olanın arkasından çıkarıyor ve adresin fotoğrafını çekiyor. Her şeyi bir kenara koyduktan sonra bana bakıp başını sallıyor. Planımızı öğrenmesine izin veremeyiz. Gözlerinde gizlenen gölgeyi görebiliyoruz ama bizimkiyle aynı gece yarısı tonu değil. O bizim kadar siyah değil. Eğer farkına varırsa, arabaya binmeden önce nereye gittiğimizi anlarsa, bu konuda bizimle savaşıacaktır.

Gentry yatağın kenarına otururken, "Bu, adamın hâlâ orada yaşadığını garanti etmez," diyor. "Ayrıca annesiyle nasıl başa çıkacağımızı da bulmamız gerekiyor. Leana üvey babasının alnına yeni bir göz çukuru oyulmasını sorun etmeyebilir ama annesine sırtını döneceğinden şüpheliyim."

"Annesinin bundan haberi var mıydı?"

Banyo kapısı açılıyor ve konuşmayı kesiyoruz. Gentry ve hırsız yapılması gerekeni yapamayacak kadar zayıfsa anneyle ben ilgilenirim. Tüm bunlara masum bir seyirci olsa bile, benim için fark etmez.

Leana önümüzde giyinirken, onun ve Gentry'nin ikinci raunda gitmek isteyip istemediklerini görmek istiyorum. Ama bunu saklayacağım. Küçük hırsızım önümde can alırsa, beklediğime degecek.

Gentry banyoya doğru ilerlerken, "Eşyalarını topla ve yola çıkmaya hazırlan," diyor. Kadının önünde durur ve kapının arkasında kaybolmadan önce onu öper.

Üzerinde tişörtünden ve ince bir külottan başka bir şey yok, kapıya bakıyor. Bu ikisi arasındaki ilişkiyi biraz kıskanıyorum. Adam onun için yumuşuyor ve kız sıcak bir günde dondurma gibi eriyor. Onun gibi bir kız benim gibi birinden asla aynı şekilde hoşlanmayacak. Özür dilemeyecek kadar kendimim ve bir kadın için değişmem, onun kadar mükemmel biri için bile. Ama *değişiklik* yapacağım.

Ona doğru yürüyorum ve onu şifonyere yaslıyorum. Benim elim onun üzerinde gezinirken nefesi kesiliyor ve ben elimi bacaklarının arasına, külötunun kemerinin altına daldırırken nefesi kesiliyor. Gözlerim kapalı banyo kapısına takılıyor. Onu kendimden geçirmek için fazla zamana ihtiyacım olmadığı için şanslı. Onu avuçlayıp parmaklarımı içine soktuğumda dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor. Elim boğazına koyuyorum ve daha yüksek inlemelerle savaşıırken avucumun altında sallanıyor.

"Benim için gel," diye fısıldıyorum. "Gentry geri gelmeden önce, lanet parmaklarıma boşalmanı istiyorum."

"Yapamam," diyor ve ben onu öpüyorum, ağzından benimkine kayan sesleri içime çekiyorum. Kokusu etrafımda kenetlendiğinde ve midesi içeri çekildiğinde, parmaklarımı ondan ayırıyorum ve avucuma sıcak bir fişkırmaya yağıyor.

"Kahretsin, bu küçük pis bir hırsız. Şimdi bunun içine oturmak zorundasın."

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve elimi ondan çekip parmaklarımı ağzına sokuyorum. Dudaklarını onların etrafına kapatıyor.

"Bana tadının neye benzediğini göster," diyorum dudaklarımı onun için aralayarak. Daha uzun, daha gururlu duruyor ve ağzıma boşalmış tükürük tükürüyor.

Temizlenme zahmetine girmeden pantolonunu giyiyor. Saate baktım. Onu boşaltmak üç dakika sürmüştü. Belki de kıskanacak bir şeyim yoktur.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Leana

Otele veda ediyoruz ve dikiz aynasında kayboluşunu izlediğim için üzgünüm. Şimdiye kadar kaldığım en güzel yerd. Nevada'dan geçerken, Gentry'nin üvey babam hakkında daha fazla bilgi almak için beni sıkıştırmamasına minnettarım. O pislik herif, o psikopatların onun için yaratabileceği cehennemi kesinlikle hak ediyor ama bu yüzleşmeye hazır olduğum bir şey değil. Hiç hazır olacak mıyım bilmiyorum.

Öğleden sonra erken saatlerde eyalet sınırına ulaşıyoruz. İşemek ve bir benzin istasyonundan birkaç atıştırmalık almak için yeterince durduktan sonra, tanıdık kasaba isimlerine doğru dönüyoruz. Eski adresimi bulduklarına dair korkumu bastırmaya çalışıyorum, kendime bir sonraki hedeflerinin annemin evinin yakınında yaşadığını söylüyorum. Yine de bu konuyu açmıyorum. Şüphelerim yanılsaa, yakın olduğumuzu bilecekler ve muhtemelen bu bilgiyi benden zorla alacaklar. Eğer haklıysam . . . Bunun bir önemi yok.

Onları durduramıyorum.

Sohbet ederek zaman geçiriyorum. Ya da deniyorum. Yapmaları gereken işe hazırlanmaya odaklanmışlar ve sohbet edecek pek bir şeyleri yok. Sonunda pes ediyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Her tanıdık yer işaretini gördüğümde midem bulaniyor.

Bir saat sonra, büyüdüğüm mahalleye dönüyorlar ve artık nereye gittiğimizi bilmiyormuş gibi davranamıyorum.

"Bana yalan söyledin," diyorum arka koltuktan.

Karson bana dönüyor, parmağını havada sallıyor. "Hayır, hayır. Yalan söylemedik. Birkaç vuruşumuz daha olduğunu söylemiştik ve bu da onlardan biri."

Gentry eski sokağıma dönüyor. Buradan evi görebiliyorum ama garaj yolundaki arabayı tanıyamıyorum. "Dur! Bu onun arabası bile değil. Annemin arabasını da göremiyorum, muhtemelen taşınmışlardır. Hadi sadece-"

"Bekleyelim ve görelim," diyor Gentry. Gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor ve dudaklarım kapanıyor. Gözlerinin aldığı karanlık şekli tanıyorum. O adama kelimeleri kazırken gördüğüm bakışların aynısı.

Arabayı garaj yoluna çektik ve benim buz gibiydi. Ağzım bir çöl. Kalbim bir bas davulu. Motor kesiliyor ve kulaklarımdan akan kanın sesinden sessizliği zar zor duyabiliyorum. Karanlık bir uçuşuma doğru hızla ilerleyen bir trene bindim, ama ilerleyişini durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bir kez daha isteğim dışında götürülen bir yolcuyum.

"Gidelim hırsız," diyor Karson. "Eve geldik."

Başımı sallıyorum, sarı saç telleri yüzüme çarpıyor. "Hayır. Eğer birini öldürme ihtiyacı hissediyorsanız, bunu yapın. Ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Ben arabada bekleyeceğim."

Gentry'nin kafası bana doğru döndü. "Şimdi de arabada mı beklemek istiyorsun? O kadar zaman varken, şimdi iyi bir kız olup olduğun yerde kalmayı mı seçiyorsun?"

"Sorun değil," diyor Karson. "Doğru kişiyi öldürdüğümüzden emin olmak istemiyorsa, önce kimliklerini doğrulamadan evdeki herkesi katledeceğiz. Bu

Ev sokağın sonunda ve çığlıkları duyacak kadar yakınımızda kimse yok. Bu konuda hiçbir sorunun yok." Kapı koluna uzanıyor.

"Bekle!" Bağırıyorum. O böyle söyleyince başka seçeneğim kalmıyor. Blöf yapmıyor. "Eğer kapıyı çalarsak ve gelen üvey babam değilse, içeridekilerin yaşamasına izin vereceğine söz veriyor musun?"

Karson başka tarafa bakar ve iç çeker. "Evet, ama bu resmi bir suikast olmadığı için. Hiçbir suikasttan isteyerek canlı çıkmadım ve bugün de çıkmayı planlamıyorum. Ama şeytani üvey canavarın o kapıyı açarsa, merhameti için yalvarmayı aklından bile geçirme. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Arabadan inip ön kapıya yaklaşıyoruz. Garaj yolundaki araba dışında her şey aynı görünüyor. Pencerelerdeki perdeler bile bunca yıldan sonra değişmemiş. Karson ve Gentry arkamdayken cesaretimi topluyorum, gömleğimin eteğini parmak ucumu örtmek için kullanıyorum ve zili çalıyorum.

Sessizlik cevap verir. Yaklaşan ayak sesi yok. Perdeler geri çekilmiyor.

"Denedik," diyorum. Cipe doğru dönüyorum ama Gentry kolumu tutuyor.

"Yedek anahtarı nerede saklıyorlar?" diye soruyor.

Omuzlarım çöküyor ve kapıdaki çelengi gösteriyorum. "Arkasındaki metal kutuda. Mıknatıslanmış."

Anahtarı almadan önce ceplerinden eldivenlerini çıkarıp giyerler. Bu tekil hareket her şeyi çok gerçek kılıyor. Çok nihai. Boğazım daralıyor ve nefes alma ihtiyacımı bastırıyorum.

"Yapamazsın," diyorum boğuk bir nefesle.

"Ne yapamam?" Gentry gerçekten kafası karışmış bir şekilde sorar. "Onu öldüremezsin."

Karson ve Gentry kaşlarını bana doğru kaldırdılar.

Karson sırtarak, "Yapmayacağız," diyor.

"Onu öldüremem. Bunu hemen aklından çıkar. Ben sizden biri değilim."

Karson dişlerini sıkıyor ve sesini alçaltmak için mücadele ediyor. "Birisi vücudunuzun onun düşüncesine bu kadar güçlü tepki vermesine neden olduğunda nasıl cinayete meyilli hissetmezsiniz? Seni bu noktaya kadar travmatize ettiklerinde? Erkek ol, hırsız. Onun ölmesini istemek için her türlü sebebin var. Seni inciten birine karşı alev alev yanan nefretini kabul et, sonra da onu kucakla. Bırak seni temizlesin."

Yutkunuyorum. O haklı. Ama bunu yapamam. "Siz ikiniz onu öldürmek istiyorsanız, tamam, ama ben bunu yapmayacağım."

"Sana bir ödül veriyoruz," diyor Gentry. "Bu herifin hayatına nasıl son vermek istediğinizi hayal ettiniz ve biz bunu mümkün kılıyoruz. Elbette onu öldürebiliriz ama hak ettiği şekilde öldüremeyiz. Senin elinle." Eldivenli elleriyle omuzlarımı kavıyor. "Wanderer, beni dinle. Bu dünyada iki tür insan var: onlar ve biz. Bu senin nerede durduğunu öğrenmek için bir şans. Bunu yapabilir misin?"

Karanlık gözlerine bakıyorum ve sonunda bir nefes alıyorum. "Evet, efendim."

"Aferin kızıma." Saçlarımı yumrukluyor ve beni kendine çekiyor. Beni öperken, boyu bana baskı yapıyor ve dudakları benimkilerin üzerinde olduğu için mi yoksa cinayet işlemek üzere olduğumuz için mi bilmiyorum.

Muhtemelen ikisi de.

"Bu iş bittiğinde sevişebiliriz," diyor Karson yanımda. "Benim ön sevişme anlayışım içeride beklemek, o yüzden bu gösteriyi yola koyabilir miyiz?"

Gentry beni bıraktığında Karson'a bakıyorum, çenemi tutuyorum ve başımı sallıyorum. O pislikle yüzleşmeye hazırım.

Karson omzundaki çantaya uzanıp bir çift eldiven daha çıkarıyor ve ellerime tutuşturuyor. "Bunları giy. Arkanda parmak izi bırakırsan Gentry inim inim inler."

Onları giyiyorum ve parmak uçlarında eski kana benzeyen şeyi fark ettiğimde yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

Eve giriyoruz ve kendimi bir zaman kapsülünün içine girmiş gibi hissediyorum. Bana ait tüm resimler kaldırılmış, ama diğer her şey tam olarak hatırladığım gibi. Sessizce alt katı arıyoruz ama oturma odasında ya da mutfakta üvey babamdan hiçbir iz bulamıyoruz. Diğer tek oda benim eski yatak odam. Kapıya yaklaştığımızda kalbim atmayı reddediyor.

Hatıralar öne doğru akıyor. Çocukluğumun elimden alındığı zamanlar. Beni koruması gereken adamın bunun yerine bana zarar vermeyi seçtiği zamanlar. Önümdeki eşiği geçmek istemiyorum ama başka seçeneğim de yok. Titreyen bir el ile kapı koluna uzanıp çeviriyorum ve kapıyı içeriye bakacak kadar açıyorum.

Burası artık benim yatak odam değil. Kitaplık, bilgisayar masası ve büyük bir deri koltukla tamamlanmış bir ofise dönüştürüldü. Sandalyede biri oturuyor; kulaklık takmış bir adam, önündeki büyük bilgisayar monitöründe bir şeyler izliyor. Son gördüğümünden bu yana biraz uzamış olsa da kafasının üstündeki saçsız yama dikkatimi çekiyor.

Kapıyı kapatırken boğazım tekrar daralıyor ve donup kalıyorum. Isı göğsümde yanıyor ve boynuma tırmanıyor. Nefes almak için mücadele ediyorum. Bu tepki tamamen kontrolüm dışındaydı. Bu adamı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Hiç istemedim.

Gentry bana doğru dönüyor, yüzünde gerçek bir endişe ifadesi var. "Şşş, gezgin," diye fısıldıyor. Benden böyle içgüdüsel bir tepki beklediğini sanmıyorum. *Ben* bile bu tür bir tepki beklemiyordum. "Bu o, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Gentry ve Karson birbirlerine bakıp başlarını salladıktan sonra beni geçip kapıyı açıyorlar. Gizlenme zamanı sona erdi. Her biri sandalyenin bir tarafına gidip bir kolundan tutuyor ve adam ne olduğunu anlamadan onu kaldırıyorlar. Yüzünü bana doğru çevirdiklerinde pantolonu kalçalarına dolanmıştı ve aleti dışarıdaydı. Arkasından bakıyorum ve bilgisayar ekranında ne olduğunu görüyorum. Boğazıma bir şey kaçıyor.

Karson, "Görünüşe göre hâlâ çocuklara karşı hastalıklı bir zevki var," diyor. Bir yumruk uzatıyor ve ekranı paramparça ediyor. Yüzünü üvey babama çeviriyor ve kulaklıkları kafasından çekip alıyor. "Merak etme, sabit diske zarar vermedim. Tüm iğrenç videoların polislerin bulması için hâlâ orada."

Gentry, adam çılgılık atamadan ağzına bir tane patlatır. "Senin adın ne, seni bok parçası?"

"M-Martin," diye mırıldanıyor şişen dudağının arasından. "Evimde ne yapıyorsun?"

"Annem nerede?" diye sordum.

Dönüp beni ilk kez görüyor ve yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor. Bu paha biçilemez. Şok. Dehşet. Altında nasıl hissettiğimi hatırladığı o geçici an. Önüne koyduğu duygu büfesi şimdiye kadar gördüğüm en tatmin edici yemektir ve karnımı doyurmaya niyetliyim. Korkum kaçtı, içimde çılgılık atan bu yabancı açlık tarafından korkutuldu.

"Görüyorum ki beni hatırlıyorsun," diyorum ona doğru yürüyüp eldivenli elimle çenesini kaldırıken. Yeşil gözleri, çocukluğumun her gecesinde bana musallat olan aynı boş, uçuşan küreler.

Tişörtüne kan tükürürken, "Burada ne yapıyorsun, Leana?" diye soruyor.

Karson çantasından bir rulo bant çıkarır ve çılgılık atmaya çalışan Martin'in bileklerini sabitlemeye başlar. Gentry onun için hazırdır ve yumruğunu tekrar ağzına indirir.

"Ne zaman çenenin kapatacağını bilmiyorsun, değil mi?" Gentry diyor ki. "Şimdi cevap ver ona.

Annesi nerede?"

Bileklerindeki bantlara karşı kıvranıyor, gözleri üçümüz arasında gidip geliyor. "O öldü. Yaklaşık iki yıl önce. Felç geçirdi."

Bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. Belki de bir parçam annemle aramızı düzeltileceğimizi umuyordu, her ne kadar gerçekçi olmasa da. Şimdi bu benden alındı. Ve o zaten diğer her şeyi aldı.

Karson gözlerimde biriken yaşları görüyor ve bakışlarına karanlık çöküyor. Martin'in arkasına geçip kolunu boğazına doluyor ve onu boğarak öldürüyor. Üvey babamın yüzü kızarıyor, boynundaki baskıyı aşır tek bir nefes alabilmek için mücadele ediyor. Karson'ın tutuşu daha da sıkılaşıyor ve herifin kafasını koparacağından endişeleniyorum. Tam Martin'in gözleri geri dönerken, Karson onu serbest bırakıyor.

Martin kaçırdığı her nefesi yutmaya çalışarak pantolonunu çekiyor. Tekrar normal nefes almaya başlar başlamaz, Karson işlemi tekrarlıyor. Bu işkenceli dansı üç kez daha yapıyor ve Martin her bırakışta hıçkırarak ağlıyor.

"Kızımıza ne yaptın Martin?" Gentry onun önünde durup eğilirken sorar.

Martin, "Siktir git," diye bağırır ve Gentry onun yüzüne bir yumruk daha atar. Beyaz kemik bu kez burnunun köprüsünden dışarı çıkar ve dudaklarından parlak bir kan fışkırır.

"Bana ne yaptığını söyle." Gentry elini kulağının kabuğuna götürür.

"Onu kızım gibi yetiştirdim. Hepsi bu!" diye bağırır.

"Saçmalık!" Çılgılık atıyorum. "Masumiyetimi çaldın! Bana zarar verdin! Hiç kimsenin bir çocuğa yapmaması gereken şeyler yaptın!"

Karson bıçağını kınından çıkarıyor ve göz kırparak bana uzatıyor. Sapını kucaklıyorum ve yanımda tutuyorum.

"Hatırladığın bu mu?" Martin sırtıyor ve yere bir damla kan tükürüyor. "Bunu sen istedin!"

Elimi ileri doğru itip sikini kavradığımda sözleri kolumu ateşliyor. Bıçağı etine doğru gönderip onu kesiyorum. Martin cehennem gibi, kız gibi bir çılgılık atıyor ve Karson baktan gülümsemesini gizlemek için elini ağzına götürüyor. Gentry gülmek için dudaklarını sıkıyor.

Martin'in başının arkasındaki seyrelmiş saçları kavıyorum ve ruhsuz gözlerine bakabileceğim kadar başını geriye itiyorum. "Ben lanet olası bir çocuktum. Bana yaptığın şeye rıza göstermedim. Hoşuma gitmedi ve iyi hissettirmedim. Benden çok şey aldın ve hiç umursamadın, değil mi? Ruhuma ne yaptığını hiç merak ettin mi?" Yüzüne tükürdüm. "Siktir git!"

"Sana zarar vermedim! İyiydin amına koyayım!" diye bağıyor, dudaklarından tükürük ve kan fışkırıyor.

"İyi miyim? Ben mi iyiyim? Eğlenmek için iki seri katille sikişiyorum!" Bağıyorum.

Karson bir kahkaha atıyor ve Gentry onun yan tarafına yumruk atıyor. "Özür dilerim, ağzını çok seviyorum," diyor Karson bir nefes alarak. "Lütfen devam edin."

"Yaptığın şeyi yaptığın beri hiç iyi olmamıştım! Hâlâ kâbuslar görüyorum! Hâlâ gözlerimi kapatıyorum ve senin çirkin yüzünü görüyorum."

Martin çenesini kaldırıyor ve bana kan tükürüyor. Gentry ona tekrar vurmak için kolunu geri çekiyor ama Karson onu tutuyor. "Bırak onu," diye fısıldıyor.

Bıçağı Martin'in yüzüne götürüyorum ve yanağından aşağı doğru sürüklüyorum. Çığlık atıyor ve uzaklaşmaya çalışıyor ama Karson ve Gentry onu sıkıca kavıyor, devam edebilmem için onu yerinde tutuyorlar.

Ve yapıyorum. Hem de nasıl.

Eti dağılana ve giderek tanınmaz hale gelene kadar yüzünü oyuyorum. Bıçağın her geçişinde, hayatım boyunca içimde tuttuğum acıyı haykırıyorum. Kabzayı kavıyorum ve bıçağı karnına saplamaya hazırlanıyorum, sonunda zihnime musallat olan iblisi öldürmek için.

Ama elim hareket etmiyor.

Onu kesip biçmek ve hayal ettiğim gibi aletini kesmek bir şeydi, ama bir hayatı sona erdirmek . . . Bu başka bir şey. Elim titriyor ve bıçak halıya düşüyor. Gözlerim Gentry ve Karson arasında gidip geliyor, araya girip bu işi bitirmeleri için yalvarıyorum. "Bunu yapamam. O bunu hak ediyor, ama ben yapamam!"

Karson Martin'in arkasına geçiyor ve Gentry'nin bana gelebilmesi için onu ayakta tutuyor. Gentry eğilip bıçağı alıyor ve titreyen parmaklarıma dayıyor. Kavrayamadığımda arkamda duruyor ve elini benimkinin etrafına dolayarak parmaklarımı kapanmaya zorluyor. Diğer eli koluma gidiyor, ovuyor, beni rahatlatıyor.

Yalnız değilim. Zayıf değilim. Onun dokunuşu bana bunu söylüyor.

Bir adım öne çıkıp bıçağı Martin'in göğüs kafesinin altına saplıyoruz. Daha fazla güç harcamasını bekliyordum ama bıçak kayarak giriyor, kemiğe sürtünürken sadece biraz kekeliyor. Ayrıca bu hareketten, bu seslerden, Martin'in korkunç çığlığından iğrenmeyi de bekliyorum. Bunun yerine, bir telaş hissediyorum. Baş döndürücü bir dalga içimden geçiyor ve kendimi kafesten uçan bir kuş gibi hissediyorum. Özgürdüm.

Karson inliyor. "Bu çok ateşli, hırslı."

"İyi kız, gezgin," diye kulağıma hırlıyor Gentry. "Benim küçük katilim."

Sözleri doğrudan leğen kemiğime hücum ederken dokunuşunun içinde eriyorum. Gentry ellerimizi bıçağın sapından ayırıyor ve yanlarımı okşuyor. Karson, soluk soluğa bir yığın halinde yere düşen Martin'i bırakıyor. Dudaklarından kan fışkırıyor ve çığlık atmaya kesiyor.

Gentry eldivenli başparmaklarını pantolonumun içine sokuyor ve kalçalarıma doğru çekiyor. Beni ensemden tutup aşağı ittiğinde, ellerim ölmekte olan adamın dizlerinin üzerine düşüyor. Gentry

kotunun fermuarını açıp içime giriyor. Martin her itişte titriyor, nefes alış veriş gittikçe düzensizleşirken dudaklarından ağır damlalar halinde kan dökülüyor. Sanki konuşmak istiyormuş gibi bana göz kırıyor ama konuşmıyor. Onu sonsuza dek susturduk ve umarım bu gösterinin tadını çıkarır.

Gentry bacaklarımın arasına uzanıp beni okşuyor. "Benim için gelmeni istiyorum, ellerin onun dizlerinde olsun ve o senin önünde kan kaybından ölsün."

Karson yanıma geliyor, pantolonunun fermuarını açıyor ve sert aletini çıkarıyor. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken eliyle uzunluğunu okşuyor. "Yala onu, hırsız," diye homurdanıyor ve başımı ona doğru çeviriyorum. "Ben değil," diyor çenemi Martin'in karnından çıkan sapa doğru yönlendirirken. "En sevdiğim bıçağımı yala."

Kuş başlı kabzaya bakıyorum ve silahın kabzasını ağzıma alıyorum, dilim alt kısımdaki parmak oluklarında geziniyor. Metal, kan ve derinin keskin tadı ağzımı dolduruyor. Ben bıçağımı emerken Karson daha hızlı vuruyor.

Karson başımın üstünde kendini okşarken, "İşte böyle hırsız," diye homurdanıyor. Martin öksürüyor, yüzüme ve Karson'ın aletine kan sıçırıyor ama durmuyoruz.

Karson'ın vuruşları beni garip bir şekilde tahrik ediyor ve Gentry'nin parmakları beni daha da yaklaştırırken kendimi tutuşumu ısırırken buluyorum. Martin ölmeden önce boşalmak istiyorum. Bir erkeğin bir kadını iyi hissettirmesinin neye benzediğini görmesini istiyorum. Gentry'nin hamleleri beni sapa doğru savuruyor ve Martin'in karnının derinliklerine gönderiyor. Üvey babamın aldığı her nefes daha sık, daha düzensiz.

Ağzımı bıçağın sapından çekiyorum ve beni boşaltırken Gentry'ye bastırıyorum. Her inilti ağzımdan çıkarken Karson kendini daha sert ve daha hızlı okşuyor. Bana zarar veren adamın önünde tüm vücudum titriyor. Aldığım zevk onun neden olduğu her türlü acıyı bastırıyor ve onun şu anki acısı sadece benim zevkimi körüklüyor. O ölürken, ben hayatı buluyorum - inkar edilemez ve patlayıcı bir ikilem.

Kalçaları kıcıma çarparken Gentry, "O mükemmel amını dolduracağım," diye homurdanıyor.

İçime boşalırken hamleleri düzensizleşiyor. "Tek bir damlanın bile düşmesine izin verme."

O uzaklaşırken, amım kot pantolonumun üzerinde duracak şekilde oturuyorum, sonra Gentry'nin değerli boşalmasının bir damlasını bile kaybetmemek için onları yukarı çekiyorum.

"Onun işini bitirmeliyiz," diyor Karson. Bana dönüyor, hâlâ aletini okşuyor. "Alabilir miyim?" Bunu çocuksu bir heyecanla soruyor ve ona hayır diyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

"Lütfen yap," diyorum. Bu noktada fantezimi fazlasıyla gerçekleştirmiştım.

Ayağa kalkıyorum ve Martin'le arama giren Karson'ın üzerine elimi koymak istiyorum. Arkasında duruyorum, uzanıyorum ve aletini kavriyorum. Karson kontrolü bana bırakıyor, öne doğru eğiliyor ve bıçağı Martin'in karnından çekip alıyor. İnliyor ve bunun bıçağın serbest kalırken çıkardığı sestene mi, elimin hareketinden mi yoksa hepsinden mi kaynaklandığından emin değilim.

Karson Martin'i kana bulanmış saçlarından tutup kaldırıyor ve bıçağı boğazına saplıyor. Bıçağı çıkarırken kan yüzüme sıçırıyor ve Martin sonunda nefes almayı kesiyor.

"Kahretsin, hırsız, beni boşaltacaksın. Tabanımı sık," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Dediğini yapacağım. İsteyeceğimiz son şey, herhangi birinin cinayet mahallinde bırakılmasıdır. Karson bıçağı kalçasına sabitliyor, omuzlarımdan tutuyor ve beni

Dizlerimi. Sikini ağzıma sokuyor ve içime girme telaşıyla metal piercingler dişlerime çarpıyor. Geri çekilip ağzımı doldurmadan önce üç kez boğazımın arkasına doğru itiyor.

"Göster bana," diyor hırıltılı bir sesle.

Dudaklarımı aralayıp bana ne verdiğini gösteriyorum, sonra eldivenlerinden birini çıkarıp parmağını yüzümdeki kana sürdükten sonra ağzıma itiyor. Metalik tat onun tuzlu menisiyle karışıyor.

"Şimdi yut."

Tatsız karışımı boğazımın arkasına götürüyorum ve emrettiği gibi yapıyorum. Beni ayağa kaldırıyor ve öpüyor, dili ağzımı keşfederek tattığım şeyin tadına bakıyor. Çenemi kavırıyor ve yanağımı okşamak için çekiliyor, tacizcimin kanını tenimden yalıyor. Gentry arkamdan geliyor ve yüzünü omzuma gömüyor. İ k i s i n i n de ellerinin üzerimde olmasına bayılıyorum.

"Çok iyi bir iş çıkardın, benim küçük pis katilim," diye fısıldıyor Gentry. "Sana zarar veren hiç kimsenin nefes almasına izin verilmeyecek. Sana söz veriyorum."

"Sana söz veriyoruz," diye açıklıyor Karson, dili dudaklarımı bir kez daha ısırırken.

Gentry yüzümü kendi yüzüne çeviriyor ve beni öpüyor. Alçak ve sevgi dolu bir sesle şöyle diyor,

"Hak ettiğin intikamı aldın. Artık bizden birisin."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gentry

Bir sonraki hedefimize doğru yol alırken dikiz aynasından Leana'ya bakıyorum, ama bir çukura düşmemek için gözlerimi tekrar yola çevirmeye zorluyorum. Karanlık yeryüzünü örtüyor ve kapalı bir gökyüzü yıldızları susturuyor. Havada bir ağırlık asılı duruyor. Tacizcisiyle yüzleştiği ve onu susturduğu için onunla inanılmaz gurur duyuyorum ama üçümüzün arasında olanlarla hâlâ mücadele ediyorum.

Gözlerim bir kez daha ona dikiliyor.

Yılların acısı nasıl oldu da birini paylaşmamıza izin verecek kadar tatlılaştı? Sadece birini değil, *benim birini*. Benim gezginim. Onun tarafından becerildiğini bilmek içimde nasıl yadsınamaz bir sızıya yol açtı?

Kardeşimle eskiden birbirimize o kadar bağlıydık, o kadar yakındık ki sanki aramızda yıllar değil de ikizmişiz gibi hissederdik. Öldürmeden önce hissettiğimiz açlık ve bir iş bittikten sonraki tatmin edici sevinç gibi pek çok şeyi paylaşırdık. O incindiğinde, ben de incinirdim. O kızdığında ya da mutlu olduğunda, ben de o duyguları hissettim. Ama onu karımla gördüğüm an, aramızdaki bağ koptu. Bir anda koptu. Her zaman onarılamaz olduğunu düşündüğüm şekilde kırıldı. Sonra o bunu değiştirdi. Leana'nın içindeyken, her şeyi hissettim. Arzu ve heyecanı. Ona olan ihtiyacı. Ve bu benim de ona ihtiyaç duymamı sağladı. Gevşek uçları yeniden birleştiren yapıştırıcıydı.

Karson ve ben aşık olabilir miyiz bilmiyorum ama onu koruma ihtiyacımız buna oldukça yakın. Daha önce rolüne adım atma şeklinden sonra, yanımızdaki yerini fazlasıyla hak etti. Aramızda yıllarca süren kırgınlığı onarmaya başlamak muhtemelen yeterliydi ama içinde bir parça karanlık olduğunu bilmek de yardımcı oluyor. Biz onun içine daha fazlasını koymadan önce de var olan karanlık.

Bir ağaç kovuğuna giriyorum ve çıkmaz yoldaki kolonyal eve bakıyorum. Çok sade görünüyor. Çok ucuz. Bizim tipik müşterilerimiz malikânelerde yaşar, bir işi bitirdikten sonra çalmak için tomar tomar paraları vardır. Bu işten fazla parayla ayrılmayı beklemiyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Zaman kaybı gibi geliyor. Ne olursa olsun, bu bir iş, bu yüzden tabancamı pantolonumun arkasına sokuyorum ve SUV'den çıkıyorum. Arka kapıya gidip açtım.

"Kal," diye emrediyorum, dinlemeyeceğini bilsem de. Bu onun olayı - güzel bir sorun olmak. Gözleri bana dikiliyor ve eğilip ağzını yakalamadan önce parmağımı alt dudağında gezdiriyorum.

"Kendi başımın çaresine bakabileceğimi kanıtlamadım mı?" diye soruyor.

Haksız değil ama ne kadar ahlaksızlaştığımızla başa çıkabileceğinden emin değilim. Evine döndüğünde öfkesinden ve acısından besleniyordu. Kendisine haksızlık etmemiş birinin canını almakla karşı karşıya kaldığında daha fazla mücadele edebilir ve çalışmaya çalışırken kulağımda mantıklı bir sese ihtiyacım yok.

"Hadi, G," diyor Karson.

"Kal," diyorum ona bir kez daha.

Alay ederek arkasına yaslandı ve ben de kapıyı kapattım.

Ağaçların arasından geçip arka kapıya ulaşana kadar evin yanından yürüyoruz. Karson biz geçerken eldivenli eliyle pencereleri kontrol ediyor ama hepsi kilitli. Kapıya ulaştığımızda o da kilitli. Karson cebinden bir kilit açma kiti çıkarıyor ve işe koyuluyor. Kilitler konusunda her zaman bir sihirbaz olmuştur. Bu işi biz çocukken öğrenmiştik. Aksiyon figürleri ya da beyzbol kartları toplamak yerine -ki zaten hiçbir zaman bunlara verecek paramız olmadı- insanoğlunun bildiği her kilidi nasıl açacağını öğrendi.

Bu sefer bir meydan okumayla karşılaştığında dili dudaklarının arasından fırlıyor. Tatmin edici bir klik sesiyle karşılaşmadan önce birkaç teknik ve alet deniyor, sonra da sinsi bir sırtışla kapıyı açıyor.

Evin içinde sürünürken bıçağımı çekiyor ve kabzasını kavramaya hazır oluyorum. Bu adam hakkında adı ve vurulma nedeni dışında hiçbir şey bilmiyoruz -zavallı Allan'ın pek çok kişiye borcu var- ki bu alışılmadık bir durum. Normalde bundan daha fazla bilgi alırız ama George ayrıntılar için zamanı olmadığını söyledi. Muhtemelen aramasını kaçırdığım için kızgındı ve bilgi saklayarak beni kızdırabileceğini düşündü. İşe yaradı. Kesinlikle sinirlendim. Karson ve ben hitlerimiz hakkında bilgi sahibi olmayı seviyoruz, böylece ölümlerini kişiliklerine göre uyarlayabiliyoruz. Kişiselleştirilmiş bir hizmet gibi. Gerçekten daha fazla ücret almalıyız.

Evi aradıktan sonra, adamı yatağında yüzüstü, bir dizini göğsüne doğru çekmiş halde buluyoruz. Derin bir uykuya dalmış, horluyor. Ben kapı aralığında kalıyorum ama Karson yaklaşıyor, eğiliyor ve adamın kulağına boğazını temizliyor. Rüya gibi uykusundan uyandığında ve bir kâbusla yüz yüze geldiğinde yüzündeki korkuyu görmek istiyor.

Adam yavaşça arkasını dönüyor, üstündeki kafa karıştırıcı manzarayı gördükçe gözleri açılıyor. Yataktan fırlıyor ve eşiği geçer geçmez bana doğru koşuyor. Tek bir yumruk onu tekrar uyutmaya yetti.

Bir yemek odası sandalyesi alıp oturma odasının ortasına koyuyoruz. V ü c u d u n u şeref koltuğuna çektikten sonra ellerini arkadan bantlıyoruz ve bandı tahta çıtaların arasından geçiriyoruz. Sonra ayak bileklerine geçiyorum, bandı her bir sandalye bacağının etrafına sarıyorum ve derisine bağlıyorum. Başını öne düşüyor, ağzı açık kalıyor, burnundan kan damlıyor.

Karson mutfaka gider ve çekmeceleri karıştırmaya başlar. Ortalıkta tonlarca cinayet silahı vardır ama onun aradığı bu değildir. Bu da Karson'ın bir başka uzmanlık alanı. Hedefin evinin etrafında rastgele şeyler buluyor ve bunları işkence yapmak için kullanıyor. Çantalar, çivi tabancaları, bastonlar, aklınıza ne gelirse, bir suikastta kullanmıştır.

Çekmeceden bir rulo streç film alır ve sırtarak havaya kaldırır. İhtiyacı olan şeyi bulduğu için mutlu bir şekilde adamın arkasına geçer ve plastiği yüzünün etrafına sabitlerken kafasını tutmaya çalışır. Ne yazık ki sargı kendi kendine yapıyor ve istediği etkiyi yaratmıyor. Ne de olsa o bir sanatçı ve başyapıtının onun vizyonunu taklit etmesine ihtiyacı var.

"Biraz yardım eder misin?" diye sorar, adamı saçlarından tutup sarsarak. "Başını tutamıyorum ve bunu sıraya dizemiyorum. yukarı."

Gözlerimi deviriyorum ve elini kendi elimle değiştirerek yanına gidiyorum. Karson plastiği sarıyor

Adamın yüzünün etrafında, mükemmel bir görüş penceresi oluşturmak için çarşafı düz tutuyor. Her nefes denemesinde adamın ağzını içine çekiyor. İtiraf etmeliyim ki çok güzel. Aksine

Oksijen kaybolmaya başlamadan önce birkaç güzel nefes almasını sağlayacak bir torba, sargı anında yüzünü hapsediyor ve tüm havayı engelliyor.

Beyni onu uyandırırken adamın gözleri açılır. Hissedilir bir panik içinde, her nefes alışında göğsü kabarak bağlara karşı sarsılıyor. Çok lezzetli. Yine de bu şekilde çok çabuk bitecek. Korkuyu gerçekten hissetmesi, iliklerine kadar işlemesi ve öldükten sonra bile yüzüne kazınması için daha fazla zamana ihtiyacı var.

Çekmeceden bir çatal alıyorum ve ağzının üzerindeki plastiğe bir iğne deliği açmak için kullanıyorum. Nefes alırken havadan ısıklık gibi bir ses çıkıyor. "Hiç paran var mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

Karson adamın önüne geçer ve yaptığı işi değerlendirir. "O bir kumar bağımlısı. Eğer parası varsa, muhtemelen şimdiye kadar gitmiştir."

"Kaybedenler bile bazen kazanır," diyorum. "Ben bir kasa ararken onu hayatta tutun." Karson alay ediyor. "Zaman kaybı."

Arkamı döndüm ve yatak odasına yöneldim. Dolabı karıştırıyorum ama kasa, para ya da değerli bir şey bulamıyorum. Değersiz duygusal eşyalar rafları dolduruyor ve basit giysiler raflardan sarkıyor. Sonra şifonyerin çekmecelerine bakıyorum ama onlar da dolap kadar hayal kırıklığı yaratıyor. Yatağın başucundaki sehpanın üzerinde, yarısı boş bir bardak suyun yanında bir cüzdan duruyor. Kapıp açıyorum, sadece bir onluk ve birkaç birlik buluyorum. Gözlerim ehliyeteye takılınca midem bulanıyor.

Oturma odasına geri dönüyorum ve bıçağımı ağzının üzerindeki plastiğe saplıyorum, bu sırada derisini kesiyorum. Kan çenesinden aşağı damlıyor ve gömleğini lekeliyor. "Adın ne senin?" Hırladım.

"Anlaşıldı!" diye bağılıyor.

"Yanlışı adamı yakaladık!" Bağııyorum.

Karson titreyen adama bakar. "O bir hedef değil mi?"

Cüzdanı tekrar karıştırıyorum ve bir kartvizit buluyorum. "O lanet olası bir papaz."

"Hiç kutsal bir adam öldürdük mü?" Karson başını eğerek soruyor. Gözleri tekrar benimkilere dikiliyor. "Yani, şu anda başka bir seçeneğimiz yok. Yapmak zorundayız-" Parmağını kendi boğazında gezdiriyor.

Karson'ın aksine ben bir şeyler hissediyorum. Masumların öldürülmesinden yana değilim ama bazen elden bir şey gelmiyor. Bu da o zamanlardan biri.

"Şimdi itiraf edersek, bunun bizi günahlarımızdan arındıracağını mı düşünüyorsun?" Karson adama yaklaşıırken soruyor.

Papaz Roger öfkeyle başını sallar.

Karson gülümser. "Sanırım öyle. Sanırım bu işler böyle yürüyor. Sana günahlarımı söylüyorum, üç ya da dört kez dua ediyorum ve sonra cennete gidiyorum, değil mi?" Daha yakına eğiliyor ve zavallı yaşlı papazın gözlerinin önünde şeytanı görmesine neden olan bir şey fısıldıyor, sonra Karson duayı okumaya başlıyor.

Bir

kere.

İki

kere.

Üçüncü kez bıçağını papazın karnına saplar. "Selam sana Meryem, lütuf dolu, Tanrı seninle. Kadınlar arasında kutsanmışsın ve rahminin meyvesi İsa kutsanmış." Bıçağı çevirir. "Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi, biz günahkârlar için dua et, şimdi ve ölüm saatinde." Bıçağı yukarı doğru sürüyor. "Baba'nın adıyla." Bıçağı yırtar.

Aşağıya doğru. "Ve Oğul'un." Haçı bitirmek için bıçağı yana doğru çekiyor. "Ve Kutsal Ruh'un." Geniş bir sırtıyla bıçağı çıkarır ve Pastor Roger'ın alnına bir damla kan sıçratır. "Amin."

Dudaklarım gerildi. Onun nesi var böyle? "İşimiz bitti mi?" diye soruyorum.

"Evet, evet." Bıçağını ceketinin iç tarafına siler ve kılıfına sokar.

"Aslında," dedim, "bir Ziploc torbası bul." Bıçağımı çıkardım ve papazın sağ elini gevşek bedeninden ayırdım.

Beni sorgulamaması, kardeşimi sevmemin *birkaç* nedeninden biri. Bir eli kesmek ve bir çanta istemek genellikle soru sormak için yalvarır, ancak o sadece yuvarlanır ve dolapları ve çekmeceleri aramaya başlar.

"Aman Tanrım, bu adamın vakum makinesi var! Ve torbaları!" diye bağıyorum.

Onunla mutfakta buluşuyorum ve eli torbanın içine atıyorum. Karson torbanın açık kenarını makinenin içine kaydırıyor ve makine havayı emerek eli kanlı bir tavuk göğsüne benzetiyor. Makine mekanik bir klik sesiyle elin ucunu kapatıyor.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" Karson soruyor, gözleri beklentiyle parlıyor. "Bir vurgunumuz daha var. Yapılacak son bir iş. Bunun için bir kullanım alanı bulabileceğimizi düşünüyorum.

"Gerçekten de şanlı bir şekilde öleceğim."

Karson yavaşça başını sallıyor. "Hoşuma gitti."

"Hadi buradan çıkalım." Kapıya doğru ilerliyorum. "George'u aramalı ve kabloların nerede kesiştiğini bulmalıyız. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Karson arkamdan, "Hırsızın gerçekten de arabada bekliyor olmasına şaşırdım," diyor.

Evet, çok şaşırtıcı. Genellikle hastalıklı merakı onu ele geçirdiğinde içeri dalar. İçimi boktan bir his kaplıyor ama onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Muhtemelen birkaç saat önce yaptıklarımızdan sonra cinayete doymuştur. Ona arabada kalmasını söylediğimde çok fazla karşı koymadığını düşünürsek, bunu kabul ediyorum.

Kendimi rahatlatmaya çalışırken bile ayaklarım cipe doğru hızlanıyor. Verandadan iniyorum, sadece önümdekini görüyorum. Ben koşmaya başladığımda Karson'ın çizimleri toprağa çarparak ona yetişmeye çalışıyor. Arabayı gördüğümde midem bulanıyor.

Arka kapı açık ve tavan lambasından boş bir SUV görünüyor. Körü körüne kaçtığını, onu takip etmemizi istediğini umuyorum ama açık kapıya ulaştığımda bu umut buharlaşıyor. Koltukta kurumuş bir kan izi ve koltuğun üzerinde pençe izleri var. Benim gezginim kaçmadı. Kalmak için büyük bir mücadele verdi.

Biri onu kaçırdı.

Gözlerim etrafı tarıyor. Sadece ağaçları görüyor, doğa ve kandan başka bir şey koklamıyorum. Alev alev yanan öfke içimi yakıp kavuruyor, ta ki kaynayan bir öfke kazanına dönüşene kadar. Hiç bu kadar aşılmaz bir kayıp duygusu hissetmemiştim. Boşluk. Her zaman bu kadar korunaklı olmamın sebebi de buydu. Bu kadar güçlü duygular hissetmeme izin verilmemeli çünkü *zaten* cinayete meyilliymen bu beni cinayete meyilli yapıyor.

Arabaya ulaştığında Karson'ın vahşi gülümsemesi kaybolur. "Sorun nedir?" diye sorar.

"Leana gitmiş."

"Muhtemelen kaçtı."

Bakışlarım sertleşiyor. "Hayır, Karson. O gitti." "Bekle, ne?"

"Kan var. Onu arabadan çıkardılar!"

"Kim onlar, G?" diye soruyor bana doğru temkinli bir adım atarken.

"Kim olduklarını biliyorsun. Ve bu senin hatan."

Tabancamı çıkardım ve Karson geriye doğru birkaç adım attı.

Ellerini kaldırdı. "Gentry, bekle!"

Gözlerindeki dehşet dolu parıltı beni neredeyse güldürüyor çünkü Karson benden *hiç* korkmadı. Öfkem genellikle onu dürtmeye, kışkırtmaya ve beni daha da kızdırmaya iter. Ama bu sefer öyle olmadı. Korkmuş küçük bir hayvan gibi geri çekilmesi için neye benzediğimi ancak hayal edebilirim. Yakalayıp öldürdüğümüz şeyler gibi.

Namluyu yüzüne doğrultuyorum. Parmağım tetiğe sarılıyor ve içimdeki her şey bana bunu yapmamı söylüyor. Onu öldürmemi. Onun parmağı hayatımda patlayan her lanet şeyin fünüyesine bastı. Bunların hepsi onun işi.

"Bunu sen yaptın, Karson! Sen yaptın! George'u arayıp Leana'nın bizimle olduğunu söylemeseydin, bunların hiçbiri şu anda yaşanmıyor olacaktı!"

"G, ben değildim! Yemin ederim."

"Onun bizimle olduğunu başka kim biliyordu, Karson? Başka kim George'u arayabilirdi?"

Dudaklarını yalıyor, zihninde dönen çarklar elimi düşürecek bir cevap bulmaya çalışıyor. "Birlikte olduğu adam," diyor gözleri büyüyerek. "Bizden önceki adam. Onu aldığımızda uyuşturucu bağımlısıydı, belki de o adamın George'un uyuşturucu işleriyle bağlantısı vardır. Belki de bu işte birlikte çalışıyorlar."

Sözleri neredeyse mantıklı. Eski sevgilisinin onu geri almak için çok uğraşmasını anlayabiliyorum.

"Bunu bir düşünün. Bu vuruş bir hata değildi. Bu lanet bir tuzaktı. Ve nerede olabileceklerini biliyorum," diye ekliyor Karson. "George'un buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta bir deposu var. Oraya sadece bir kez gittim ama sanırım tekrar bulabilirim. Oraya gidelim ve gerçeği öğrenelim. Eğer yalan söylüyorsam, o zaman beni öldürebilirsin."

Silahı indiriyorum. "Bin şu lanet arabaya."

SUV'ye biniyoruz ve yola çıkarken Karson bana bakıyor. "Onu bulamazsak beni öldürecek misin?"

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavıyor. "Evet ve onu bulsak bile seni öldürme ihtimalim çok yüksek."

Kendini bir çocuk gibi geriye doğru atıyor. "O zaman neden yardım etmeye zahmet edeyim ki?"

"Çünkü eğer yapmazsan, iki elini de keserim, dua pozisyonuna getiririm ve kışına öyle bir sokarım ki, bir yıl boyunca Meryem Ana duaları okursun."

Bu onu susturmaya yetiyor ve bazı talimatlar vermek dışında bir daha konuşmuyor. Bu iyi bir şey. Yalan söylediğini anlarsam, onu kalıcı olarak susturmak zorunda kalacağım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Leana

Maymun bileklerimi sıkıyor ve başımdaki ağır siyah çuvalın altında kullanılmış havayı soluyorum. Pahalı purolar, para ve sıcak deri kokan lüks bir arabanın arka koltuğundayım. Bir el kalçama konuyor ve bir hırıltıyla bacağımı çekiyorum.

Yanımda biri "Kötü niyetli biri" diyor.

Bu sesi tanıyorum. Gentry'ye benden kurtulmasını söyleyen aynı alçak, otoriter tonu taşıyor. Evet. Lanet olsun.

George'un telefonu tekrar çalıyor ve Gentry ya da Karson'ın telefonu patlattığını varsayabilirim. Muhtemelen onlar gelip bir şeyleri gerçekten havaya uçurmadan önce. Tabii beni bulabilirlerse.

"Seni öldürecekler," diyorum kapüşonun içinden.

Boğuk sözlerimi duyuyor ve yanağıma kulağımı çınlatacak kadar sert bir şaplak atıyor. "Umarım yaparlar. Seni bulmalarını istiyorum, böylece küçük oyuncaklarını gözlerinin önünde öldürdükten sonra onları da öldürebilirim."

"Ev sahibi avantajına ihtiyacınız var çünkü eşit bir oyun alanında size ne yapacaklarını *biliyorsunuz*. Onları hedefin evinde yenemeyeceğinizi bilirsiniz."

"Hedef mi? Sana ne öğretiyorlar? Bu sınıfa girebilmek için zor bir hayat yaşamakla ilgili ön koşul derslerini almadınız."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

İçi boş bir kahkaha atıyor ve kalçamı sıkıca kavıyor. "Yeterince biliyorum."

Kollarımdan ve ellerimden keskin bir karıncalanma geçiyor ve artan basıncı azaltmak için ağırlığımı değiştiriyorum. Araç durmak için hafifliyor ve kalbim de öyle. Düzinelerce bilinmeyen kafamın içinde koşturuyor ve her türlü mantıklı düşüncüyü bastırıyor.

Solumdaki kapı açılıyor ve ellerim kollarıma dolanıp beni arabadan dışarı çekiyor. Kaputun altından küfürler savuruyorum ve ayaklarım betona değene kadar bacaklarımı tekmeliyorum. Önümde bir garaj kapısı yükseliyor, motor vızıldadıkça rayında tıkırdıyor ve takırdıyor, yani muhtemelen bir evdeyim. Çığlık atmayı düşünüyorum ama kapüşonlu bir kadını garajdan geçirecek kadar yüzsüzlerse, etrafta yardım çığlıklarını duyacak birileri olduğundan şüpheliyim. Bunu yapmak onları sadece kızdırır, bu yüzden beni ileriye götürdüklerinde ağzımı kapalı tutuyorum.

"Merdivenler," diyor sert bir ses arkamdan.

Ayağım ilk basamağı arıyor ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir merdiveni beceriksizce tırmanıyorum. En tepeye ulaştığımızda, başka bir kapıdan geçiriliyorum ve ayaklarım parke zeminlerin tanıdık gümürtüsüyle birleşiyor. Arkamdaki adam omuzlarımı kavıyor, beni kendisine doğru çeviriyor ve omurgam soğuk ve uzun bir şeye değene kadar beni geriye doğru itiyor. Bileğimdeki bandı kesiyor ve yerine başka bir şey sabitliyor. Zihnim bir resim oluşturan kadar parmak uçlarımla etrafı yokluyorum: Lanet olası bir direğe kelepçeliyim.

Başımdaki örtü kalkıyor ve odanın parlak ışığına karşı gözlerimi kısıyorum. Gözlerim alıştığında ağzım açık kalıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en yüksek tavanlar ve gece geç saatlerde olmasaydı odayı güneş ışığıyla dolduracak pencerelerle cüceleştirilmiş geniş bir oturma odasıydım. Kaygan sert ahşaplar parıltıyor ve pelüş kırmızı kanepeler ve sandalyeler dev bir şömineyi çevreliyor.

Gözlerim adamlara kayıyor. Bebek mavisinin gösterişli bir tonunda üç parçalı bir takım giyen George, dört kaslı adamın arasında duruyor. Hiç de beklediğim gibi biri değil. Göründüğünden çok daha yaşlı ve biraz kısa boylu. Ama sanırım Vin Diesel'in vücut ikizleri gibi arkadaşları varken iri olmasına gerek yok.

"Yani en iyi adamlarımın intihara meyilli gibi davranmasının sebebi sen misin?" George soruyor. Bana doğru bir adım atıyor ve adamları da onun her hareketini izliyor. Saçımın bir tutamını kaldırıyor, ağzını kapatıyor, sonra elini bırakıyor. "Bana sorarsan biraz sade. Sence de öyle değil mi?" Adamlarına dönüyor.

"Kafası iyiyken olduğundan daha iyi görünüyor." Bu ses omurgamda geziniyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. O odaya girene kadar buna inanmayı reddediyorum ve sonra gözümün önündeki şeyi inkar edemiyorum.

"Mickey?" Nefes alıyorum.

"Ne? Beni terk edersen seni bulacağımı söylediğimde bana inanmadın mı?" Bir adım daha yaklaşıyor ve parfümü milyonlarca korkunç anıyı zihnimin yüzeyine fırlatıyor. "Sokakta olduğun süre boyunca seni takip ettim. O arabayı çaldığında seni bir süreliğine kaybettim ama George'un adamlarının da benzer marka ve modelde bir arabaya bindiğini öğrenince ikiyle ikiye topladım."

"Yani Karson gerçekten George'a söylemedi mi?" Ben sordum. "Sen mi söyledin?"

"Başta emin değildim ama o küçük videoyu izlediğimde bunu inkâr edemezdim. Dövmen seni ele verdi." Parmağını göğsümün kıvrımında gezdiriyor, ben de kıpırdanıyorum. "Bu arada harika bir oyunculuktu. Bana gerçek olup olmadığını sordu ama seni tanıyorum. Ben de 'O benim Lee'm ama ölmedi' dedim." Etrafımda dönüyor.

"Artık senin değilim Mickey."

"Kesinlikle haklısın, değilsin. Bu kadar kullanıldıktan sonra olmaz. İlk gördüğün sakin üstüne atlamayı beklerdim ama Kursickiler? Kendini gerçekten kötü insanlara bulaştırmışsın. Benden çok daha kötü."

"Onları nereden tanıyorsun?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

"Hepimiz aynı sirkte çalışıyoruz ama farklı halkalarda gösteri yapıyoruz. Ben George'un satıcılarından biriyim ama George'un yıldız gösterilerinin de farkındayım. Onun ölümcül, cesur ikilisi."

Lanet olsun. Sadece benim şansım.

Sert bir eliyle saçlarımı okşuyor. "İyi görünüyorsun. Sağlıklı," diye fısıldıyor kulağıma ve ben kelepçelere karşı zorlanarak sözlerinden uzaklaşıyorum. Eli boynumdan aşağı iniyor ve sol göğsümdeki kabuklu kesiği sıyrıyor. Gömleğimi yırtıyor ve meme ucumu ortaya çıkarıyor. "Göğüslerini rastgele erkeklere göstermeyi sevdiğin için."

Ona bir tepki verme tatminini yaşatmayı reddederek, titremesini durdurmak için alt dudağımı ağzımın içine çekiyorum. Ayak parmaklarımı kıvrıyorum, onu tekmelemem için gerginliğin baldırlarımdan geçmesine izin veriyorum. Beni ne kadar incittiğini bilirse, daha fazlasını yapar. Daha kötüsünü.

Mickey elini cebine attı ve bir hap çıkardı. Gördüğümde ağzım sulandı. Ayak parmaklarımı açıyor. Başımdaki ağrının bir kısmını hafifletmeye yardımcı olur.

Beni aldıklarında bana vurdular.

O hapi istememeliyim.

Ama istiyorum.

Dilimi çıkarıyorum ve Mickey'nin hapi ağzıma yerleştirmesine izin veriyorum, sonra kuru bir şekilde yutuyorum ve anında pişmanlık ve suçluluk duygusuyla yıkıyorum.

"İyi kız, Lee. Kafan güzelken her zaman daha esnek oluyorsun."

George bir kahkaha atıyor ve Mickey'nin omzuna bir tokat atıyor, sonra hepsi odadan çıkıyor. Birkaç dakika sonra başım dönmeye başladığında sadece Gentry ve Karson'ı düşünebiliyorum. Onlarla birlikteyken artık haplara ya da kaçışlara ihtiyaç duymuyordum. Mutluydum. Özgürlüğü bulmuştum. Şimdi yine kafesteyim.

Yere batıyorum. "Lütfen acele et," diye fısıldıyorum gözlerimi kapatıp dalgaların altına kaymadan önce.

Gentry. Karson. Onları istiyorum. Onlara güveniyorum. Beni tekrar kurtarmalarına ihtiyacım var.

Bedava.

Bedenime muazzam bir ağırlık çökerken GÖZLERİM ŞAŞIRARAK açılıyor. Çok ağır. Başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum. Dışarısı hâlâ karanlık ama ay gökyüzünde neredeyse hiç hareket etmemiş. Çok uzun süredir dışarıda değildim, ama kafamın karışmasına yetecek kadar zaman geçmişti. Mickey bana ne verdi? Alışık olduğumdan daha güçlü bir şey, orası kesin.

Kollarım geriye doğru gerilirken metal bileklerime batıyor. Onları direğe doğru sallamaya çalışıyorum ama her şey ağır çekimde gerçekleşiyor; hareketlerim ve beynim arasında bir kopukluk var.

Sert bir kavrama çenemi aşağıya doğru çekiyor. Üzerimdeki ağırlık George'a ait ve kalçalarım onun etrafında yayılıyor. Sanki suyun altında çığlık atmaya çalışıyormuşum gibi ağzım açılıyor ve sessiz bir çığlık atıyorum. Ben ona tekme atmaya çalışırken parmakları kalçalarımın saplanıyor.

"Günaydın," diyor eğilip yanaklarımı sıkarken ve beni ağzımı kapatmaya zorlarken.

Onu bacaklarımın arasında bile hissedemiyorum. Ya ben çok yüksekteyim ya da o çok küçük. Sadece kalçalarının içime çarpışını hissediyorum. Bu aşinalık çok fazla. Üvey babam öldü ama George en kötü türden bir reenkarnasyon. Tıpkı Martin gibi, o da sesimi çaldı. Beni susturdu.

Çok yoruldum. Her nefes benden çok fazla şey götürüyor. Yüzümü onun elinden çekecek kadar güç topluyorum ama başım sadece yana kayıyor. Odanın karşısındaki lamba gözüme çarpıyor ve püsküllü gölgesine odaklanmaya çalışırken ışık bulanıklaşıyor. Bakışlarımı altındaki maun masaya yöneltiyorum ama her şey bulanıklaşıyor ve uzakta bir dizi renk ve şekil beliriyor.

Ölecek miyim? İçimdeki bu yaşlı kemik torbasıyla aşırı doz mu alacağım?

Durumumun daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, benden çok uzakta bir yerden kelimeler geliyor. "Sıra sende," diyor George üzerimden inerken.

Muhafızlardan biri diz çöküyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Sıcak nefesinden kaçıyorum ama tiksintim onu caydırmıyor. Kalçalarımı kaldırıyor ve kendi kalçalarına asıyor.

Dizler.

Ve yeniden başlıyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

Karson

Gentry gibi göstermiyorum ama bu konuda üzgünüm. Bu berbat bir şey. Onu bizden korumak için arabada tutmaya çalıştık. Onu işimizden korumak için. Eğer onu yanımıza alsaydık, şu anda güvende olurdu.

"G?"

"Yapma, Karson. George'un evini tarif etmediğin sürece konuşma."

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Normalde onu biraz daha zorlar, biraz daha kızdırdım ama artık geri dönüşü olmayan bir noktaya geldi. Aramızdaki o cips paketini açsam, bıçağıyla şahdamarımı keser.

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunu düzeltemem. Benim hatam olmasa da, onu kendime inandırمام. Sadece onu geri getirmeye yardım edebilirim ve Gentry'nin gerçeği öğrenmesini sağlayabilirim, böylece bu kadar kızgın olmayı bırakabilir. Yıllardır birlikte çalışmadığımız şekilde benimle çalışmaktan başka çaresi yok. Eskiden birbirimizin tam olarak ne yapacağını bilirdik, berbat bir dans gibi. Seri senkronizasyon. Uzun zamandır ilk kez benim yardımına ihtiyacı var ve bu her ne kadar berbat olsa da, sandığı *kadar* berbat biri olmadığımı kanıtlamak için bir şans.

Midem gurulduyor ve içime bir açlık sancısı gönderiyor. "Sence yemek için durmalı mıyız?" diye soruyorum.

Bana baktı.

Gıcıklık yapmıyorum, açlıktan ölüyorum.

"Hayır. Oraya varana kadar tek bir lanet şey için bile durmayacağım. George'la geçirdiği her ekstra dakika-" Elleri direksiyonu ölümüne kavırıyor. Lanet şey gıcırıyor ve onu ikiye ayırmak üzere olduğundan endişeleniyorum.

"Pekâlâ." Riske giriyorum ve orta konsoldan cips paketini alıyorum. Selofan, bu sessiz alanda bir jet motoru gibi çığlık atıyor, bu yüzden çantayı kapıp açıyorum ve ağzıma tek bir cips getiriyorum.

Ama Gentry uzanıp onu elimden aldı.

"Dostum, sakın ol!" Ben de diyorum. "Onu ben de bulmak istiyorum. İster inanın ister inanmayın ama ben de bir insanım ve yemek yemem gerekiyor. Ve işemeliyim."

"Yapamayız."

"Küçük hırsız güçlüdür, G. İyi olacak." Biriyle ilişki kurmaya ya da onu rahatlatmaya çalışmak benim gücüm değil ama deniyorum işte. Birini öldürebilirim ama biriyle kişisel düzeyde bağ kurmam gerekiyorsa siktir git.

Leana hariç.

Kardeşimi bir kenara bırakırsak, hırsızla aramızdaki tuhaf dinamik, bir insana değer vermeye en yakın hissettiğim şey. Kalbimin bir parçasını çalmasına izin verdim.

"George *bizim* bile korktuğumuz bir adam, peki Leana'nın onun gazabından nasıl kurtulmasını bekliyorsunuz?" Gentry öyle diyor. "Onunla hep ödünç zaman geçirdik ve bu yüzden bu koşunun son koşumuz olmasını istedim."

Gözlerim ona dikildi. "O bok çuvalından korkmuyorum. Yıllardır onun kıcını tek melemeye hazırım. Beni öldürmek istediğinde hiç siklemediğimi unutma."

"Ne yapacaksın, Karson? Onunla karşılaştığında gerçekten ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

Bir elimle tabancamı, diğer elimle bıçağımı kavrayıp havada sallıyorum. "Onun yaşlı kıcını bulacağım ve onu alçaltacağım. Ya da denerken öleceğim. Ben meşgulken sen kızımızı almak için endişelen."

Gentry'nin dudakları geriliyor ama köşeleri yukarı kalkıyor. "Eğer ona dokundularsa, aşağılanan tek kişi sen olmayacaksın."

Cipi büyük bir binanın önünde durduruyor. Depo devasa ötesi -hatırladığımdan bile daha büyük- ama boş otoparkı görünce midem bulanıyor. George üç yerden birinde ama ben yanlış seçim yaptım. O burada değil.

Cipten indik ve ilk yaptığım şey çalılıklara işemek oldu. Gentry iç geçiriyor ve aynı şeyi yapmak için fermuarını açıyor. İşemenin kısa sürmesi onu tedirgin ediyor ve sinirlendiriyor. Dilimin altında iğneleyici bir yorum gizleniyor, ama geçmesine izin veriyorum. Her saniye önemliymiş gibi hissediyor ama George onu istemiyor. *Bizi* istiyor. Şüphesiz hepimizi öldürmek istiyor ama biz oraya varana kadar onu hayatta tutacaktır. Ben olsam böyle iğrenç bir şey yapardım zaten.

Gentry ile birlikte binanın dışına doğru yürüyorum. Kirden kabuk bağlamış pencerelere bakıyoruz. Sadece iki girişi kontrol ettiğimde, düğmelerin üzerinde bir pislik tabakası var. Bir süredir buraya kimse gelmemiş.

"O burada değil, G." Sözlerim onu aramaktan vazgeçirmeye yetmiyor ve devasa kıcını fiziksel olarak arabaya doğru çekmek zorunda kalıyorum. "Hadi ama dostum. İşemek için yedi saniyeyi bile kaldıramıyorsun ama boş bir binanın etrafında sonsuza kadar yuvarlanacaksın öyle mi?"

"Siktir git!" diye kükrüyor ve arkasını dönüp yüzüme vuruyor.

Yıllar boyunca bana birçok kez yumruk attı -belki de sayamayacağım kadar çok- ama yumruğunun içinde hiç bu kadar nefret hissetmemiştim. Kollarım çarpışmaya karşı kendimi desteklemek için arkama gidiyor ve kırık betona çarpıyorum. Bana yumruk atmış olsa da karşılık vermeyeceğim. Şu anda benden daha çok canı yanıyor.

"Üzgünüm, Gentry."

Bu özürdeki bir şey, oteldeki özürlerden daha fazla yankı uyandırıyor gibi görünüyor. Bu özürüm içine işledi. Belki de bunu kastettiğim içindir.

Ayağa kalkmama yardım etmeden önce elini silkeliyor ve inliyor. "Şimdi nereye?"

"Kulübüne," diyorum.

Gentry başını eğdi. "Gerçekten onu bir kulübe getireceğini mi düşünüyorsun?"

"Ses geçirmez duvarları ve yan girişi olan yarım yamalak bir bodrum katı var. Orada olmak istemeyen bazı insanları oraya getirmeyi planlamıyorsanız böyle bir şeye sahip olamazsınız."

"Arabaya bin," diye tersledi.

Gece kulübüne varana kadar şehrin içinden geçiyoruz. Buradaki otoparkta bir sürü araç var ama George ve adamlarına ait olup olmadığını bilmiyorum. Sadece bu sefer haklı olduğumu umabilirim.

Gentry park ediyor, gözlerini siliyor ve arabadan iniyor, sonra silahlarımızı gizleyip girişe doğru yöneliyoruz. İçeri adımımızı atar atmaz müzik göğsüme çarpıyor ve yan odadaki gölgeli bedenlerin üzerinde yanıp sönen flaş ışıkları beni büyülüyor. Fedai bize bakıyor, sanki alnımızda "Patronunun gırtlığını kesmeden önce kışını sikeceğim" yazıyormuş gibi. Ayağa kalktı ve bize doğru adım attı.

Gentry ileri atılıyor ve silahını çekmeden onu duvara doğru itiyor, bu sırada boktan podyumuna çarpıyor. Bıçağımı çıkarıp boğazına dayıyorum ve aniden büyük, korkunç fedai neredeyse altına işiyor.

"Patronun nerede?" Gentry soruyor.

"Joe içeride," diyor gergin bir çeneyle.

"Joe değil. Gerçek patronun. George nerede?" Onu sallıyor, bıçağım derisini sıyrıyor.

"Dün gecedен beri yok," diye neredeyse inliyor fedai. "Nerede olduğunu bilmiyoruz. Bize hiçbir şey söylemiyor."

Gentry adamın yanağını okşar. "Eğer onu koruduğunu öğrenirsem, buraya geri gelir, aletini keser, ağzına tıkar ve seni onunla boğarım. Anlaştık mı?"

Bıçağımı cebime koyuyorum ve ona dik

dik bakıyorum. "Crystal," diyor.

Gentry onu bırakmadan önce bir kez daha duvara çarpıyor, sonra tabancasının kılıfını açıp cebine koyuyor. "Bunu rahatsızlığım için alıyorum." Geri çekildi ve beni takip etmem için işaret etti.

"Başka parlak fikrin var mı?" Biz cipe doğru koşarken Gentry dişlerini sıkarak konuştu.

Cevap veremeden, Leana kaçırıldığından beri ilk kez telefonu çalıyor. Fırsat bulamadan elinden alıp mesajı açıyorum. Bu güzel akşamda kimin bana ulaştığını bildiğime dair bir his var içimde ve Gentry bu mesajın içinde olduğundan şüphelendiğim şeyle başa çıkamayacak. Mesajı açtığımda omuzlarım çöktü.

"Ne oldu?" diye sorar.

Ona cevap vermiyorum, ki hiç susmadığım düşünülürse bu muhtemelen oldukça endişe verici.

"Ne oldu, lanet olsun!"

Durduramadan ağzım açık kaldı. Beni daha önce bıçak yarasıyla sikişirken görmüştü.

Hiçbir şey ağzımı açık bırakamaz. Bu da gerçekten bir şey olduğu anlamına

geliyor. Ve öyle. "Ver onu bana," diye emrediyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır dediğimde bana güven. Bunu görmek istemezsin. Eğer bu *beni* bu kadar üzersen, bu seni kırar."

Bileğimi kavlıyor ve geriye doğru büküyor, ama kemiklerimin kırılma noktasına kadar gerildiğini hissettiğimde bile telefona tutunuyorum.

"Dur, dur! İzleyebilirsin ama şimdi değil. Bir sonraki durakta içeri girmeden hemen öncesine kadar bekleyin. Video nerede olduklarını gösteriyor. Nereye gideceğimizi biliyorum ama o videoya bakarsan oraya asla varamayız."

Kolumu bırakıyor. "Neredeler?"

"Oraya bu şekilde gitmek çok kötü bir fikir. Bizi alt edecekler."

"Dört tabancamız, birkaç bıçağımız ve bir kan davamız var. Daha neye ihtiyacımız var? Şimdi söyle bana."

"Burası onun evi Gentry. Korumaları, eğitimli saldırı köpekleri ve kim bilir daha neler var?"

Gentry çenesini dikleştirir ve başını sallar. "Onu bırakamayız. Denemek zorundayız. Onu bu lanet olası yolculuğa çıkarmamış olsaydık, bu karmaşanın içinde olmazdı. Arabasına binip onu ait olmadığı bu berbat dünyaya getirmemiş olsaydık."

"Bir yolunu bulacağız," diyorum.

Nasıl yapacağımızdan tamamen emin değilim ama başka seçeneğimiz yok.

Yirmi Yedinci Bölüm

Gentry

Buradan canlı çıkma şansım, kardeşimle el ele çalışmam ve ona uzun zamandır güvenmediğim şekilde güvenmem anlamına geliyor. Bunu yapabileceğimi bile bilmiyorum. Sanki bana defalarca ihanet etmemiş gibi ona güvenmem gerekecek. İyiliğimi onun kucağına bırakmalı ve arkamı kolladığına güvenmeliyim.

Tek başımıza kazanamayız.

Birlikte mi? Bir şansımız olabilir.

George'un evine doğru dolambaçlı arka yollarda ilerlerken Karson sessizce yanımda kara kara düşünüyor. Tırnakları sık sık kalçalarına batıyor, sanki videoyu zihninde yeniden yaşıyormuş gibi. Direksiyonu sıkıyorum. Ona işkence mi ediliyordu? Dokunuluyor muydu? Beceriliyor muydu? Bu düşünceyle homurdanıyorum. Oraya varana kadar o videoyu saklamakta haklı.

Şu anda yanındaki adam kontrol altında.

Tasmalı.

Bastırılmış.

O videoyu gördüğümde eski ben olacağım ve eski ben ile şimdiki Karson yeterli olabilir.

Bir tepeye doğru kıvrılan ağaçlı bir yola sapıyoruz. Tepeye yaklaştığımızda, simsiyah gökyüzüne karşı aydınlatılmış devasa malikane ortaya çıkıyor. Projektörler, uzun siyah gövdeleri ve parlak parlayan kafaları olan mekanik nöbetçiler gibi çevreye tünemiş. Ayrıca lanet olası bir nöbetçi kulübesi de var. Aslında iki tane.

Bu eğlenceli olacak.

Biz tetikçiyiz, suikastçi değil, ama bizi yeterince kızdırırsanız, işimizi değiştirebiliriz. Ve George bu işi çok ileri götürdü.

Farları kapatıyorum ve SUV'u ormana çekiyorum. Bir set malikânenin görüşünü engelliyor, yani onlar da bizi göremiyor. Telefonu elimle işaret ediyorum ve Karson avucumun içine koyup arkasını dönüyor. Ekranı açıp parmağımı camdaki dev çatlağın üzerinde gezdirdiğimde George'un mesajı beliriyor.

Sadece kapak resmine bakıyorum, ama bu bile kanımın derimin altında kaynamasına yetiyor. Leana parke zeminde yatıyor, sarı saçları başının etrafında uçuşuyor. Gözleri kapalı ve uyuyor gibi görünüyor. Videoya tıklıyorum ve başlamadan önce siyah ekranda bir simge dönüyor. Kamera operatörü Leana'yı yakınlaştırıyor. Yüzü kameraya dönük ama kameraman sikini ağzına sokarken bile kıpırdamıyor. Sonra gözleri dalgalanıyor ve zayıf bir inilti çıkarıyor.

Uyuşturulmuş.

Kamera aşağıya doğru kayıyor ve yırtık gömleğine ve çıplak göğsüne odaklanıyor. Aşağıya doğru hareket ediyor ve ben izlemek istemiyorum ama başka tarafa da bakamıyorum. Siyah pantolonlu birinin bacaklarına dolanan solgun kalçalarında duruyor.

Sonra kameraman konuşur.

Bu George.

"Kızını mı istiyorsun, Gentry? Gel ve al onu. Onun için zaten birkaç kez geldik."

Karson bu sesi ilk kez duyuyor ve odadaki diğer adamların kahkahalarını duyunca elleri yumruk oluyor. Bunu benden saklamayı seçtiğinde tamamen haklıydı.

Önce boynumu, sonra parmak eklemlerimi kırıyorum ve derin bir nefes alarak göğsümü genişletiyorum. "Çek şu lanet elini."

"Ne?" Karson gözlerini kocaman açarak soruyor. "Papazın eli. Al. Al onu."

Arkasına uzanıp vakumla kapatılmış eklentiye yakalarken gözlerini benden ayırmıyor. Tabancaları ve bıçakları arabanın ön paneline koyuyorum, sonra tabancamı elime alıp dolu olduğundan emin olmak için kurcalıyorum. Yedek şarjörümü cebime koyuyorum. Bundan daha fazlasını taşımıyorum çünkü hiç ihtiyacım olmadı. Eğer bir şarjörde mermim biterse, ellerimi kullanırım. Ya da bıçağımı. Fedaiden aldığım Glock'u kontrol ettim. On mermi. Kaliforniya'da "yasal."

Kötü ama benimkinden on tane fazla.

Glock'u cebime koyuyorum, bıçağımı kalçama takıyorum ve arabadan inerken büyük tabancamı pantolonumun arkasına sokuyorum. Elimi boştaki cebime sokuyorum ama şalvar biraz dışarı çıkıyor ve kolumun alt kısmına sürtünüyor. Sinir bozucu ama buna ihtiyacım var. Karson beni takip ediyor, tabancalarından birini kuruyor ve bir merminin açık eline düşmesine izin veriyor. Cebine atıyor.

Ona bakıyorum. "Neden?"

Silahını kalçasındaki kılıfına yerleştiriyor. "Vuruştan önce her zaman bir mermi saklarım. Başladığımızdan beri öyle." Omuz silkiyor. "Bu bir şans."

Başımı salladım. "Eğer şanslı olsaydın, kısa bir süre önce sen de işaretlenmiş bir adam olmazdın. Bana sorarsanız bu kötü bir alamet gibi görünüyor."

"Senin elin var. Benim de mermim var. Savaşta ne taşıdığımı yargılama," diyor alaycı bir tavırla.

Touché.

Sete tırmanıyoruz ve ben çömeliyorum. Konağın manzarası kanımın kaynama noktasına gelmesine yetiyor. Tuğla ve taştan oluşan geniş cepheyi süsleyen karmaşık oymalar ve süslü detaylarla zarif mimarının ve etkileyici işçiliğin görkemli bir gösterisi. Hepsinin bedeli kan ve uyuşturucu ile ödenmiş. Gözlerim iki yüksek sütunun çerçevelediği girişe odaklanıyor, her birinde girişe sıcak bir ışık saçan ferforje bir fener var. Ağır, koyu renkli ahşaptan yapılmış çift kapılar, gizli bir bahçe izlenimi veren karmaşık sarmaşık ve yaprak oymalarına sahip. Bu kapıların ardında çok şey saklı ve bu lanet olası bir bahçe değil. Bakımlı çimenleri tarıyorum ve nöbetçi kulübelerini görüyorum.

Çenemi en uzaktaki kabine doğru sallarken Karson'a "Şunu al," diye fısıldıyorum. Koşmayı seviyor, o yüzden koşmasına izin vereceğim. "Ben bunu alacağım." Daha yakındaki kabini işaret ediyorum, o da başını sallayıp havalanıyor.

Çimlerin üzerinde salınan spot ışığından kaçınmaya çalışarak çevre boyunca gizleniyorum. Bir model üzerinde çalışıyor, bir sonrakine geçmeden önce her bölümü tarıyor. Gölgelelerin arasından yürüyüp kulübenin yanına gelmeden önce bir geçiş yapmasını bekliyorum. İçeri hızlıca bir göz attığımda, genç bir adam CCTV ile uğraşıyordu. Parmaklarının titremesine ve

hareket ediyor ve omzundaki telsize uzanıyor, sadece Karson'ı fark ettiğini varsayabilirim. İçeri eğildim ve mikrofonunun düğmesine basmadan önce bir elimi adamın ağzına doladım. Vücudunu geriye doğru atıp beni duvara çarpmaya çalışıyor. Bıçağımı hızlı bir hareketle kafatasının tabanına saplıyorum ve tatmin edici bir patlama sesi duyana kadar itiyorum. Kolları hareketsizdi. Sadece boynunu kırabilirdim, ama George'un kıyafetlerimdeki kanı görmesini istiyorum. Adamlarının kanını.

Adamın mikrofonunu tutuyorum ve telsizi kemerinden çekip çıkarıyorum. Takıyorum, sesi kısıyorum ve Karson'ın yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için diğer kutuya doğru gidiyorum. Eğildiğimde, çok ölü bir adam görüyorum ve Karson çok kararlı bir şekilde onun üzerinde duruyor, çok kararlı bir amaçla göğsünü ve karnını bıçaklıyor. Onu durdurmuyorum.

Öfkesini bildiği tek yoldan çıkarıyor. Sonunda dudaklarından bir iç çekiş çıkıyor ve gözleri cam gibi olmuş bir şekilde geriye doğru düşüyor. Telsizden bir ses geliyor, ardından parazitlerin arasından karışık bir ses yükseliyor. "Ben ve Roy sigara içmek için evin arka tarafına gidiyor. Sadece biz varız, o yüzden köpekleri salmayın."

Karson haklıydı. Lanet olası köpekleri var.

Birbirimize bakıp başımızı salladık. Mülkün arka tarafında iki adam yalnız mı? Bu bizim için en iyi durum. Tam kulübeden çıkmak üzereyken ağaçların arasından derin bir homurtu yükseliyor. Ben daha tepki veremeden, yere çarpan pençelerin sesi yaklaşıyor. Kapıdan içeri adımımı atıyorum ve bana doğru gelen devasa kürk füzesiyle yüzleşiyorum. Zincirli tasma, Alman Çoban Köpeği'nin her hareketinde ürkütücü bir melodi çıkarıyor. "Bir köpeği öldürmek istemiyorum," diyorum. Yapacağım ama istemiyorum. Benim kardeşim eve ölü hayvan getiren kişi, ben değilim.

Karson önümde bir adım atıyor ama köpek bana odaklanmış durumda. Tam şekli ön plana çıkarken Karson'ı yolumdan çekiyorum ve köpeğe bakıyorum. Önümde yavaşlayıp dururken pençeleri yere gömülüyor, kahverengi gözleri bana dikilmiş, başı eğik. Ayağıma kadar gelip yanıma oturuyor ve salyalarla kaplı ağızıyla bana bakıyor.

Katiller katilleri tanır, sanırım.

Karson bıçağını çekiyor, ben de köpeğe saplamasını engellemek için bileğini tutuyorum. "Bırak onu," diyorum.

"Ne için burada olduğunu unutma, Gentry. Bu köpek daha sonra bize karşı kullanılabilir."

O haklı. Ama eğer bir tanrı varsa ve bizi izliyorsa, alabileceğimiz tüm karmaya ihtiyacımız var. Köpeğin başını okşuyorum, tasmağını tutuyorum ve Karson'a bakıyorum. Bu köpek birine karşı kullanılabilir.

Ama biz olmayacağız.

"Fass!" Diyorum ve köpek Karson'a ulaşmak için ileri atılıyor, ben onu yerinde tutarken patileri toprağı tekmeliyor.

"Umarım 'off' komutunu da biliyorsundur," diyor Karson bir adım geri çekilirken.

"Yaygara!" Diyorum ve köpek neredeyse bir anda boz ayıdan oyuncak köpeğe dönüşüyor, ancak odağı Karson'da kalıyor.

"Almanca komutları ne zaman öğrendin?"

"Farklı türde bir köpek almak zorunda kalmadan önce işim için kendi eğitimli köpeğimi almayı düşünüyordum." Evin arka tarafına doğru ilerliyoruz ve köpek yanımdan ayrılıyor, tasmağı her adımda titriyor.

"Katil iti getirin. Ne yanlış gidebilir ki?" Karson alay ediyor.

Tasmayı çıkarıp çimlerin üzerine bırakıyorum.

İnsansız ön bahçenin çevresini tararken gölgelerin içinde gizleniyoruz. Evin arkasına ulaştığımızda, havada yoğun bir sigara dumanı kokusu asılı duruyor ve bir ışığın altında iki değil üç adam duruyor. İçlerinden sadece birinde telsiz var.

Karson'a bakıyorum. "Eğer kaçınabiliyorsanız, silahları kullanmayın ve telsize ulaşmalarına izin vermeyin."

Karson bıçağını yukarı fırlatır ve yakalar. "Sorun değil."

"Fass," diye hırlıyorum köpeğe doğru. Adamlara doğru koşuyor.

"Lanet olsun, ona sadece biz varız demiştim!" diye bağırır bir adam ve grup dağılır.

Köpek ortadaki adama yapıştı. Bir diğeri bize doğru koşuyor ve o bir şey yapamadan Karson bıçağını adamın göz çukuruna gönderiyor. Bıçağı çekip çıkarıyor ve adamın çenesinin altındaki yumuşak boşluğa sokuyor, o kadar büyük bir güç kullanıyor ki burnunun köprüsünden çıkıyor.

Yerdeki adam "Fass!" diye bağırıyor, bu da köpeği daha da azdırıyor. Aptal. Katil köpek adamın bacağına bırakıyor ve boğazına saldırıyor.

Boynunu sıkıca kavradım. "Yaygara!"

Adamı serbest bırakıyor ve ben de onu kaçan karanlık figüre doğru yönlendiriyorum. Emri veriyorum ve onu serbest bırakıyorum. Boğazından yaralanan adam telsizine doğru gitti. Düğmeye basıyor, kendi alıcımından bir ciyıklama sesi geliyor, ama köpeğin yapamadığını yapmak için üzerine çullanıp bıçağımı kullanıyorum. Bıçağım boynu boyunca tereyağı gibi kesiyor, kafası boynundan ayrılırken açık bir delik oluşturan kadar dokuyu yayıyor. Birkaç saniye ellerimi pençeledi, sonra hareketsiz kaldı.

Köşeden hırıltılar geliyor ve sesleri takip ediyorum. Köşeyi döndüğümde muhafızın silahı, baldırını ölümcül bir şekilde kavramış olan köpeğe doğrultulmuştu. Karson bıçağını çeviriyor, yakalıyor ve havaya gönderiyor. Bıçak adamın gözlerinin arasına batıyor ve üst bedeni geriye doğru düşüyor. Adına sadık kalan katil it, dövüş kazanıldıktan sonra bile bırakmayı reddediyor.

"Yaygara!" Adamı bırakana kadar ensesinden tutarak emrediyorum. Onunla birlikte geri çekiliyorum ve kanlı başını okşuyorum. Gözlerindeki kana susamışlığı tanıyorum. Çok da farklı değiliz. Benim yapmak için doğduğum şeyi yapması için birinin onu eğitmesi gerekti ama hemen hemen aynıyız. "Platz." Emrimle karnı yere vuruyor. "Bleib." Karson'a dönüyorum. "Bıçak atmayı ne zaman öğrendin?"

"Çocukken bütün o sinçapları falan nasıl öldürdüğümü sanıyorsun?" Karson omuz silkiyor. "On yaşındayken kendime bir silah alamadım. Tanrıya şükür." Eğiliyor ve bıçağını adamın alnından söküyor. "Eğer insanlar havlamaları duymasaydı, şok olurdu. Silah zamanı mı?"

Tabancamı kılıfından çıkarıyorum ve Karson da aynısını yapıyor. Yanında ağır hizmet tipi bir kapı olan pencere duvarına doğru yürürken silahlarımızı yanlarımızda tutuyoruz. Camdan içeri bakıp malikânenin içine göz gezdiriyorum ama içerisi boş. Bu pencereler gerçekten aptalca bir özellik. Buranın arkasındaki tepelere bakmak için güvenlikten vazgeçmek mi? Akıllıca.

Karson arkamdan geliyor, ölü adamın sigarasını içiyor. "Gerçekten mi?" diye soruyorum.

"Boşa gitmesine izin vermek yazık olur." Köpeğe doğru bakıyor. "Peki ya o?"

"Biri onu serbest bırakana kadar burada kalacak. Burada, orada olduğundan daha güvende olacak."

Pencereler boyunca yürürken ve arka kapıyı açarken kendimizi teşhir ediyoruz, içeri girerken pahalı halıların üzerinde çamur izleri bırakıyoruz. Süslü sanat eserleri duvarları kaplıyor ve mermer her şey baktığım her yerde beni selamlıyor. George tam anlamıyla nefret ettiğimiz her şey. Leana'yı almak bu nefreti sadece kişisel bir seviyeye yükseltti.

Koridorun sonuna geldiğimizde yukarı bakıyorum ve bir güvenlik kamerası görüyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum.

"Wh-" Karson yukarı bakar. "Ah." Kameraya bir gülümseme ve orta parmağını gösteriyor.

Botlar koridoru dövüyor ve sahiplerinin süslü duvarlardaki yansımalarını görebiliyorum. Karson ve ben tabancalarımızı doğrulttuk ve ilk birkaç adamı hazırlıksız yakaladık. Sersemlemiş yoldaşları kendilerini toparlayıp tüfeklerini değiştirirken neredeyse üzerlerine düşeceklerdi.

Onlardan bir tane istiyorum.

Karson ve ben birlikte çalışıyoruz, ilerledikçe adam dalgasını temizliyoruz. Kurşunlar sekip duvarları ve vazoları parçalıyor, her yere cam, seramik ve mermer saçıyor. Elinde tüfek olan adamlardan birine yaklaşıp tüfeği soğuk ellerinden çekip alıyorum. Tam bunu yaparken, silahsız bir adam Karson'ı arkadan yakalıyor - salak herhalde panikle silahını düşürdü - ve ikisi el ele tutuşuyor.

Karson önündeki takım elbiseli adamdan çok daha kaslı ve sağlam. Bu adil bir dövüş sayılmaz. Nasırlı ellerini sıkkan Karson güçlü bir yumrukla ileri atılıyor ama çevik takım elbiseli adam darbeyi bir yan adımla savuşturuyor. Karson homurdanarak adamın dizine hızlı bir tekmeyle karşılık veriyor ve tökezlemesine neden oluyor. Sonra ileri atılarak rakibine bir dizi yumruk savuruyor.

Köşeden biri tabancasını çekmiş olarak geliyor ve tüfeği doğrultup onu yere düşürdükten sonra dikkatimi önümdeki vahşi dansa geri veriyorum. Karson ve ben gençken dövüşürdük ve muhtemelen benim kadar iri biriyle göğüs göğüse dövüşmenin getirdiği beceri seviyesini görmekten memnunum. Ama bu bizim dövüşme şeklimizden farklı. İnsanları incitmeyi seviyor ama her ağır vuruşta sanki *onun* için dövüşüyormuş gibi görünüyor.

"Bitir işini kardeşim," diyorum ona ve ona kardeşim demekten kendimi alamıyorum. O anda, kendi bencilce ölüm kaygısından başka bir sebep için savaşıırken, uzun zamandır ilk kez onda kendimi görüyorum. Benim için her şeyden önce olduğu gibi kardeş oluyor. Ondan nefret etmeden önce.

Karson başını sallıyor, alnından ter damlıyor. Darbe üstüne darbe indiriyor, yumrukları bildiğim ve sevdiğim vahşilikle yağıyor. Adam karşı koymaya çalışıyor ama Karson bu kadar cinayete meyilliyken kimse onunla boy ölçüşemez. Öldürmeye çok kararlı. Kendini ileri atıyor, adam geriye doğru düşerken üzerine iniyor. Eldivenli başparmaklarını göz çukurlarına sokar ve sonunda adamın gözbebekleri ağırlığının altında bir gıcırtyla söner. Sesi duyunca alt dudağını ısırtıyor, bu ses çok hoşuna gidiyor.

Kesinlikle akrabayız.

Bu ses küçük gezginimi tiksindirirdi ama benim için ölüm sessizliği üzerine çalınan bir senfoni. Karson içinse kulağına fısıldanan bir inilti. Boku yedik.

Karson memnun bir iç çekişle ayağa kalkıyor ve koridorda ilerlemeye devam ediyoruz. Tabancamı tüfek için bıraktım ve odaları namluyla tarıyorum. Şurada bir oda var.

Koridorun sonunda, koyu renkli ahşap kapıların ardına gizlenmiş. Elimi kapı koluna dolamadan önce derin bir nefes alıyorum, çünkü bu aldığım son nefes olabilir.

Leana'yı kurtardığım sürece umurumda değil.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Leana

Silah sesleriyle uyandım. En azından, duyduğum şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Doğrulmaya çalışırken kendime bakıyorum. Bacaklarımın arası ağrıyor ve kuru, yapışkan akıntı kalçalarımın yapışıyor. Ve göğsüme. Ve yanağıma. Bana yaptıklarını ve vücudumla nasıl sırayla oynadıklarını hatırladıkça öğürüyorum.

Gardiyanlar silahlarını çektiler ve şimdi silah sesleri duyduğuma eminim. Adamlarımın o kapılardan içeri dalma ihtimaliyle ayağa kalkacak gücü buluyorum ama beni gördüklerinde nasıl görüneceğim konusunda kesinlikle dehşete düşüyorum.

Kirli. Kullanılmış. Başka erkeklerin gelmesiyle kaplanmış.

Kapılar kırbaçlanarak açılıyor ve Gentry ile Karson iki tuhaf, kanla kaplı, psikopat koruyucu melek gibi silahlarını ateşleyerek içeri dalıyorlar. Mermiler etrafımda vızıldıyor ve her sağır edici patlamadan kaçmak ya da kulaklarımı korumak için hiçbir şey yapamıyorum.

"George'u canlı istiyorum!" Gentry çığlık atıyor, sesi acı çekiyormuş gibi gergin. Kolundaki yırtıktan sızan kan korkularımı doğruluyor. Duman ve kırılan camların arasından pek bir şey göremiyorum ama ondan sızan kıpkırmızı izlere odaklanıyorum.

"Buradayım, Gentry!" Karson bağıyor. "Diğer herkes yerde. Leana'yı getirin!" İlk kez adımı söylediğini duyuyorum ve bu, çınlayan kulaklarımı şereflendiren en tatlı seslerden biri.

Gentry bana doğru geldi. Vücudumu inceledikten sonra yanağıma gelen kanı siliyor ve beni temizlemeye çalışırken üzerime kan bulaştırıyor. "Ah, gezgin," diyor. İçinde bir duygu depremi yaşanırken vücudu titriyor.

Uzanıp kelepçelere dokunuyor, sonra cebinden küçük bir anahtarlık çıkarıyor. Halkada genel bir kelepçe anahtarı buluyor ve bileklerimi serbest bırakıyor. Serbest kaldığım anda acıyan derimi ovuyorum. Gentry gömleğini çıkarıyor ve çıplak göğsümü örtecek şekilde giymeme yardım ediyor. Pantolonumun nerede olduğunu bilmiyorum.

"Nerede o?" Bağıyorum.

Karson odanın öbür ucundan, "George burada," diyor.

"Hayır, Mickey nerede?" diye sordum. Cesetlerin arasında onu göremiyorum.

"Mickey kim?" Gentry soruyor, bu piçlerin herhangi biriyle nasıl ilk isim bazında olabileceğime açıkça şaşırmış.

Gözlerim kısıldı. "Eski sevgilim, beni morartan kişi. George'u tanıyor. Onunla çalışıyor. Buradaydı. George'a seninle birlikte olduğumu söyleyen oydu. Karson değildi."

"Sana söylemiştim!" Karson odanın kendi tarafından bağıyor, sonra da hâlâ hareket eden bir bedenın kafasına bir kurşun gönderiyor.

Bana dönmeden önce Gentry'nin yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. "Neye benziyor?"

"Lanet olası bir aptal."

Dudakları yukarı doğru seğıriyor. "Onu bulacağız ama oradaki arkadaşımızla ilgilenmemiz gerekiyor."

Kaslı, gömleksiz haliyle yıkımın içinden geçerken lanet olası bir Yunan tanrısı gibi görünen Gentry'yi takip ediyorum. Karson, George'u karnının üzerine yatırmış, onu yerinde tutarken dudaklarından bir sigara sarkıyor. Gentry diz çöküp George'un çırpınan bacaklarını durdururken vücudu titremeye devam ediyor. Yüzüstü yatan adamın pantolonunu ve boxer'ını yırtarak çıplak kıcını herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkarır.

"Ne oluyor lan?" George daha şiddetli bir şekilde çırpınarak çığlık atar. Gentry bıçağını çıkarıp George'un kıcının yanağına derin bir kesik atıyor ve çatlağına kan damlıyor, sonra cebinden bir şey çıkarıyor. İçinde bir şey olan bir çanta. Bıçağıyla plastiği yırtıyor ve ben de iyice bakıyorum.

"Neden bir eli var, Karson?" Ağzım bir karış açık soruyorum. Omuz silkiyor. "Bunun için sanırım."

"Ne için?"

"Hayır, hayır, bekle!" George çığlık atıyor.

"Şşşt, George," diye mırıldandı Gentry. "Sadece çok acıtacak." Gentry elini -önce parmaklarını- George'un göt deliğinin içine sokarken kasları esner.

George dehşet içinde bir çığlık atar. "Tanrım, dur!" diye feryat eder.

Neye baktığım hakkında hiçbir fikrim yok ama Gentry yırtıcı öfkesi içinde o kadar güzel ki. "Papaz'ın selamı var," diye hırlıyor ve eli tamamen kaybolana kadar itiyor.

George'un benimkileri umursamayan biri için çok fazla gözyaşı döktüğü kesin.

Yanına gittim ve önünde diz çöktüm. "Cinsel saldırı berbat bir şey, değil mi George?" Sigarayı Karson'ın dudaklarından çekip kendi dudaklarımın arasına koyuyorum. Uzun ve derin bir nefes çekiyorum, sonra dumanı George'un yüzüne üflüyorum ve yanan kirazı yanağına bastırıyorum. Durmam için çığlık attığında bile geri çekilmiyorum.

Karson ahlaksızlığıma tanık oldukça sertleşiyor ve yüzündeki vahşi gülümseme yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

"Öldür onu," diyor Gentry George'un üzerinden inerken. George'un ayağa kalkmaya çalışacağından endişelenmiyor, çünkü bacakları kıcına girdiği için tam arkasına sıkışmış durumda. Karson bıçağını çıkarıp George'un boynuna saplar ve sonunda çığlıklarını susturur.

Gentry'ye, "Mickey'yi bulmalıyız," dedim.

Odanın öbür ucuna, vestiyere benzeyen bir kapıya bakar ve sezgilerinin onu yönlendirmesine izin verir. Gentry kapıyı neredeyse menteşelerinden sökerken biri çığlık atar, sonra karanlığa uzanır ve birini saçlarından tutup dışarı çeker.

Mickey.

"Bu o mu?" Gentry onu kafa derisinden tutup sallayarak sorar. "Evet."

Gentry onu ayağa kaldırırken, "Kızımı inciten sensin," diyor. Mickey çırpınıyor.

"O *senin* kızın değil. O benim kızım."

Gentry, "Söylenecek ne kadar da intiharvari bir şey," diyor. Bana döndü. "Seni de becerdi, değil mi gezgin?"

Başımı salladığımda yumruğunu Mickey'nin karnına indiriyor ve onu dizlerinin üzerine çöktürdükten sonra yan tarafına tekmeliyor.

Karson da onlara katılıyor ve nefesi Mickey'nin saçlarını karıştıracak kadar yaklaşıp kadar eğiliyor. "O senin değil. O *bizim*," diye hırılıyor.

Gentry odayı geçip beni Karson ve Mickey'nin yanına götürürken, "Tutun ona," diyor. Beni kendine çekiyor ve bana yapılan onca şeye rağmen öpüyor. Eli kalçamda geziniyor ve kıcımlı kavlıyor. "Seni onun önünde becermeme izin ver, gezgin."

"Neden soruyorsun? Al gitsin," diyor Karson, cinayetle kaynaklanan cinsel hayal kırıklığı bitti.

Gentry'nin eli çeneme dolanıyor ve onu kaldırıyor. "Ondan yeterince şey alındı. zaten," diye homurdanıyor.

"Haklısın," diye kabul ediyor Karson.

"Sakin ona evet deme, Lee," diyor Mickey, Karson'ın kararlı tutuşundan kurtulmaya çalışırken.

"Siktir git Mickey. Artık bana sahip değilsin. Ama bilgin olsun, ona evet demeyi planlamamıştım." Gentry'ye döndüm. "Evet demeyi planlıyordum, efendim."

"Bir fikrim var," diyor Gentry, gözleri sadist Noel ışıkları gibi parlıyor. "Onu direğe getirin ve kelepçeleysin. Tıpkı ona yaptıkları gibi."

Karson kendisine söyleneni yapar, kanlı sert ağaçların üzerinde çırpınan Mickey'yi sürükler.

Kelepçelerin metalik tıkırtısı omurgama ürkütücü bir ürperti gönderiyor.

"Bacaklarını sabit tutun," diye ekliyor Gentry.

Karson onu bacaklarından tutuyor ve Gentry'nin planladığını düşündüğü şey hakkında iğrenç bir şekilde aşırı hevesli oluyor. Karanlık bir heyecanın zıplayan fasulyesi gibi. Gentry beni Mickey'ye doğru sürüklüyor ve sağ bacağına basarak Karson'ın elini uzaklaştırıyor. Gentry beni dizlerimin üzerine, Mickey'nin çırpınan bacaklarının arasına itiyor.

Gentry dizlerinin üzerine çöküp Mickey'nin bacağındaki tutuşunu değiştirmek için eğilirken, "Eğer onu tekmelerse, boğazından kıkına kadar kesin," diyor.

Umarım Mickey'nin aletini emmemi planlamıyordur. Tam da bunun için uygun bir pozisyondayım ve hiç ilgilenmiyorum. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Gentry bana bıçağını uzattı.

"Bağırsaklarına bir şeyler kazıyın," diyor.

Karson Mickey'nin gömleğini yırtıyor ve önümde öfkeyle tekmeler savuruyor. "Lee, bu sen değilsin!" diye yalvarıyor. "Bak sana ne yaptırıyorlar!"

Elim kolumun etrafında sıkışıyor. "Bana hiçbir şey yaptırmıyorlar."

"Hadi ama, seni seviyorum! Senin için yaptığım onca şeyi hatırlıyor musun? Ben olmasaydım şu anda hayatta bile olamazdın."

Gentry arkamdan homurdanıyor ve ben de bıçağın ucunu Mickey'nin derisine doğrultuyorum. Soğuk çelikten kaçınmaya çalışarak kılı karnımı içeri çekiyor. Bunu yapmak istiyorum. Beni incittiği gibi onu da incitmek istiyorum. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, olduğum yerde sıkışıp kaldım. Bana yaptığı onca şeyden sonra bile yapmak istediğimi yapamıyorum. Ahlakım kılıç çekip ruhumdaki gölgelere saldırıyor ve kaderimi öğrenmeyi beklerken yerimde çakılıp kalıyorum.

Karson elini benimkinin üzerine koyuyor ve bıçağı Mickey'nin etine bastırıyor. "İlk kesik en zordur. Benim için değil ama çoğu kişi için." Mickey'nin yeniden başlayan mücadelesini kontrol etmek için elini çekiyor.

Mickey bir çığlık atıyor ve o sesin içinde bir yerlerde bir keman şarkısının dokunduğunu duyabiliyorum neredeyse. Onun acısını duymak hoşuma gidiyor.

Karson'dan daha fazla yardım almadan ilk harfı bitirdim. Derisi yayıldıkça kanal kanla doluyor ve bir sonrakine geçiyorum. Yılların acısını bıçağın sapına aktarıırken, Gentry'nin boştaki eli kalçamdan yukarı çıkıyor ve kıcımın üzerinde geziniyor. Gömleğimi kaldırıp kalçalarımı doğru kıvrıyor.

Mickey acıdan bilinci gidip gelmeye başlıyor ama ben oymaya devam ediyorum. Gentry öne doğru eğilip Mickey'nin yanağına bir şaplak atarken, "Uyanık kal," diyor. "Ben istiyorum ki

Sahip olabileceğini düşündüğün şeyi özgür bıraktığımı görmek için."

Bir başka mektuba başlarken Gentry'nin sıcak aleti bana baskı yapıyor. Beni öne doğru eğiyor, neredeyse yüzümü Mickey'nin kanının içine itiyor, böylece sıcak tükürüğünü amıma tükürebiliyor. Gözlerim ilk kez Mickey'ninkilerle buluşuyor -gerçekten buluşuyor- ve yüzünde ıstırap görüyorum. Sebep olduğum fiziksel acıdan çok daha fazlası.

Ve buna bayıldım.

Gentry kalçalarımı kendine doğru çekiyor ve bastırılmayan bir açlıkla içime doğru itiyor. Sert hamlesi nefesimi kesiyor ve Mickey'nin derisindeki oyuklara zevkle ıslanmış bir nefes üflüyorum.

Mickey gücünü toplayarak, "Hepiniz boku yemişsiniz," diyor.

"Olumlu," diyor Karson.

"Ben seni becerirken kes onu, gezgin," diyor Gentry. "İntikamını almaya devam et."

Bana söylediği gibi yapmaya çalışıyorum ama her itiş beni ileri itiyor ve üzerinde çalıştığım mektubu lekeliyor. Ama devam ediyorum. Mickey önümde acı dolu iniltiler çıkarıyor, Gentry arkamda zevkli iniltiler çıkarıyor ve ben etrafımda ve içimde çelişkili duygulardan oluşan bir girdabın içine sürükleniyorum.

Bir sonraki mektup için Karson'ın yardımına ihtiyacım yok ama ona bakıyorum. Tanık olduğu şey yüzünden neredeyse ağzı köpürüyordu: Ben duygularımı eski sevgilimin karnına kazırken Gentry beni beceriyor.

"Devam et," diyor Gentry. "Bu şekilde daha fazla dayanamayacağım. Amının tekrar benim tarafımdan sahiplenilmesi gerekiyor. Seni benden almaya çalışan herkesi öldürecek biri tarafından."

"Ya da ben," diye fısıldıyor Karson, o kadar alçak bir sesle ki neredeyse duymuyorum. Ciğerlerime giden bir sonraki nefesi kesebileceğini düşünene kadar kalbimin şişmesine neden oluyor.

Gentry kalçalarını son bir kez daha içime sokarken son mektubu da bitiriyorum. Kendini içimde tutuyor, beni doldururken tadını çıkarıyor, sonra ne yazdığımı bakmak için eğiliyor. Gelişigüzel bir tavuk tırnağıyla, büyük harflerle tek bir kelime karalamıştım.

CUNT

Gentry kolunu göğsüme doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Aferin kızıma. Karanlık tarafa hoş geldiniz."

"Henüz değil," diyor Karson, büyük bıçağını bana uzatarak. Oturuyor, Mickey'nin bacağına dizinin altında tutuyor ve sadist bir gururla bana bakarak eğiliyor. "Onu öldürmelisin, hırsız." Elini göğsünün sol tarafında gezdiriyor. "Çabuk ölmesini istiyorsan şuraya sapla." Elini Mickey'nin karnına, yazımın altına indiriyor. "Ya da acı çekmesini istiyorsan buradan."

Bıçağı her iki noktaya da götürüyorum, neyin doğru hissettirdiğine karar vermeye çalışıyorum. Anılar gözümün önünden geçiyor ve Mickey'nin bana yaptığı her şeyi yeniden yaşamak zorunda kalıyorum. Mickey'nin bana

Vücutuma çürükler koyan. Ve ruhumda. Beni doldurduğu ilaçlar, ayrılamayayım diye beni hasta etmesi. Evet, onun ellerinde çok acı çektim.

Bıçağı karnına saplıyorum ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde öne doğru sendeliyor. Kıvrılırken vücudu bıçağa baskı uyguluyor ve bıçağın içini nasıl parçaladığını hayal etmek beni heyecanlandırıyor. Ağzından kan fışkırıyor ve bıçağı Mickey'nin etinden çekip parmaklarımı çeliği işaretleyen kaygan kırmızının üzerinde gezdiriyorum.

Karson ayağa kalkıyor, önümde pantolonunun fermuarını açıyor. "Gentry'nin alamayacağımızı söylediğini biliyorum, ama ağzına girmezsem, hırsız, patlayacağım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım." Boynumun dibindeki saçları topluyor ve ben göğsümü kaldırıp kalçasını kavriyorum, siki kumaştan fırlıyor. "Dudaklarını etrafımda hissetmeme izin ver."

Hareket edemeyecek kadar güçsüz olan Mickey, cam gibi gözlerle tepesindeki sahneye bakıyor. "Lee," diye mırıldanır.

"Bizim gibi iki erkeğin içine girmesine izin verirken seninle geçirdiği her andan nefret etmesine şaşırdın mı?" Karson gülerek söylüyor. Eli boğazıma dolanıyor ve beni pelvisine doğru çekiyor, ben de sikini ağzıma alıyorum. Vahşi bir iniltiyle gırtlığımın arkasına doğru iterken halterler dişlerime vuruyor. Yüzüme doğru itiyor ama kalçalarının her atışında artan heyecanını hissediyorum. "Boşalacağım," diye homurdanıyor ve ağzımı tamamen doldurmak için sikini geri çekiyor. Ağzımdan çekilirken "Yutma," diyor.

Boşalmayı ağzımda tutmaktan nefret ediyorum ama dediğini yapıyorum çünkü ne planladığını merak ediyorum.

Karson Mickey'nin kafasını eğiyor, çenesini açık tutuyor ve bana iğrenç bir sırıtış atıyor. "Spermimi ağzına tükür," diye emrediyor.

Gentry içimden çıktı. "Uyluklarını bir arada tut, gezgin ve vücudunda benden bir damla bile bırakma."

Öne doğru eğilip Mickey'nin açık ağzının üzerine eğilirken bacaklarımı birbirine kenetliyorum. Gözleri bana sabitlenmiş, nefesi kesik kesik, yutkunarak geliyor, ölüm onu daha da sıkı tutuyor. Dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyorum ve Karson'ın menisini ağzına tükürüyorum.

Karson eldivenli eliyle Mickey'nin boğazını sanki bir kediye hap yutturmaya çalışır gibi ovuşturuyor. "Yut şunu," diyor Karson. "İyi bir çocuk ol ve dölümü yut. Ona yaptıkların yüzünden şeytanla karşılaştığında dilinde benim tadımın olmasını istiyorum."

Mickey yutkunmak yerine bir nefes daha alır ve gelen kanı soluk borusuna çeker. Vücudu otomatik pilotta hareket eder ve zayıf bir öksürükle onu dışarı atmaya çalışır, ancak bu sadece karnındaki yaradan daha fazla kan iter. Birkaç boşuk soluktan sonra hareketsiz kalır.

Karson başını sallar. "Tsk, tsk. Eğer onu yutmuş olsaydın, boğularak ölmezdin. Ne yazık."

Mickey'nin üzerinden iniyorum ve Gentry pantolonunun fermuarını çekip bana doğru bir adım atıyor. Elini bacaklarımın arasına koyuyor, kalçalarımın aşağı damlayan meniye topluyor ve tekrar içime itiyor. Parmakları içimde derinlere gömülüyken beni kendine çekiyor.

"Sana kim dokunmuş ya da içine kim girmiş olursa olsun, sen hâlâ bizimsin. Ve bunu sana göstereceğiz." Kolu etrafımı sarıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. "Senin için her şeyi yaparım."

"Senin için her şeyi yaparız," diye ekliyor Karson vestiyerden kot pantolonumu alırken.

Bu adamların cinayetten bu kadar tahrik olmaları inanılmaz derecede endişe verici. Damarlarında dolaşan hastalıklı bir heyecan onları neşeyle dolduruyor. Bu hastalıklı bir şey. İğrenç bir şey.

Ama bu cinsel arzuyu anlamaya başlıyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Karson

Dışarı çıktığımızda, köpek hala yatar pozisyonda bekliyor. Arka ayaklarını oynatarak Gentry'yi izliyor ve serbest bırakma komutunu bekliyor. Gentry bir Almanca kelime daha söylüyor ve köpek ona doğru koşup bacağına oturuyor, beklentiyle yukarı bakıyor.

"Gentry bir saldırı köpeğiyle arkadaş mı oldu?"

Leana soruyor. "Biliyorum. Utanç verici," diyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, çok şirin."

Gentry köpeği hızlıca okşadığında, o da aynısını yapabileceğini düşünüyor. Onu belinden tutup kendime doğru çektim. "O katil iti sevebilir ama bu senin de sevmen gerektiği anlamına gelmez," diye azarlıyorum. Onu geri almak için yaşadığımız onca şeyden sonra onun parçalanmasına izin veremem.

Gentry kadar açık ve savunmasız olmayı reddediyorum ama onu kurtardığımız için gerçekten mutluyum. Sadece ona boktan şeyler yapmamıza izin verdiği ya da başkalarının bizim yanımızda verdiği tepkileri vermediği için değil. Ama ondan *hoşlandığım* için. Onun yanında olabileceğim kişiyi seviyorum. Onun sayesinde Gentry'nin yanında olabiliyorum. İki soğuk katilin içinde sıcak bir şeyler ortaya çıkarıyor.

"Kameraları yok ettiniz, değil mi?" Gentry bize doğru dönerek soruyor.

Cebimden parçalanmış plastiği çıkarırken ona "Sadece sabit disk yok etmekle kalmadım, aynı zamanda yanımda götürdüm" dedim. "Orada olmayan bir şeyi kurtaramazsın."

Gentry bir gülümsemeyle savaşıyor. "Neden bu şimdiye kadar yaptığın en akıllıca şeylerden biri?"

"Sana yaptığım her şeyi anlatmıyorum ve sandığın kadar aptal değilim." "Kurşun yaran için hastaneye gidecek miyiz?" Leana soruyor.

Çok safça.

"Hastanelere gitmiyoruz," diyor Gentry gülerek. "Biz icabına bakarız. Zaten her şey yolunda." Parmağını deliği çevreleyen pıhtılaşmış kana sürterken yüzünü buruşturuyor.

Gentry ve ben her zaman birinin hayatını almaktan kaynaklanan yaralarla uğraştık. Ya da bu durumda, birini kurtarmamızı engellemeye çalışan insanlarla mücadele ettik. İnternette öğrenemeyeceğin hiçbir şey yok.

SUV'a doğru yola çıkıyoruz ve köpek Gentry'nin yanında kalıyor, ona ayak uyduruyor. Onu.

Yürümeyi bıraktım. Gentry'ye "Katil iti elimizde tutamayız," dedim. Bakılırsa Gözlerindeki yumuşaklık, tam olarak bunu düşündüğünü gösteriyor.

Leana durdu ve yüzünü bana döndü. "Neden olmasın? Kürkündeki kurumuş kana baksana. O bizden biri."

"Kesinlikle olmaz!" Ben de diyorum ki. "Zaten başıboş bir hırsız aldık. Hayatımıza yeni bir karmaşa daha eklememize gerek yok."

Leana kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak meydan okuyan bir duruş sergiliyor. "Cinayet çılgınlığıyla işimiz bitmedi mi? Patronun öldü, bu yüzden başka bir iş gelecek gibi değil."

Onun duruşuna uyuyorum ve iyi bir önlem için bir sırtış atıyorum. "Hayır, hâlâ bir işimiz daha var ve ödemesi kaçırılmayacak kadar iyi."

Gentry ikimizi de duymuyor. Lanet köpeğiyle birlikte cipe doğru ilerlemeye başladı bile.

Ona yetişmek için koşuyorum. "Hey, beni duymadın mı? Bu köpeği almayacağız."

Durup bana bakıyor ve lanet köpek de aynısını yapıyor. Beni ürkütmeye başladı. "George ölmüş olabilir ve biz de son kârlı vurgunumuz üzerinde çalışıyor olabiliriz ama hâlâ işimin patronu benim Karson. Bunu sakın unutma."

İç çekerek pes ediyorum. Köpeği tutmak istiyorsa, bu onun sorumluluğunda. Lojistik işlerini halledebilir.

SUV'a ulaştığımızda, sürücü koltuğuna tırmandım. Gentry benim kullanmamama izin verdiği için mutlu, hırsız ve tüylü bagaj arka koltuğa tırmanıyor. Bu şekilde bir otele gidemeyiz, bu yüzden telefonda bir kamp alanı arıyorum ve o yöne doğru gidiyorum. Arka yollardan yirmi millik bir yolculuktan sonra, sanki oraya aitmişiz gibi parka giriyor ve boş bir alana park ediyoruz.

Leana bana buruşturulmuş bir paso uzatırken, "Bunu ön panele koy," diyor. Akıllıca. Bu son kamp alanının kartı ve kimse tarihine bakmazsa yeterince resmi görünür. Bu kamp alanına başka kimse gelmediği sürece.

Son kamp gezimizden kalan birkaç odun SUV'un arkasında duruyor. Onları alıp ateş çukuruna atıyorum. Çantamdan bir sigara çıkarıp yakıyorum, sonra biraz çıra bulup odunları tutuşturuyorum. Sonunda tutuşuyor ve çakmağı cebime atıyorum. Duman toplanıyor ve turuncu alevler kütükleri yakıyor. Gentry yaklaşıp gömleğini çıkarıyor ve silah yarasını ortaya çıkarıyor. Hareket ettiği her an yaradan bir damla kan akıyor. Bununla ilgilenmemiz gerekecek.

Bıçağımı kınından çıkarıp ateşin üzerine tutuyorum. Metal soğuk bir griden hafif bir parıltıya dönüşüyor ve çok ısınmadan çekip alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Leana gözlerini kocaman açmış ateşe bakarken soruyor.

"Dağlama," diyor Gentry, sağlam koluyla onu kendine doğru çekerek.

"Ama-"

"Sadece benimle ol," diyor.

Gentry'ye sırtarak, "Bu canını yakacak," diyorum.

"Evet, biliyorum ve buna bayılacaksınız," diye tersliyor onu kendine yaklaştıırken. Bir şeyi ısırmak yerine, onu rahatlatan tek şeyden destek alıyor. Köpek geliyor ve bir esnemeyle Gentry'nin ayaklarının dibine çöküyor. Norman Rockwell'in berbat bir tablosu gibi.

Gentry'nin omzunu tutuyorum ve bıçağı derisine doğru iterken onu öne doğru çekiyorum. Eti cızırıyor ve çığlık atmamak için dudağını ısıırıyor. Acı hissettiğinde çok soğukkanlı oluyor. Yemin ederim bunu sırf eğlencemi mahvetmek için yapıyor.

Yavaşça içime çekerek, yanık et kokusunun tadını çıkarıyorum, tıpkı bir fırının önünden geçerken biraz daha derin nefes alan biri gibi. Lezzetli. "Şimdi arka taraf." Bıçağı bir kez daha ateşe daldırıyorum.

Gentry'nin alnında ter birikiyor ve hırsızın midesi bulanıyor, bu da benim hoşuma gidiyor. Bıçağı çıkış yarasına dayıyorum ve tıpkı ön taraftaki gibi duman çıkarıyor ve cızırıyor. Sırtı kıvrılıyor ama acının omurgasını nasıl sarstığını gösterecek başka bir şey yapmıyor.

Koku ona ulaştığında Leana ağzını tıkayarak, "Çok fena sıçmışsınız," diyor.

Gentry ve ben hep bir ağızdan "Evet," diyoruz.

Kanama durdu, Gentry yaranın bakımını değerlendirdi ve başını salladı. "Ben duş alacağım," der ve yolun karşısındaki binaya bakar. Bakışlarını Leana'ya çevirir. "Senin de bir duşa ihtiyacın var gibi görünüyor."

Öyle. Kurumuş kanın koyu lekeleri teninin soluk tuvalini işaretliyor. Bu bana onun bizim için ölü taklidi yaptığı geceyi hatırlatıyor ve bu düşünceyle sikim sertleşiyor.

Uzandım ve onu kendime çektim. "Benim farklı bir fikrim var,"

diyorum. Gentry duruşunu bozmuyor, kocaman göğsünü bana doğru kaldırıyor.

O bana şu anda ona neden sahip olamayacağımı söylemeden önce, ben ona neden sahip olabileceğimi söylüyorum. "Onu her zaman istediğin gibi elde ediyorsun, G. Onu öv ve memnun et. Ona karşı çok tatlı ol." Sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Onu kendi yöntemimle becermek istiyorum. Fantezimle oynamak istiyorum." Yine benim için ölü taklidi yapmasını istiyorum. Ama bu sefer, önümde cansız yatarken kalçalarını ayırmak istiyorum. Leana'ya dönüyorum. "Seninle oynamama izin verirsin, değil mi? Ölü bedenini becermeme izin verir misin?"

Bir insana sorulacak ne boktan bir soru. Ama o sıradan biri değil. *O bizim* ve o normal değil.

Sanki bir golf topunun içinde boğuluyormuş gibi sertçe yutkunuyor, sonra aramızda bakışıyor, parçalanmış ama korkmamış. İzin almak için Gentry'ye bakıyor ama ikisinden de izin almama gerek yok. Ne hissederlerse hissetsinler, onun cansız bedenini altıma *alacağım*.

Ona doğru adım atıyor, onu aramıza sıkıştırıyor. "Bunu istiyor musun, gezgin?" Kadının ona attığı bakışı göremiyorum ama bu onun yüzünde bir kaş çatmaya neden oluyor. Eğilip onu öpüyor, sonra kara gözleri benimkilere dikiliyor ve içimi delip geçiyor. "Tamam, Karson, ama ona zarar verme ve onu gerçekten öldürme." Arkasını döndü. "Siktiğimin ucubesi."

Duşa gitmek yerine, köpekle birlikte ateşin önüne oturuyor. Gerçekten temizlenmesi gerekiyor ama en azından Leana'yla yapmam gereken şeyi yapmam için beni yalnız bırakıyor. Ona baskı yapmayacağım.

Onu yakındaki göle doğru götürüyorum ve aklımda bir plan oluşuyor. Su görünmeye başladığında dolunay da görünmeye başlıyor. Gökyüzünde alçakta asılı duruyor - her şeyi görmemi ve hafızama kazınamı sağlayacak büyük, parlak bir ışık küresi. Dalgalanan su her ay ışığını yakalıyor ve bu gerçekten çok güzel.

Ama onunla işim bittiğinde hırsızımın görüneceği kadar güzel değil.

"Pantolonunu çıkar," diyorum kendi pantolonumu çıkarmaya başlarken.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?"

"Kesinlikle. Sen ölü numarası yaparken seni becermek istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, senden hoşlanmasaydım, seni gerçekten ölü olarak becerirdim."

Gözleri büyüyor ama ifadesi düzleşiyor. "Bu çılgınlık." "*Ben de deliyim.*"

Tartışmıyor. Onun yerine dudaklarını yalıyor, derin bir nefes alıyor ve pantolonunu çıkarıyor. Elleri gömleğine gidiyor ama ben uzanıp onu durduruyorum.

"Açık kalsın."

Onu suya doğru yönlendiriyorum ve kumlu dip ayaklarımızı okşuyor. Sıgılığa kalarak, onu sırt üstü yatırmadan önce dizlerine kadar itiyorum. Tamamen suya batmış değil, ama su kıyıya doğru her ulaştığında onu daha fazla örtüyor. Onun

Göğüsleri su çizgisinin üzerinde yükseliyor, meme uçları her bir tümseğin tepesinde sıkı tepeler oluşturuyor. Hafif dalgalar saçlarını çekiyor, sarı teller başının altına battıkça koyulaşıyor. Evet, çok seksi görünüyor.

"Bu çok boktan bir durum Karson," diyor ama gözlerindeki o heyecanlı parıltıyı kaçırmıyorum.

Bu durumdan pek hoşnut olmayabilir ama merak ediyor.

"Hoşuna gitmeyecek şeyler yapsam bile bana güvenmeni istiyorum. Sadece kıpırdama." Övgüden hoşlandığını biliyorum ama Gentry'nin yaptığı gibi ona "iyi kızım" demeyi kendime yediremiyorum. Bir sonraki en iyi şeye ulaşıyorum - kendimi söylemeye ikna edebildiğim tek şey. "Benim ölü kızım ol."

Dizlerimin üzerine çöküp kumlu d i b e biraz batarken kalçalarını kendime doğru çekiyorum. Soğuk su taşaklarına kadar geliyor, onları sıkıyor ama eğilip içine doğru itiyorum. Nefes almasına izin veriyorum, ben daha derine iterken biraz daha yaşamasına izin veriyorum.

"Bana güven ve sakın kımıldama," diye hatırlatıyorum üzerine eğilirken. "Gözlerini kapalı tut. O güzel dudaklarını daha önce ölü taklidi yaparken yaptığın gibi ayır." Avucumu yanağına dayadım. "Şimdi seni boğacağım."

Bir şey söyleyemeden başını çevirip ağzını ve burnunu suyun altına itiyorum. Elleri bileklerini kavırıyor ve çırpınıyor. Çırpındıkça amcığı etrafımda sıkılaşıyor. Bir zevk iniltisi çıkarıyorum ve vücudu kıvrılırken, onu daha sert sikebilmek için kalçalarımı geri çekiyorum. Onun mücadelesini seviyorum. Amcığının sikimi sıkmasına bayılıyorum.

Elleri bileklerimden ayrılıyor ve gevşiyor. Onu birkaç kez daha orada tutuyorum, sonra yanaklarını kavırıyorum ve ağzını suyun üstüne çıkarıyorum. Dudakları mükemmel bir şekilde ayrılmış, gözleri kapalı ve hareketsiz. Su karnının ve göğsünün üzerinde geziniyor ve nefes alıp almadığını anlayamıyorum. Tüm niyet ve amaçlar için, ölü görünüyor - sikimin üzerinde boğulmuş bir kadın. Cansız ve güzel.

Elimi yüzünden çekip suya daldırdığımda su alçalıp yükseliyor. İpek saç telleri parmaklarımla boğuşuyor, ama ben onları kurtarıyorum ve omzuna koyuyorum. Onu ne kadar sert sikersem sikeyim, gözlerini kapalı tutuyor. Dudakları ayrık. Her sert darbeye sessiz kalıyor. Hayatta olduğunun tek göstergesi, amcığının etrafımda belli belirsiz seğirmesi ve leğen kemiğinin hafif, neredeyse yok denecek kadar az eğilmesi. Ölü bir kadın kesinlikle bunu yapmazdı, ama bundan benim kadar zevk aldığı için onu suçlayamam.

Ona doğru eğildim. "Bu halinle çok seksisin, hırsız. Soğuk. Ölü. Çok güzelsin." Yemin ederim dudaklarının kenarlarının seğirdiğini görüyorum ama karakterini bozmuyor. Eğer tiyatro öğretmeni onu şimdi görebilseydi ... Muhtemelen beni tutuklatırlardı ama çok da etkilenirlerdi.

Onu daha sert sikerken parmaklarımı tenine batırıyorum ve altımızdaki kum her itişin gücüyle yayılıyor. Vücudunun üst kısmını suyun dışına kaldırıyorum ve başı yana doğru kayıyor. Soğuk teninden aşağı su damlaları süzülüyor ve dolgun göğsü ne yükseliyor ne de alçalıyor. Bu taşaklarımı sıkmaya yetiyor.

Uzanıp boğazını kavırıyorum, onu kendime çekiyorum ve öpüyorum. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda nefesinin kesildiğini hissediyorum ama göz kapakları kapalı kalıyor.

"Gözlerini aç," diyorum.

Açıldılar ve hiç bir insan için bu kadar çok şey hissetmemiştim. Kim benim gibi birinin böyle hastalıklı bir fanteziyi oynamasına izin verir ki?

Benim küçük hırsızım, işte o.

Amını dolduruyorum, kendimi içine gömüyorum. Gentry'nin onun amına bu şekilde boşalmamı istemediğini biliyorum ama su günahımı temizleyecek. Günahlarımı cennetin kapısındaki nöbetçiye açıkladığımı hayal ettiğimde onun ağzına karşı sırtıyorum. Yaşamak için cinayet işliyorum ama aynı zamanda bundan zevk alıyorum ve kardeşimin kızının sözde ölü bedenini beceriyorum. Bulutlar kararmadan, açılmadan ve beni cehenneme yutmadan önce Aziz Petrus'un yüzündeki şok ve dehşeti hayal ediyorum.

Buna değer. Her saniyesine değer.

Otuzuncu Bölüm

Leana

Kamp alanına döndüğümüzde Gentry hâlâ ateşin önünde oturuyordu. Gözleri Karson'a baktıktan sonra benimkilere kayıyor. Sırılsıklam gömleğim kot pantolonumu ıslatıyor ve nemli saçlarım yanaklarıma yapışıyor.

"İkiniz yüzmeye mi gittiniz?" diye soruyor ve sesindeki kıskançlığı fark etmiyorum. Bu hoşuma gidiyor. Onun sahiplenmesi benim zayıflığım.

Karson kıyafetlerini değiştirmek için cipe doğru yürürken "Onun gibi bir şey," diyor.

Gentry içime giriyor, seks ve doğa kokusunu içine çekiyor. Sıcak eli boynumun arkasına dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Sana ne yaptı, gezgin?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Olanları nasıl anlatabilirim ki? Daha da önemlisi, hoşuma gittiğini nasıl açıklayabilirim?

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Fısıltıyla sordum. Yani bunu sindirmek için daha fazla zamanım olduğunda. Ya da hiç.

Karson, Gentry'nin arkasında beliriyor, gömleğinin yarısı üzerinde. "Kıvrınmayı bırakana kadar yüzünü suyun altına soktum, sonra benim için ölü taklidi yaparken onu becerdim." Gömleğini karnının üzerine çekiyor.

Sonra Gentry gözleri kararırken o korkunç soruyu sorar. "Nereden geldi?" "İçime,"

diye fısıldıyorum, bakışlarımı onun harareti bakışlarından ayırarak.

Gentry, Karson'a dönüyor ve onu bir sonraki siteye göndermediğine şaşırdığım bir itme hareketi yapıyor. "Onun amına girmen konusunda sana ne demiştim? Onun vücudunun tadını çıkarmana izin verdim, ki bu da bana ait. Sana verdiğim güvene ihanet etmeyi bırak. Yükünü başka bir yere boşalt, ama onun amı benim. Onu sadece ben doğurabilirim."

Sözleri, sahiplenici güç gösterisi tenimi ısıtıyor ve kalçalarımı sıkıyor. İçime girdiğinde vücudu stresli ve gergin olmaktan çıkıp parçalanmaya başlıyor. Çenemi kavıyor ve gözlerimi kendisine doğru kaldırıyor, sonra eğilip beni öpüyor.

Geri çekilip Karson'la konuşuyor ama bakışlarını benden ayırmıyor. "Köpekle kal. Benim hâlâ duş almam gerekiyor." Sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Ve bana ait olanı talep et."

Karson dört ayaklı kitle imha silahına bakıcılık yapmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ama Gentry beni duşlara doğru götürürken olduğu yerde kalıyor. Çantam zaten elindeydi, yani Karson ve ben yokken bunu düşünüyordu.

Küçük duş alanına girdiğimizde bir ışık vızıldıyor ve soluk sarı bir parıltı üzerimizi kaplıyor. Buraya iyi bakılmış ve yeterince temiz kokuyor. Islak kıyafetlerimi çıkarıp duş kabinine yöneliyorum, duvardaki bir düğmeye birkaç kez basıyorum, böylece saçlarımı göl suyundan daha sıcak bir şeyle ıslatabiliyorum. Duş başlığından gelen damlama güçleniyor ve başımı akıntının altına sokuyorum.

Gentry kabinin kapısından içeri giriyor, dudaklarının kenarları seksi bir sırıtışla yukarı doğru kalkıyor. Elinde küçük bir seyahat şampuanı şişesi tutuyor ve bana uzatıyor. O

kıyafetlerini çıkarıp yanıma geldi. Vücut ısısı beni anında ısıtıyor. Su yavaşlıyor, bana düğmeye tekrar basmam gerektiğini hatırlatıyor.

Gentry'ye suyun altına girmesini işaret ediyorum. Cildini silerken ve giderin içine doğru kırmızı bir akıntı gönderirken, ellerime biraz şampuan sıkıyorum ve ona doğru eğiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Karson'a fantezisi için yardım ettim. Peki ya seninki?"

Alay ediyor. "Benim fantezim karnının çocuğumla şişmesini içeriyor," di y e fısıldıyor, bir elini alt karnımdan amıma doğru gezdirerek.

"Bu şu anda ilgilenebileceğim bir şey değil, peki ya diğer şey?" "Karson sana ne söyledi? Dinleme-"

Göğüslerimi göğsüne bastırarak ve ellerimi saçlarında gezdirerek sözünü kesiyorum. Parmak uçlarım kafa derisiyle buluştuğu anda sertleşmiş siki karnıma doğru seğiriyor. Başını öne eğiyor, böylece saçlarını yıkamak için o kadar zorlanmama gerek kalmıyor. Dudakları aralanıyor ve yumuşak inilti ler dudaklarının arasından süzülüyor.

"Siktir, gezgin," diye homurdanıyor.

İpeksi saç tellerini ovuyorum, başının tepesinden ensesine doğru ilerlerken parmak uçlarımı daireler çizdiriyorum. Başını kaldırıyor ve sikinin tabanını kavlıyor. Gerçekten bu kadar çabuk boşalabilir mi?

Diğer eli benimkini saçlarından ensesine doğru sürüklüyor ve hüsran dolu nefesler alarak konuşuyor. "Boşalmamın bir damlasını bile ziyan etmek istemediğimi biliyorsun," diyor kaşlarını kaldırarak.

Beni kaldırıyor ve bacaklarımı etrafına sarıyor, sıcak siki girişime baskı yapana kadar beni indiriyor. Kıçımı kavlıyor ve içime doğru itiyor. Beni gererken nefesim kesiliyor. Yanıyor, sanki bir meşale tarafından kazığa oturtulmuş gibiyim. İtmek yerine, içime bir santimetre daha et sığdıramayana kadar sikini daha derine sokuyor. Saçlarına doğru hareket ediyor ve ben de seve seve buna uyuyorum.

Koyu, grileşen saç tellerini fırçalarken geriye doğru fırçalıyorum. Parmak uçlarımı kafa derisine batırıp tenine sürtüyorum. İnliyor ve içimde seğiriyor. Zonkluyor. Sıktıkça parmakları kıçımı morartıyor. Gözleri kapalı, sanki yaşadığı en coşkulu an şu anmış gibi, ellerim saçlarında ve siki amımdayken.

Yaklaştıkça beni daha da içine çekiyor, her sert nefesi bir öncekinden daha düzensiz. Parmaklarımı aşağı doğru sürükleyip kulaklarının arkasındaki saçları okşuyorum ve o da hayatımda duyduğum en baştan çıkarıcı iniltiyi çıkarıyor. Bacaklarım zaten ona sarılı olmasaydı, kendimi ayakta tutamazdım.

"Geliyorum," diye hırlıyor.

Kıçımı kavrayıp içime boşalırken inliyorum. Parmaklarım acıdan kasılıyor, saçlarını yıkamaktan sıkıca tutmaya geçiyorum. İnliyor, kolunu altına sokuyor ve ayaklarımı kaygan fayansların üzerine koymadan önce beni aletinden kaldırıyor. Bacaklarım titriyor ve ondan tek bir hamle bile almamış olmama rağmen çok ağrıyor. Ama bu beni daha fazlasını istemeye itiyor. Beni düşün altına çekiyor ve şampuan saçlarından köpüklü bir tül halinde dökülürken beni öpüyor.

"Gelmek istiyorsun, değil mi gezginim? Kızım?"

Başımı sallıyorum çünkü daha fazlasını hiç istememiştim. "Evet, efendim."

Bacaklarımın arasına uzanıyor ama klitorisime dokunduğu anda Karson banyonun kapısını açıp ıslık çalıyor.

"Gitmemiz gerek. Şimdi," diyor Karson kapıyı çarpmadan önce. Gentry inliyor. "Bunu telafi edeceğim."

Hayal kırıklığına uğramış ama anlayışlı bir şekilde başımı sallıyorum. Karson gitme vakti geldiğini söylediğinde, bunun muhtemelen bir nedeni vardır. Aceleyle giyiniyoruz ve karanlık binanın dışına çıkarken güneşin ilk ışıklarıyla karşılaşırız. Bir minibüs bizim alanımızın yanında rölantide çalışıyor. ..ki bu *onların* yeri olmalı. Gentry onlara özür dileyen bir el sallıyor ve biz de cipe biniyoruz. Karson direksiyonu tutuyor ve bizi parkın çıkışına doğru yönlendiriyor. Kimse farkına varmadan kaçıyoruz.

"Ne kadar beklediler?" Gentry soruyor.

"Sadece birkaç dakika. Onlara duş almak için durduğumuzu ve yerimizin dolu olduğunu fark etmediğimizi söyledim. Sonra da gidip ikinizi aldım."

"Herhangi bir şeyden şüphelendiler mi?"

Karson başını sallar. "Pek sayılmaz. Karen sinirli görünüyordu ama muhtemelen küçük veletleri arkada çılgılık attığı içindir. Üremenin neden senin fetişin olduğuna dair bir fikrim yok." Karson bir öğürme numarası yapar.

Gentry omuz silkiyor. "Küçük tatlı gezginimi hamile bırakma fikri hoşuma gidiyor. Ama aslında bunun ürünüyle uğraşmak? Hayır, teşekkürler."

"Ya hamile kalırsam?" Öne doğru eğilip başımı aralarına koyarak soruyorum. "Bunu hallederiz," diyor Gentry.

"Olaylarla nasıl başa çıkıyorsan öyle mi?" Parmağımı boğazımda gezdirerek soruyorum.

Gentry gülüyor. "Hayır, bir şekilde cinayet dünyasında bir çocuk yetiştirdik sanırım. Yine de bizim gibi olurlar, bu yüzden baba tipi değilim, seni her doldurduğumda aldığım riski sevsem bile."

Karson boğazını temizler. "Bir keresinde rüyamda bir bebeğim olduğunu görmüştüm. Küçük şeyi kucağıma aldım ve yedim." Ağzım açık kalıyor ve bana Karson gülümsemesini fırlatıyor. "Yani muhtemelen ben de baba olacak biri değilim."

Şükürler olsun ki doğum kontrol hapı kullanıyorum. Tek söylediğim bu. Gentry'nin üreme fetişinden hoşlanıyorum ve onun tarafından doldurulmayı seviyorum, ama ya bir seri katil olacağı ya da yeneceği bir dünyaya bir bebek getirmeyi reddediyorum.

Kendim de bu seçeneklerle karşı karşıya olduğum bir dünyada olmama rağmen.

Bölüm Otuz Bir

Gentry

Arabanın ön panelindeki telefona bakıp artık çalmayacağını bilmek garip. George öldü, papazın eli o kadar kışında ki cenaze evi bile bulamayacak. Umarım sonsuza kadar yumruğu kalır. Öyle bile olsa, listemizdeki son işareti boşa harcamayacağız.

Leana ön koltuğa yaslanmış, eliyle köpeğin başını kaşıyor. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Büyülü cinayet turumuzun son vuruşu," diyor Karson.

Kaşlarını çatıyor. "Bunu hâlâ yapıyor muyuz?"

"Evet, öyle. Bir süre ortalıkta görünmemek için büyük bir ödeme bekliyoruz," diye açıklıyorum. "Tetikçi ilanları bölümü gibi bir şey değil bu. Bundan sonra ufak tefek işlerimiz olacak ama şimdiki gibi olmayacak. Kocasından nefret eden kadın. Çok fazla parası olan ve rakibine nefret duyan iş adamı."

Konserlerin sona ermesinden dolayı biraz gerginim ve bunun tek sebebi maddi değil. Katil eğilimlerimiz için bir çıkış noktamız olmadığında Karson ve bana ne olacak? Çocukluğumuzdan beri öldürüyoruz ve bunu öylece kapatabileceğimizi sanmıyorum. Ben daha çok bu saldırganlığı Leana'ya yöneltebileceğimizden endişeleniyorum.

Ona sırtımızı dönmeyeceğimizi düşünmek isterdim ama kana susadığımızda bizim için kimin önemli olduğunu unutuyoruz. Kimin bizim için orada olduğunu. Her ne kadar onu yanımda tutmak istesem de, bu onun için güvenli olmayabilir. Bu olaydan sonra gitmesine izin vermek, bizim için berbat olsa da onun için yapabileceğimiz en iyi şey olabilir.

Arkasına yaslanıyor ama ben dikiz aynasından ona bakmaya devam ediyorum. Onu görmek bile beni erekte ediyor. Saçımı yıkadığında nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Parmaklarının uçları kafa derimde gezinirken omurgamı nasıl tırmıkladığını. Fantezimi gerçekleştirerek beni memnun etmek istiyordu. Karım beni asla Leana'nın yaptığı gibi şımartmazdı. Benimle dalga geçirdi. Ama kimi kandırıyorum ki? Bu komik bir fetiş.

Ama en azından benim fetişlerimde ölü kızlar yok.

Beni memnun ettiği kadar Karson'ı da memnun ettiğini düşününce kıskançlık göğsümü ısıtıyor. Onu becerdiğini hayal ediyorum, gözleri önünde sabitlenmiş. Vücudu sudan soğuk. Muhtemelen onun için çok iyi bir kızdı.

Benim için her zaman olduğu gibi.

"Seni o mu boşalttı?" Leana'ya sordum.

Az önce dudaklarına götürdüğü suyu neredeyse tükürüyordu. "Ne?"

"Gölde. Seni o mu zorladı?" Düşünebildiğim tek şey bu. Onu Karson'dan daha iyi memnun ettiğimden emin olmalıyım ve duşta onu memnun etme şansım hiç olmadı. Onları düşününce bu kadar kıskanç olmak istemezdim ama bu, omzumdan atamadığım çirkin bir canavar.

"Hayır," diyor Leana. "Gölde inmedim."

Karson bana bakıyor. "O zaman onu memnun edememiş olabilirim ama sen o lüks otelin banyosundayken üç dakika içinde onu boşalttım. Her yerinden fişkirmasını sağladım.

Elimi tuttu. Sonra bir sonraki vuruşa kadar bir su birikintisinin içinde oturdu." Dikiz aynasından ona bakarken dudaklarını yalıyor.

Omzumdaki çirkin canavar kükrüyor.

"Bunu daha hızlı yapabilirim," diye

hırlıyorum Karson'a doğru.

Yükselen gerilimi hisseden köpek arka koltukta alçak bir hırıltıyla gürler. Karson ağzını kapatır. Her ne söylemeyi düşündüyse, sonra vazgeçti.

"Lütfen kavga etmeyi bırakın," diyor Leana inleyerek. "Bunu aştığınızı sanıyordum."

Karson ve ben birçok şeyi atlattık ama gezginimi paylaşmak giderek zorlaşıyor. Ve o benim. Onu kendime saklamak için duyduğum bu sahiplenici ihtiyacı nasıl bastıracağımı bilmiyorum. Karson ona dokunduktan sonra onu çiftleştirmek yeterli olmalı ama değil.

"Üç dakika," diye mırıldanıyor Karson sırtarak.

Uzanıp onu boğmamak için tüm gücümü harcadım.

Leana

Bu ikisi arasındaki REKABET büyüyor ve artan itme ve çekme beni korkutuyor. Kendisi için yanıp tutuşan iki seksi erkek kardeşe sahip olmak her kızın hayalidir, ama bu kardeşler normal olduğunda olur. Bu ikisinin benim için birbirlerine düşman olmalarından endişe ediyorum. Bir kavga muhtemelen ölümle sonuçlanır -ben ya da onlardan biri- ve ben bunu istemiyorum.

Ben ne istiyorum?

Bunu düşünmek istemiyorum. Çok uzun zamandır uyanıktım ve yorgunum. Artık tartışmayı bıraktıklarına göre, sessizliğin tadını çıkarıyorum, özellikle de artık o lanet olası genel zil sesi için endişelenmemize gerek olmadığından.

Köpek inliyor ve yanıma uzanıyor. Başı kucağıma düşüyor ve ben kulaklarıyla oynuyorum. "Bu adama bir isim vermeliyiz."

"Onun zaten bir adı var," diyor Karson. "Adı Murder Mutt."

Gözlerimi deviriyorum. "Onu parkta yürüttüğünü ve adını çağırdığını hayal edebiliyor musun?"

Çok fazla bakış alırdık."

"Lanet olası parkta yürüdüğünü hayal edebiliyor musun?" Karson soruyor. Adil.

"Hepimiz katiliz. Ona uygun bir isim lazım." Seri katil bilgimi hatırladım. "Buldum! Ona Sam diyeceğiz!"

Gentry dönüp bana bakıyor, yüzü tiksintiyle çarpılmış. "Sam mi? Onun gibi katil bir kürk füzesi için ne kadar saçma bir isim bu?"

"David Berkowitz," diyor Karson ucuz bir motelde teslim olurken. "Yakalandığında polislere her şeyi Sam adında bir köpeğin düzenlediğini ve kimi öldürmesi gerektiğini dikte ettiğini söyledi."

"Evet," dedim, gerçekten kafam karışmıştı. "Bunu nereden biliyorsun?" Gentry başını sallıyor. "Gerçek suçları izlemeyi seviyor." Garip ama tamam. "Peki ona Sam diyebilir miyiz?"

"İstediğin bu mu, gezgin?" Başımı salladım ve gülümsedim.

"O zaman adı Sam," diyor Gentry iç çekerek.

"Yüce İsa çarmıha gerilmiş. İkiniz beni hasta ediyorsunuz," diyor Karson cipten çıkarken.

Karson bir oda tutmak için içeri giriyor, böylece akşama kadar uyuyabiliyoruz. Hepimiz yorgunuz ve yola çıkmadan önce biraz uykuya ihtiyacımız var. Neredeyse yirmi dört saat boyunca araba kullanmak, öldürmek ve sevişmek insana bunu yaptırıyor. Yer çok güzel değil ama umurumda değil. Sadece uzanmak istiyorum. Köpeği gizlice odamıza götürüyoruz ve yatağa yığılıyoruz. Gözlerimi kapadım ve uyumaya başladım.

"Bunu iyice düşündük mü?" Karson'ın sesi uyku öncesi sersemliğimi bozuyor ama gözlerimi kapatıp dinliyorum.

"Bunu taahhüt ettik sayılır. Ayrıca paraya ihtiyacımız var. Unutmayın, bu vurgundan sonra bizim için her şey bitiyor. En azından bir süreliğine."

"Evet, ama bu riskli bir son hedef, G. Bizden hemen sonra Ralph Weeks'i alaşağı etme fikrinden pek hoşlanmıyorum."

Gözlerimi açtım. "Ralph Weeks? Aktör olan mı?"

Gentry beni başından savdı. "Heyecanlanma. İnsanları ziyaret ettiğimizde ne olduğunu biliyorsun. Ama eğer gerçekten iyi bir kız olursan, boğazını kesmeden önce sana bir imza veririz."

"Kanla," diye ekliyor Karson.

"*The Glass* filmini yeni bitirdi," diyorum. "Şu anda çok ateşli ve tonlarca parası olmalı. Neden George'a ödeme yapmayı kessin ki?"

Karson bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Zengin insanlar aptalca şeyler yapar. Dokunulmaz olduklarını düşünürler. Ne kadar dokunulabilir olduklarını kanıtlamak üzereyiz."

Bu diğerlerinden çok daha kötü görünüyor. Adamı *tanımıyorum* ama *adını* biliyorum. Sadece isimsiz biri ya da bok çuvalı bir insan değil.

"Ne yaptı ki?" Bu adamların onun için sakladıkları şeyi hak edecek bir şey yapmış olmasını umarak soruyorum.

Gentry tavana bakarken, "Her şeyden önce lanet olası bir keş," diyor. "Veresiye bir sürü uyuşturucu almış ve şimdi de ödemek istemiyor." Yer değiştiriyor ve bana bakıyor. "Bu senin için sorun olur mu?"

Dudaklarımı sıkıyorum. Hayır. Olmayacağım. Uyuşturucuya, onu elde etmek için cehenneme gidecek kadar çaresizce ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Alışkanlığım bu adamları en kötü zamanlarımda bana bakmaya zorladı ve aynı alışkanlığın onların ellerinde başka birinin hayatına mal olmasını adaletsiz buluyorum.

Gömleğimin eteklerini parmaklarımın arasında ovuşturuyorum, paylaşmadıkları bir suçluluk hapishanesinde kilitliyim. Normal insani duygulara sahip tek kişi olmak izole edici. Bakışlarımı indiriyorum ve yumuşak kumaşa odaklanıyorum.

"Gezgin mi?" Gentry diyor ki. "İyi olacak mısın?"

Başımı sallıyorum. "Sana bu vuruşu atlamayı söylesem dinler miydin?"

Karson kıkırdıyor ve bu bende ona ters vurma isteği uyandırıyor. Gentry'nin dudakları geriliyor. Söylemek istediği şeyle söylemesi gerektiğini düşündüğü şey arasında kalmış gibi görünüyor.

"Sanırım eğer-"

Karson'ın sesi sertleşir. "Kendi adına konuş. Sonrasında işimiz olmayacağını bile bile böyle bir vuruşu durdurmasına izin mi vereceksin? Bu vuruşu sen olsan da olmasan da yapacağım, G." Gözleri

Benim. "Senden hoşlanıyorum hırsız. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Ama suçunu bize yüklediğin için yanıyorsun. Biz suçluyuz, unuttun mu? Yeteneklerimizi özgeçmişimize yazamayız. Çocukluğumuzdan beri seçtiğimiz hayat bu. Nitelikli olduğumuz tek şey her zaman şiddet oldu."

Gentry gözlerini Karson'a diyor. "Karson'ın demek istediği, sanırım, bizimle bu hayatı istiyorsan bazı şeyleri kabul etmen gerektiği. Bu vurgundan gelecek para olmadan sana bakamam."

"Ve lanet olası köpek, G! Bunu unutma." Karson başını sallar. "Ve hayır, demek istediğim zaten yapmakta olduğumuz şey hakkında küçük bir sürtük gibi davranamaz."

"Yeter, Karson!" Gentry tersledi.

"Sadece söylüyorum. Bizimle birlikte olmak istiyorsa biraz bencil olmayı öğrenmesi gerekiyor."

Haklı olduklarını biliyorum ama yine de insanlığımla çelişiyor. Yanlış hissetmeme engel olamıyorum. Yine de onları kaybetmek istemiyorum, çünkü onlarla birlikte olmak, berbat küçük dünyamızda doğru hissettiren tek şey.

"Hadi biraz uyuyalım," diyor Gentry. Yan döndü ve beni kendine çekti. "Bu vuruşu yapmak zorundayız ve vuruş sırasında kafamızın rahat olması gerek."

Uyku kafamı temizleyebilir ama kalbimi saran duman için hiçbir şey yapmaz.

Otuz İkinci Bölüm

Gentry

Gece karanlığı bizi meraklı gözlerden güvenle saklayana kadar uyuduktan sonra son hedefimize doğru yola çıktık. Ormana yakın bir yere park edip SUV'u sık çalılıkların arkasına gizledik. Sam'i motelde bırakmıştık ama keşke şimdi getirseydik diyorum. İhtiyacımız olabilecek fazladan bir silah.

Arabadan inip Leana'nın kapısını açıyorum. "Beklemeni istiyorum-"

Cehennemden gelen bir bakışla beni susturuyor.

"Bitirmeme izin verecek misin? Binaya vardığımızda kapının dışında beklemen gerekiyor. Etrafı tanımamıza izin ver, sonra her zaman yaptığın gibi içeri girebilirsin."

"Hâlâ senin bir parçanı görmemi engellemek istiyorsun." Başını sallıyor. "Seni bedensiz bir eli başka bir adamın kışına sokarken gördüm. Görecek fazla bir şey yok."

İyi bir noktaya değindin.

Kapısından uzaklaşıp onu dışarı çıkarıyorum.

Yoğun bir güvenlik önlemi bekliyorum ama ormanda hiçbir sorun yaşamadan yürüyoruz. Büyük bir mermer sütunun arkasına gizlenmiş bir güvenlik kutusu gibi görünen bir şey görüyoruz, ama boş. Başımı sallıyorum. Güvenliğin amacı onların orada olması. Apaçık ortada. Zengin kıçlı mermerin arkasına gizlenmemiş.

Ralph'in görkemli malikânesinin arkasındaki geniş çimenliği geçerken Karson, "Lanet olası bir gölet var," diyor. Çömeliyor, parmağı suyun üzerinde geziniyor. Kocaman bir koi yüzeye çıkıyor, ağzı açık ona bakıyor. "Ve kocaman bir balık var." Alay ediyor. "Çok dramatik."

"Dalga geçmeyi bırakacak mısın?" Hırladım.

"Biliyor musun," diyor Karson adımlarıma eşlik ederken, "moteldeki son cinayetimizi haberlerde gördüm."

"Lanet olsun," diye küfrediyorum. George'un ölü olmasının dezavantajı, temizlik ekibinin olmaması. Arkamızda bıraktığımız cesetler çok daha çabuk bulunacak. Bu da yakalanma ihtimalimizi artırıyor. Yine de çok endişeli değilim. Karson ve benim çocukken ortalığı temizleyecek kimsemiz yoktu ve gayet iyiydik.

Leana küçük bir ses çıkarıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Arabada kalmadı ve şimdi yürürken topuklarını sürüklüyor. Kolundan tutup eline bir çift eldiven veriyorum, sonra da saçlarını yüzünden çekiyorum. "İyi olacağına emin misin?" diye soruyorum. Kesinlikle iyi görünmüyor.

"Bunu asla kabullenemeyecek G. Onu senden ve benden ayıran şey bu. Ama bunu atlatacak ve işte o zaman bizimle kaynaşacak," diyor Karson. Kendinden çok emin. Çok emin.

Nefesini üflüyor çünkü bunun doğru olduğunu biliyor. "Ya polis gelirse?" diye soruyor eldivenlerini giyip saçlarını at kuyruğu yaparken.

Çenesini kavriyorum. "Karson ve ben zafer ateşi içinde sönmeden önce o güzel kafana bir kurşun sıkacağım," diyorum ona sırtarak.

"Dur. Ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Hapse girmesine izin vermeden önce onun acısına kesinlikle son vereceğim ve bir hücreye isteyerek dönmeyeceğimizden eminim. "Umarım gelmezler."

Malikanenin önündeki araba yoluna geldiğimizde, büyüklüğü beni şaşırtıyor. Bekâr bir adam ve onun yarı zamanlı çocuğu için ne kadar da gereksiz bir masraf. Mimari tasarımın abartılı şaheseri, yüksek sütunlara, ikinci katın tamamı boyunca balkonlara ve tavandan tabana pencerelere sahip. Ön taraftaki güvenlik kulübesi de boş. Daha zorlu bir görev bekliyordum.

Büyük kemerli kapıya geldiğimizde -muhtemelen tarihi görünmesi için- Karson kilitlerle uğraşmaya başlıyor. Tık sesini duyup kapıyı açtığımızda karanlık, boş bir fuayeye adım atıyoruz. Bu adamın burada olmasına imkan yok.

Yanımızda bir alarm ışığı yanıp sönüyor. En azından adam sistemini açık tutacak kadar akıllıymış. Bu sessiz bir alarm, biz daha ne olduğunu anlamadan polisi buraya getirmek için. Genelde bu, etkisiz hale getirmek için bir dakikamız olduğu anlamına gelir.

Eldivenli parmağımı pimin dışına sürüp el fenerimi üzerine tutuyorum. "Doğru tahmin etsen iyi olur, G," diyor Karson arkamdan.

"Kapa çenenin, Karson," diye hırlıyorum, odaklanmaya çalışarak.

Ralph'in doğum gününü deniyorum: 0417. *Geçersiz pin*. Sonra, eski karısının doğum gününü deniyorum. *Geçersiz*. Araştırmalarım boşunaymış. Alnımda ter birikiyor. Bizi kilitlemekten önce üç ila beş deneme hakkımız var, sonra boku yedik. Oğlumun doğum gününü denemek için parmağımı kaldırıyorum ama Leana'nın küçük eli bileğimi sarıyor. El fenerini kapıyor, pin pad'ine yaklaşıyor ve ben onu durduramadan dört rakam giriyor. Alarm yeşil renkte yanıp sönüyor ve devre dışı kalıyor.

"Nasıl?" Ona soruyorum.

Omuz silkiyor. "Düğmelerde en ufak bir aşınma gördüm. Bir, iki, üç, dört. Düzgün olduklarını ve adamın aptal olduğunu düşündüm. Ve işte!"

Yüzünü tuttum ve öpmek için kendime çektim. Benim akıllı küçük gezginim. Bunu ilk ben fark etmeliydim ama aklım başka şeylerdeydi. El fenerini ondan aldım ve ışık düğmesini buldum.

Işıkları açıyoruz ve bozulmamış mermer zeminler bize parlıyor. İkinci kata büyük bir merdivenle çıkılıyor ve yemek masasının üzerindeki avize fuayenin ışığını yansıtıyor. Avizeler bu insanlar için çok dangalakça bir gereklilik. Eğer avizeniz yoksa hiç y a p t ı n ı z m ı?

"Şimdi ne olacak, G?" Karson soruyor. "Piyanonun üstü kapalı, sanat eserlerinin bir kısmı da öyle.

Eğer başka bir yerde kalıyorsa, muhtemelen parasını da başka bir yere saklamıştır."

Omuzlarımı silktim ve feneri kapattım. "Etrafa bir göz atacağız. Hâlâ burada yaşadığı kesin. Kanepenin üstü açık ve televizyonun kumandası da yanındaki masanın üzerinde. Ayrıca bu, George'un işler sarpa sarmadan çok önce bize verdiği adres. Burası doğru ev."

Üst kata çıkıp ebeveyn yatak odası için etrafı tarıyoruz. Yankılanan koridorun sonunda onu bulduğumuzda, tüm dairemnden daha büyük olduğunu görüyoruz. Karmaşık desenli duvar kâğıtları, ahşap süslemelerle bölünmüş. Odaya bir şömine hakim, sadece ona bakan devasa kral yatakla rekabet ediyor. Ne kadar romantik.

Karson ve ben dolap kapaklarını açıp kıyafetleri karıştırıyoruz. Bu insanların o kadar çok dolabı var ki. Karson bir aynayı kenara çekip bir kasayı ortaya çıkardı. Ödeme günümüz.

Tekrar doğum gününü, karısınınkini, çocuklarınınkini ve son olarak da aptalca bir şekilde tüm evini korumak için kullandığı basit sayısal pimi deniyorum. Yanıp sönen yeşil ışık, sevgili dostumuz Ralph'in sadece tahmin edilebilir değil, aynı zamanda son derece aptal olduğunu da gösteriyor. Kasayı açarken nefesimi tutuyorum. Buna *gerçekten* ihtiyacımız var. Onun için. Bizim için.

Para yığınları bize bakıyor, buranın dışındaki sütunlar gibi dimdik duruyor. Rahat bir nefes alıyorum. Beklediğimizden daha fazla. Geleceğimize dair endişelerim buharlaşıyor ve kendimi birkaç kilo hafiflemiş hissediyorum.

Dolaptan çıkmadan önce Karson'a "Çantaları doldur," dedim.

"Bir şey bulabildin mi?" Leana soruyor.

"Hepsi," diye homurdanıyorum onu kendime çekerken. Onu öpüyorum. Bir kez olsun, onun sayesinde her şey tam olarak yolunda gidiyor. Karson dolaptan çıktığında onu serbest bırakıyorum ve bunu yaptığım anda o da sıkıntılı bir iç çekişle yatağa yığılıyor.

Lanet olsun.

"O battaniyenin her yerine DNA'nı bırakıyorsun," diye çıkışıyorum, kolundan tutup onu oturur pozisyona çekiyorum.

Karson sırtarak onun yanına çöküyor.

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum.

"Zaten üzerinde. En iyisini yapalım bari. O süslü battaniyeyi de yanımıza alırsız," diyor Karson dirseğine yaslanarak.

Yanılmıyor. Zaten sıctık batırdık.

Eli Leana'nın etrafında dolanıyor ve onu kendine çekiyor ve boğazımdan alçak bir hırıltı çıkıyor. "Hadi, G. Sadece üç dakikaya ihtiyacım var, unuttun mu?"

"Burada oynamıyoruz," diyorum onlara. Yakalanmak istemediğim için şanslı. Yoksa lanet duvarları Karson kırmızısının şatafatlı bir tonuna boyardım.

Leana pantolonumu kavıyor ve beni daha yakına çekiyor. "Neden biraz oynayıp sonra buradan gitmiyoruz? Para sende, o yüzden onu öldürmene gerek yok."

Ben cevap veremeden Karson ayağa kalkıyor ve başını sallıyor. "Boş ver onu. Bu zengin pisliğin yatağında beynini sikmeyi ne kadar istesem de, yapmamız gereken bir iş var. Bir işi yarım bırakmayacağım ve bir ünlüyü öldürme fırsatını kaçırmayacağım."

Leana'nın gözleri yaşlarla dolar. Gerçekten bir fark yaratabileceğini düşünmüştü. Son saniyede Karson'ın fikrini değiştirebileceğine ve bu adamı kaderinden kurtarabileceğine inanıyordu. Ben bile Karson'ı yapması gereken şeyi yapmaktan alıkoyamazdım. Bu, bir kaplana vegan yaşam tarzını öğretmeye çalışmak gibi bir şey. Olmaz öyle şey.

"Ağlıyor musun, hırsız?" Karson soruyor. "Ağlama lan. Bu adam boktan bir keş. Gözyaşlarına değmez."

Gözlerindeki görünür acıdan utanmadan ona bakıyor. "Ben de boktan bir keştim. Siz ikiniz beni bulduğunuzda, o boka o kadar bağımlıydım ki ölmek istiyordum. Beni kurtarmamış olsaydınız, muhtemelen bir metrenin altında olurdum. İnsanlar değişebilir, Karson. Pisliklerini temizleyebilir ve ..." Durdu, sesi kırıldı. "Uğruna yaşayacak bir şeyler bulabilirler."

Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Eğer onu teselli edemeyecek kadar aptalsa, bunu ben yapmak zorundayım. Berbat olabilirim ama öğreniyorum. Mantiğıma karşı geliyorum ve yatağa oturuyorum. Onu kendime çektiğimde karşı koymuyor ve göğsüme yaslanıyor.

Başının üzerinden Karson'a bakıyorum ama o sadece başka tarafa bakıyor. Leana'nın anlamasına yardımcı olmaya çalışacaktım ki alt kattan bir kapı çarptı. Muhakeme zamanı sona erdi.

"Gösteri zamanı," diyor Karson neşeli bir kahkahayla.

Leana'yı yatakta bırakarak Karson'ın yanına gidiyorum. Benim gezgin bakış açımı göremiyorsa, yapacak bir şey yok. Bu işi yapması için onu yalnız bırakmayacağım.

Karson

"KARSON," diye yalvarıyor Leana, sesi sadece bir fısıltıdan ibaret.

"Kendine sakla, hırsız. Buraya ne yapmaya geldiysek onu yapıyoruz, yani bu pislği öldürüyoruz."

Gentry ona bakıyor ve yüzündeki acı dolu ifade beni iğrendiriyor. Çünkü bunu ben de hissediyorum. Leana'ya istediğini vermek istiyorum çünkü bana çok şey verdi, ama şimdi bundan vazgeçemeyiz. Artık çok geç. Tanrı aşkına, herif eve döndü. Kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıştırıp kaçmayız ve bugün de kaçmayacağımızdan eminim. İçimdeki suçluluk titreşimini bastırdığım gibi onu da bastıracağım.

Eli kolumu sıyrıyor, ben de onu ve Gentry'yi geride bırakıp elini çekiyorum. Gentry beni takip edecek ama. Leana'nın amından daha iyi hissettiren tek şey soğukkanlı bir cinayet. Onu, birbirimiz de dahil olmak üzere başka hiç kimseyi tutmadığımız kadar yüksekte tutarken, kalplerimizi iki cansız taştan atan ete dönüştüremeyeceğini anlaması gerekiyor. Biz buyuz işte.

Hiçbir sevgi bunu değiştiremez.

Merdivenlerden inip günün adamıyla yüz yüze geldiğimizde Gentry'nin ağır adımları benimkileri takip ediyor. Ralph'in gözleri bizi gördüğü anda açılıyor.

"Çocuklar, bekleyin," diye başladı. Yüzlerimizi daha önce hiç görmemiş. Çoğu görmedi ama sanki pelerin giyip tırpan taşıyormuşuz gibi her zaman kim olduğumuzu biliyor gibiler. Geleceğimizi biliyorlar. Sadece zaman meselesi. Ve nereye. Oraya vardığımızda kaçış olmadığını da biliyorlar.

"Ralphie oğlum," dedim. Kaçmak için döndü ama ben tabancamı çektim. "Ben olsam yapmazdım. *Gerçekten* seni kovalamak istemiyorum."

Adımlarının ortasında durdu ve yavaşça bana doğru döndü. Gentry etrafımda yürüyor ve kibirli duruşu Ralph'in yutkunmasına neden oluyor.

"Ödemenin hepsini burnuna mı çektin, Ralph?" Gentry çantayı kaldırır. "Şey, bu hariç hepsini."

"Haydi çocuklar! Parayı aldınız. George'a verin ve ödeşelim!" diye yalvarır. Arkamıza bakarken gözleri dönüyor, bu da şu anlama

geliyor: Lanet olsun, hırsız.

Kardeşimin yanına kayarken küçük bir kız gibi görünüyor. Dikkatimi ondan çekip elimdeki işe v e r i y o r u m . Özellikle de Ralph'in derhal kesilip atılması gereken ellerine. Suçluluk duygusunun korları içimi kaplayıp biraz daha parlak bir şekilde yanarken gözlerim bir anlığına kapanıyor. Başımı sallıyorum ve elimi kalçamdaki bıçağa götürüyorum, ama sonra gözlerim hedefim yerine ona takılıyor. Nasıl olur da

Yaptığım şeyin incitmek istemediğim tek kişiyi inciteceğini söyleyen içimdeki iğrenç duyguları bile öldüremezken Ralph'i öldürmek mi?

Bıçağımı çekip Ralph'in üzerine atıyorum, o da dokunuşumdan irkilip altına işiyor. Bir cinayetin daha hızlı işlenmesini hiç istememiştim ve bu düşünce beni korkutuyor. Yavaş gitmeyi ve kalp atışları durmadan ve eğlence benim için *çoğunlukla* ortadan kalkmadan önce her anın tadını çıkarmayı seviyorum.

"Karson!" diye yalvarıyor ve sesindeki ıstırap içime ulaşıp kalbimi çevreleyen taşı parçalıyor.

Hayır, bu olamaz. Vicdan azabı çekmek için berbat bir zaman. Sonradan vicdan yaparsam ne ala, ama Ralph yüzümüzü gördükten sonra olmaz. Ölmek zorunda. Nokta. Hikayenin sonu.

Yine de . . . Yapamıyorum.

Uzun, kesik bir nefes alıyorum. Öfke dişlerini ciğerlerime geçiriyor ve göğsüm biriken öfkeyle yanıyor. Yine de hiçbirisi ona yönelik değil. Ya da önümdeki zengin pisliğe. Hepsisi kendime yönelik.

Ralph'ı duvara fırlattım ve bıçağı boğazına dayadım. Önümde çırpınıyor. "Lütfen," diye yalvarıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Oğlumun. Oğlumun bana ihtiyacı var."

Suçluluk duygumu arttırmak yerine, sözleri onu bastırdı. Gentry ve benim bizi umursayacak bir babamız yoktu ve Leana'nın durumu daha da kötüydü. Eğer bu pislik ölürse, en azından çocuğuna geçinmesi için bir ton para bırakır. Babamız bize temizlememiz gereken bir pislik bıraktı.

Bıçağı derisine bastırıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor Leana arkamdan. "Çocuğu için yaşamasına izin verme. Bırak benim için yaşasın. Bana inandığını göster, çünkü ona ikinci bir şans verirsen bunu yapmış olursun."

Elim başının yanındaki duvara çarpıyor.

"Ölmeyi hak ediyorsun, Ralph," diyorum yüzüne doğru. "Ölmelisin. Son nefesine kadar sana işkence etmeliyim, özellikle de çocuğunu pazarlık kozu olarak kullandığında, onunla kaliteli bir zaman geçirecek kadar bile temiz kalamadığında."

Titriyor, her yutkunuşunda boğazı bıçağıma çarpıyor.

"Ama seni öldürmeyeceğim. Onun yüzünden." Leana'yı işaret ediyorum. "Çünkü o da seninkiler gibi ayakkabılarla yürüdü. Senin giydiğin zengin, pahalı deriden değil, kafan güzelken ayağına yapışan beton bloklardan." Keskin bir nefes alıyorum. "Ona gösterdiğimiz sempatinin çok küçük bir kısmını sana göstermemizi istiyor ki bu inanılmaz derecede iğrenç. Ama bu onun için önemli, bu yüzden benim için de önemli."

Teşekkür etmek için hüngür hüngür ağlamaya çalışıyor ama bıçağı adem elmasına bastırıyorum ve dudaklarını kapatıyor.

"Daha bitirmedim. Şöyle olacak. Parayı alıp seni canlı bırakacağız ve sen de polisi aramayacaksın. Eğer ararsan, seni ve oğlunu bulması için hapishaneden birini gönderirim. Bana bunu yaptırma." Bıçağın ucuyla burnuna vuruyorum. "Sonra, uyuşturucuyu bırakacaksın. Bütün satıcılarını tanıyorum, Ralphie oğlum ve bir sonraki uyuşturucuna fentanil katmalarını sağlamak için hiçbir şey gerekmez, böylece güzel bir toprak uykusuna dalabilirsin. Yakaladığımız ilk ünlü sen olmayacaksın."

Gözleri korkuyla açılıyor ve neredeyse uyuşturucu olmadan yaşamak, bıçağımla ölmekten daha dehşet verici görünüyor. "Yoksunluk sürecine giremem. Bu beni öldürür!"

"O yapabiliyorsa, sen de bir yolunu bulabilirsin. Bunlar benim şartlarım."

Gözlerini kapatıyor ve tekrar yutkunmaya çalışıyor ama bıçak buna izin vermiyor.
"Tamam, tamam," diye boğulur.

Onu ensesinden tutup Leana'nın yanına götürüyorum. Büyük mavi gözleri şokla doluyor.
Aynen, kızım. "Kıçını kurtardığı için hırsıza teşekkür et."

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

diye ağlıyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Yardım alacağına söz ver," diyor ona. Adam
başını sallar. "Söz veriyorum."

Doğamdaki her şeye rağmen onu bırakıyorum ve yere düşüyor. Gentry'ye bakamıyorum
bile çünkü yüz ifadesinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Mutlu ya da üzgün olsun,
sonunda ona sinirleneceğim. Kapıya doğru yürürken, Gentry bir veda atışı yapıyor.

"Ve güvenlik kodunuzu değiştirin. Tanrım, yeni yürümeye başlayan bir çocuk bile bunu
tahmin edebilirdi," diye omzunun üzerinden bağırıyor. Tahmin edemediği için sırtıtmakla
savaşıyorum.

Benim iyi küçük hırsızım yaptı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Gentry

Dünya patlamış gibi hissediyorum. Altımızdaki zemin paramparça oldu ve parçalandıkça bildiğimiz her şey akıp gitti. Karson bir avı geri çevirdi. Hasta olmalı. Gerçekten hasta. Belki ölüyor bile olabilir. "Buraya gel. Alnını kontrol edeyim." Eğilip yüzüne doğru uzanıyorum, ama elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor.

"Siktir git," diyor. "Bu onun hatası."

"Benim hatam mı?" Leana, ses tonunu renklendiren gerçek bir şaşkınlıkla soruyor. Bunun onun hatası olduğunu çok iyi biliyor. İkimiz de bir hedefi böyle canlı bırakmazdık.

Ama yapardı.

"Evet, oraya kadar yürüyüp üzgün görünmen gerekiyordu." Karson önümüze geçmek için adımlarını hızlandırırken bize el sallıyor. Bu lanet bahçede uzun bir yürüyüş.

"Ne zamandan beri birinin üzgün olmasını umursuyorsun?" diye soruyor ve ben de cevabın ağzımın kenarlarını kaldırmasına izin veriyorum.

Çok geveze. Bayıldım.

Karson durur ve arkasını döner. "Beni rahatsız eden *tek şey senin* üzüntün. Onunki değil. Benimki değil. Seninki." Başka tarafa bakıyor. "Ve bundan nefret ediyorum. Gentry'nin aynı bedende duyguları ve cinayet düşüncelerini nasıl idare ettiğini bilmiyorum. Aynı zihinde. Nasıl vicdanı olan bir katil olabiliyorsun, G? Bana hiç mantıklı gelmiyor. Nasıl hissettirdiğini sevmiyorum ve o hisleri *istemiyorum*. Ben gayet iyiydim!"

Başımı ona doğru eğdim. Hiç *iyi olmamıştı*. Hayatında bir gün bile iyi olmadı.

"İyi gibi!" diye tersliyor ve tekrar bizden uzaklaşıyor.

Yürürken Leana'yı kendime doğru çekiyorum. "Bunun inanılmaz derecede aptalca olduğunu biliyorsun, değil mi?"

O biliyor. Bunun aptalca olduğunu bilmek için yaşamak için öldüren biri olmaya gerek yok.

O pislik herif biz daha arabamıza ulaşmadan polisi arayabilir. "O zaman neden durdurmadın?" diye çıkışıyor ve ben de yanlarını sıkıyorum.

"Birincisi, durduramayacak kadar şok olmuştum. Ama ayrıca, Ralph'i öldürmesine izin vermezdim zaten. Bunu yapmak çok aptalcaydı ama senin içindi. Eğer yakalanırsak, plana geri döneriz. Kafana bir kurşun sıkırım" -eğilir ve alnından öperim- "ve sonra karşılıklı ateş ederek dışarı çıkarız."

SUV'a vardığımızda benden uzaklaştı.

"Battaniyeyi unuttuk," diyor arka koltuğa geçerken.

"Bir bok yapmayacak," diyor Karson yolcu koltuğuna tırmanırken. "Muhtemelen hâlâ kendini temizliyordur. Herif altına işemiştir. Ayrıca Azraillerle iki kez yüz yüze gelemezsin. Eğer onu bir kez daha ziyaret etmek zorunda kalırsam başına geleceklerden hiç hoşlanmayacaktır. Onu sen bile kurtaramazsın, hırsız." Karson direksiyonu yumrukla ve pencereden dışarı bakar. "Şu anda kendimi pek de katil gibi hissetmemekten nefret ediyorum."

"Güven bana, sen bir katilsin," diyor. "Sadece bu sefer değil."

"Buna alışma," diyor Karson. "Her zaman özverili olmayacağım. Aslında, muhtemelen nadiren olacağım, bu yüzden bencil bir pislik olduğumu düşündüğünüzde bu anı hatırlayın."

Bu daha çok Karson'a benziyor.

Motelin otoparkına dönüyoruz ve Leana ile Karson gecenin geri kalanını burada geçirmekten çok mutlu görünüyorlar ama benim aklımda başka bir şey var. Onlara eşyalarını almalarını ve tekrar yola çıkmadan önce Sam'e yürümelerini söylüyorum.

Leana

GENTRY şaraphaneye bağlı pahalı otele vardığında, uzun yolculuk için onu neredeyse affedebiliyorum. Köpeğin bizimle gelmesine izin vermeleri için biraz paraya ihtiyacı var ama sonunda asansöre binip daha önce kaldığımızdan daha lüks bir odaya çıkıyoruz, salon alanı ve kulüp odası erişimi de var. Sadece bir şeye şaşırdım.

Odada bir adet kral yatak bulunmaktadır.

"Üç dakika mı?" Çantalarımızı yere koyar koymaz Gentry "Üç dakika" diyor.

Karson gözlerini deviriyor. "Yine mi bu?"

"Onu iki dakikada boşaltabilirim." Ağzımı yakalıyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Beni bıraktığında yatağa fırlatıyor ve pantolonumu çekip çıkarana kadar indiriyor. Beni ters çeviriyor ve kalçalarımı kaldırıyor, ta ki ben onun için kıcımlı kaldırıana kadar. "Zamanla."

Ben daha ne olduğunu anlamadan yüzünü amıma gömüyor. Kıskançlık dilini körüklüyor ve şişmiş klitorisimi kolaylıkla buluyor. Ellerini kalçalarımın dolayıp beni yüzüne doğru çektikçe inlemelerimin şiddeti artıyor. Uyluklarım dudaklarına karşı titreyene kadar zevk sesleri dudaklarımdan daha sert ve daha hızlı çıkıyor. Beni sabitlemek için parmak uçlarını tenime batırıyor.

Çok yakınım ve eminim o da bunu hissediyor. Beni uçurumun kenarına göndermek için bir parmağını içime sokuyor ve bacaklarımdan arasında akan zevke aniden eklenen nefesi kesiyorum. Parmaklarını daha derine itiyor, bir sonraki iniltiyi arıyor ve kolaylıkla içimden çıkarıyor.

Beni Karson'ın yapabileceğinden daha sert ve daha hızlı boşaltmak istiyor ve bu Karson'ın asla anlayamayacağı bir şey. Beni bu kadar çaresizce memnun etmeye ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek.

Ve bu sorun değil.

Gentry beni bencilce almanın ve bedenimi kendi açlık ihtiyacını karşılamak için kullanmanın ne demek olduğunu asla bilemeyecek. Benden almanın ne demek olduğunu anlayamaz çünkü vermekle çok meşgul.

Ve bu sorun değil.

Onlar beni bir şekilde bir arada tutan iki karşıt güç.

İçimi parçalayan orgazmı kontrol edemiyorum. Parmaklarının etrafında kenetleniyorum ve haykırıyorum, titriyorum ve kendimi dik tutmak için yorgani kavriyorum. Ağzından uzaklaşmak istemiyorum. Bu hissin bitmesini istemiyorum.

İçimden çıktığında başımı çeviriyorum ve Karson'ın gözlerinin bize kilitlenmiş olduğunu görüyorum. Kardeşinin beni boşaltmasını izlediğini bilmek daha fazlasını istememe neden oluyor. Daha yeni doyuruldum ama hâlâ çok açım.

"İki dakika otuz beş saniye," diyor Karson telefonunu bize doğru çevirip kronometreyi gösterirken.

Gentry yatağa oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Sert aleti çıplak kıcıma baskı yapıyor ve daha fazlasını isteyen tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni mutlu ediyor. "Vücudunu tanıyorum, tatlı gezgin," diyor. "Kardeşimden daha iyi tanıyorum."

"Kim daha iyi yaptı, hırsız?" Karson soruyor.

Başımı sallıyorum. Gentry ve Karson'ı karşılaştıramam. Öldürmeye gelince neredeyse bir oluyorlar ama iş birini önemsemeye ya da sevmeye gelince dünyalar kadar farklılar.

"Lütfen ikiniz arasında seçim yapmamı istemeyin," diyorum. "Seçim yapmam mümkün değil. İkinize de ihtiyacım var. Senin bencilliğine ihtiyacım var, Karson." Gentry'ye dönüyorum. "Ama aynı zamanda senin özverine de ihtiyacım var."

Karson yaklaşıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Beni ağzına yaklaştırmak için eli boynumun arkasına dolanıyor. Onu öpüyorum, Gentry'nin beni her an geri çekmesini bekliyorum ama çekmiyor. İkinin arasına sıkıştım ve hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Karson beni bıraktığında Gentry'ye dönüyorum. "Bu senin için sorun olur mu?"

Eğildi ve beni öptü. "Seni paylaşmayı asla kabul etmeyeceğim ama senin için bir değişiklik yapmak isteyen tek kişi Karson değil. İstedğin bu, değil mi?"

"Evet, efendim," diyorum.

Ağzıma karşı hırlıyor ve beni bir kez daha öpüyor. "Sadece kime ait olduğunu hatırla, gezgin."

Karson başımı tekrar ona doğru çeviriyor. "Hırsız," diye fısıldıyor ağzıma karşı, "Ben senin mükemmel kıcıma batarken kardeşimin de amını girmesini istiyorum."

Bunu daha önce hiç yapmadım ama Karson için fark edeceğini sanmıyorum.

Gentry sırt üstü yatarken alçak sesle ve yumuşak bir sesle "Buraya gel," diyor. Beni üzerine doğru sürüklüyor ve geniş kalçalarına binerek kot pantolonunun üzerinden sert aletin uzunluğunu hissediyorum. Fermuarını çekmenin çok erotik bir yanı var ama ben daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına *ihtiyacım var*. Aşağı uzanıp kotunu çözüyor ve sikini serbest bırakıyor. O kadar tahrik olmuş ki, kendimi ona doğru eğdiğimde çıplak teni sıcaktan yanıyor. Yüzünü boynuma gömüp etimi ısırmadan önce, "Tatlı amını girmek için bir dakika daha bekleyemem," diye homurdanıyor.

"Lütfen, efendim," diye yalvarıyorum. "Sikinizi alabilir miyim?" Dişleri daha derine batarken inilti sözlerimi noktılıyor.

"Bana böyle seslenmene bayıldığımı biliyorsun," diye fısıldıyor. "Sen böyle iyi bir kızken sana hayır diyemem."

Elini aramıza sokup sikinin zonklayan başını girişime doğru kaydırırken inliyorum. Kalçalarımı aşağı çektiğinde, zevk ve acıyla kazığa oturtulmuş, acımasızca ikiye ayrılmıştım. Haykırıyorum ve beni göğsüne doğru çekerken çığlıklarımı omzuyla bastırıyor.

"Üzgünüm, gezgin." Saçlarımı terli yanağımdan uzaklaştırıyor. "Kukunu o şekilde almakla bencillik ettim, biliyorum ama seni etrafımda hissetmeye ihtiyacım vardı."

Bacaklarımın arasındaki yanma azalıyor ve beni sıcak ve tok hissettiriyor, ancak eller Gentry'nin hemen altındaki belimi kavrarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Karson'ın vücut ısısı arkamdan beni ısıtıyor. Daha yakına eğiliyor ve omzumu ısırdıktan sonra

göğsünden kardeşinin göğsüne kadar. Elleri kıcımlı yokluyor, parmak uçlarını kısık bir homurtuyla etime bastırıyor.

"Gentry senin amina sahip olabilir, küçük hırsız, ama kıcın benim," diyor elleri beni ayırırken. Bunu yaptığı anda vücudum geriliyor ve sıkılaşıyor ve Gentry bu yenilenen baskıyla sarsılıyor.

"Bekle, Karson," diyor Gentry. Çenemi kaldırarak gözlerimi kendisiyle buluşturmaya zorluyor. "İstedğin bu mu?"

Bunu sormasından nefret ediyorum, çünkü emin değilim. Vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa, kesinlikle bunu istemiyor gibi görünüyorum, ama istiyorum. Sadece korkuyorum.

"Ona zarar vermeyeceğim, G," diyor Karson. "Piercingli aletimi böylesine dar bir deliğe sokmaktan daha fazla değil."

Onun sözleri beni daha da geriyor. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Karson eğiliyor, bir elini boynumun önüne koyuyor ve beni kendisine doğru kaldırarak kulağımı ağzına yaklaştırıyor. "İçine girmeme izin ver, hırsız. Sana Gentry'nin tek verici aşık olmadığını göstereceğim."

Boynumu bıraktığında uzun bir nefes vererek iç çekiyorum. Ter sırtımdan aşağı akıyor ve bu tişörtten kurtulmam gerekiyor. Gömleği çıkarıp öne doğru eğilerek çıplak göğsümü Gentry'nin gömleğine dayıyorum. Karson'ın elleri tekrar kıcımda gezinirken yüzümü kumaşa gömüyorum. Kot pantolonunun fermuarını açıyor ve beni tekrar aralıyor. Sıcak tükürük kıkıranaklarımın arasına damlıyor ve beni kaplıyor.

Çok korkuyorum.

Karson sikini bana doğru uzatıyor ve ben de kendimi onun girişine hazırlıyorum. İçime itmek yerine, elleri yumuşak, şefkatli bir okşamayla belimi yatıştırırken yanaklarımın arasında dinlendiriyor. Sevgi dolu diyebilir miyim?

Biraz gevşiyorum ve bir eli sırtımdan ayrılp sikini içime sokarken izin almaya çalışmıyor. Başu içime girerken Gentry'nin gömleğini ısııyorum, piercingler açıklığının yanından geçiyor. Beklediğimden daha yavaş bir şekilde içime doğru itiyor, sonra daha fazla itmeden önce etrafında gerilmemi bekliyor.

Parmak uçları sırtımın alt kısmına batıyor. "Kibarlığıma alışma hırsız," diye hırılıyor. "Benimle dövüşmeyi bıraktığın an kıcını delmeyi planlıyorum."

Ona karşı koymuyorum. Ağabeyinin sikiyle o kadar doluyum ki, vücudumda sadece çok fazla yer var. Tam Karson'ın bir santimini daha alamayacağımı düşündüğümde, pelvisinin yumuşak tüylerini kıcımda hissedene kadar itiyor. Geri çekilmeye çalışırken çok fazla sürtünme oluyor, bu yüzden tekrar tükürüyor ve sikini kaplıyor. Tekrar ileri ittiğinde, içimde kayıyor. O kadar doluyum ki.

"Siktir, hırsız," diye homurdanıyor Karson, sözleri vahşi bir zevkle süslenmiş.

Gentry altımızda fazla hareket edemiyor ama o kadar derine gömülü kalıyor ki alt karnımda hissedebiliyorum. Beni öpebilmek için yüzümü kendine doğru çekiyor ve Karson insanlığın kırıntılarını koparıp acımasızca kıcımı sickerken dudakları bana her şeyi unutturuyor. Gentry'nin ağzına doğru haykırıyorum ve o tüm acıyı yutuyor.

"Aferin kızına," diye fısıldıyor.

Karson'ın eli saçlarımın arasında dolanıyor ve beni sickerken boynumu büküyor. "O iyi bir kız değil," diye homurdanıyor. "O küçük pis bir hırsız."

Sözlerinde rekabetçi bir yan var ve bu doğrudan leğen kemiğime gidip onların arasına gömülüyor. Gentry'nin yumuşak duygusallığından çekilip Karson'ın sert, tutkulu kavrayışına itiliyorum. Kendimi o kadar canlı hissediyorum ki, vücudumun bazı kısımlarını kavrayan ölümün ellerinden kurtuluyorum. Kalçalarımı. Omuzlarımı. Göğsümü. Onları her yerde hissediyorum.

Gentry kalçalarını kaldırıyor, kardeşine ayak uyduruyor, böylece iyice ve rahatsız edici bir şekilde doldurulmuş kalıyorum. Kalçalarımı Karson'ın itişleriyle hareket ettiriyorum. Nasıl hissettirdiğini seviyorum. Ne kadar kirli ve çığ olduğunu.

Gentry beni kendine çekiyor, kollarını etrafıma sarıyor. "Boşalacağım, gezgin," diye inliyor, Karson'ın hareketlerinin ve benim zonklayan amımın ondan boşalmasını sağlamasına izin veriyor. Beni doldururken kalçaları benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Güzel. Artık benim olabilir," diyor Karson.

"Hiç şansı yok. Onu sikimle dolduracağım, böylece tek bir damla bile boşalamayacak."

"Bencilce," Karson klipleri.

"Evet, bazen." Gentry gözlerimin içine bakarken parmak uçları yanağımdaki saçları okşuyor. "O benim yetiştirilebilir küçük gezginim," diyor ve eğer bu benim zonklamama neden olmuyorsa lanet olsun. "Benim."

"Bizim," diye düzeltiyor Karson kıcıma şaplak atarken. "Aramızda seçim yapmamasının bir nedeni var. *İkimizin* de seni kullanması hoşuna gidiyor, değil mi küçük hırsız? Gentry'nin seni sever gibi sikmesi ve benim de senden nefret eder gibi sikkem hoşuna gidiyor."

"Evet," diye inliyorum.

Bu doğru. Karson aklımın alamayacağı kadar sikilmiş durumda ama yine de bedenim onun sert, vahşi dokunuşunu arzuluyor. Neredeyse Gentry'ye ait olan koruyucu, sevgi dolu eli arzuladığım kadar. Ve seçim yapmayacağım. Şimdi olmaz. Bu ana kadar tırnaklarımızla kazıyarak geldikten sonra olmaz.

"İki deliğin de doldurulmasını istiyor musun?" Karson bir elini kalçama, diğerini omzuma koyarken soruyor ama cevabımı beklemiyor. Bu asla bir soru değildi.

Beni daha sert ve daha hızlı sikiyor, aletinin içi boş acısı içimde zonklıyor. İnliyorum, sikleri içimde çarpışırken sürtünmeyi seviyorum. Hastalıklı ve sapkınca ama ben böyle biri oldum.

Ve her zaman oldukları gibi.

Karson kalçalarımın arkasına vuran sert darbeleri yavaşlatıyor.

"Seni dolduracağım, hırsız. Bu daracık kıcına resmen sahip çıkacağım," diye homurdanırken kalçaları tekliyor ve tüylerimi diken diken eden bir iniltiyle boşalıyor.

Gentry'nin elleri üzerimde gezinirken, hepimizin nefesi kesilirken meme uçlarımla oynarken vücudum ter içinde kalıyor. Ben becerildim ve doldum, onlar da boş ve doydular. Vücutlarının sıcaklığı, sanki bir bütünmüşüz gibi hissedene kadar bana baskı yapıyor. Acı çekiyorum ve kullanılıyorum ama hiç olmadığım kadar memnunum. Hiç hissetmediğim kadar özgürüm.

Eğiliyorum ve Gentry'yi öpüyorum, kendisine ait olanı ne pahasına olursa olsun koruyacak olan adamı. Karson saçlarımdan tutup beni kendine doğru çekiyor ve ben de onu öpüyorum. Sonuçları ne olursa olsun istediğini alacak bir adam.

Ve bir de ben varım. Tam ortada, ait olduğum yerde.

Sonsöz

Bir Yıl Sonra

Gentry

Kan kokusu neredeyse ağır basıyor. Hoş olmayan bir şekilde değil, ama çok tatlı bir şeyin insanı neredeyse hasta etmesi gibi. Bu gece öyle baştan savma bir cinayet işlenmişti ki, kan gövdeyi götürüyordu ve Karson için mükemmel bir işkenceydi. Leana eski sevgilisinden beri hâlâ öldürücü iğneyi vurmamış olsa da, kurbanın bunu hak ettiğini düşündüğünde işkenceye katılıyor. Bu çok hoş çünkü bir zamanlar kimsenin ölümü hak etmediği konusunda çok ısrarcıydı. Birçok insan ölümü hak ediyor ama çok azı yaşamayı hak ediyor. Ben kesinlikle hak etmiyorum. Özellikle de onunla ve lanet olası kardeşimle yaşadığım *bu* hayatı.

Ve Sam. Daireye girdiğimizde bizi kapıda karşılıyor, vücudumuzdaki kanı koklamaktan mutluluk duyuyor. Bazen cinayetlerde onu da yanımıza alırsız - cinayet köpeği tam bir Kursicki'dir - ama bu gece daireyi koruması için onu bıraktık.

Bu hayatın tek dezavantajı Leana'yı paylaşmak zorunda olmak. Onu Karson'a vermekten nefret ediyorum çünkü onu kendim için istiyorum ama *o* ikimizi de istiyor ve istediği her şeyi alıyor. Aramızda seçim yapmak istemiyorsa, onu zorlamayacağım. İkimiz de yapmayacağız.

Kıyafetlerimizi çıkarırken Karson sırtarak bana döndü. "Biraz para kazanabileceğimiz bir yol duydum," diyor. "Buradan çok uzak olmayan bir yerde Ambrose adında bir dövüşçü var ve ringlerde adından söz ettiriyor. İşimiz olmadığında hafta sonları dövüşebiliriz. Kazanırsak iyi para var."

Gömleğimi çıkarırken "Para için kıcını tekmelemeyeceğim," diyorum. "Bunu bedavaya yaparım."

Leana banyo kapısının önünde çırlıçıplak duruyor ve bizi kendisine doğru çekiyor. "Rekabet etmeyi bırakın da temizlenelim."

Giysilerimizin geri kalanını çıkardık ve duşa girdiğimizde üçümüz de çırlıçıplaktık. Öldürmenin verdiği endorfinin etkisiyle onu içeri sürükleyip kapıyı kapatıyoruz. Sprey kan kokulu suyu gidere doğru gönderiyor ve bizi günahlarımızdan arındırıyor.

Bir dahaki sefere kadar.

"Hırsızım," diye fısıldıyor Karson onun ensesini öperken.

"Bana öyle demeyi bırakacak mısın?" diye soruyor. "Bir araba çaldım." Çok geveze. Her zamanki gibi.

Karson gülerek, "Sen bundan daha fazlasını çaldın," diyor.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Kalbimi çaldı" gibi Hallmark tarzı bir şey söylerse, onu kalbinden vururum. Biraz doğru olsa bile. Ona gezgin diyorum çünkü beni içimde asla tek başıma gidemeyeceğim yerlere götürdü ve ikimizin de kalbini çaldığı için kesinlikle bir hırsız. Ayrıca insanlığı boğazımızdan zorla geçirdi. Ama tatlı şey? Bu berbat denklemin benim payıma düşen kısmı. Ben özüm. Onun için kendi göğsüme bıçak saplayabilirim. Onu öldürmeyi sevdiğimden daha çok seviyorum ve bunun benim için bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Kardeşimi bile onun bir uzantısı olarak yeniden sevmemi sağlıyor.

"Seni seviyorum gezgin," diyorum onu kendime çekip öperken.
"Ben de seni seviyorum." Bakışları aramızda gidip geliyor.
"İkinizi de."

Karson -çünkü hâlâ büyük bir pislik- onu göğsüne çekiyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kıskançlığı dizginlemeyi öğrendim. Nefret yaratmasına izin vermek yerine, arzumu ve ihtiyacımı körüklemesine izin veriyorum. Kardeşimin de onu istediğini bildiğimde onu her zaman daha çok istiyorum. Onun daha sert, daha hızlı ve ondan daha iyi boşalmasını istiyorum.

Karson ve ben birbirimize bakıyoruz, sonra her birimiz onun bir kolunu başının üzerinde tutuyoruz. Boştaki elim göğsünün kıvrımında, okun hemen altında yeni bir dövmenin durduğu yerde geziniyor - kanımızın karışımıyla yazılmış "Kursed" kelimesi. O tamamen ve bütünüyle bizim.

Ve o Kursed.

Hepimiz öyleyiz.

"Kim seni daha hızlı boşaltabilir, hırsız?" Karson soruyor, en az onun kadar bu sözlerle beni de kışkırtıyor. "Ben mi, kardeşim mi?"

Elimi göğsünden indirip sırtarak bacaklarının arasına götürüyorum. "Zamanla."

Along for the Ride'ı sevdiniz mi? Orijinal karanlık otostopçu romantizmini okudunuz mu? Lexington Rowe hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, *Hitched* kitabına buradan göz atabilirsiniz: Books2read.com/Hitched

Otostopçu aşklarına takıntılı mısınız? Daha fazlası için yalvarıyor musunuz? Göz atın *Takıntımı Sürmek* de öyle. Bu, takipçi kinayesi içeren karanlık bir otostopçu romanı. Buradan alın: Books2read.com/Drivingmyobsession

Lauren ile bağlantı kurun

Bültene kaydolmak ve [Lauren'LaurenBiel.com'a](http://LaurenBiel.com) in baharatlı romanlarına ve diğer bonus içeriklere VIP (ücretsiz ve ilk) erişim elde etmek için göz atın!

Diğer hayranlarla bağlantı kurmak ve kitapları yazarla tartışmak için Facebook'taki gruba katılın. Daha fazlası için <http://www.facebook.com/groups/laurenbieltraumances> adresini ziyaret edin!

Lauren artık Patreon'da! Daha fazla içeriğe erişin ve gelecek romanlara göz atın. Daha fazlasını öğrenmek için www.patreon.com/LaurenBielAuthor adresine göz atın!

Teşekkür

Her şeyden önce, *Hitched*'in bu kadar başarılı bir şekilde yayınlanmasını sağlayan ve beni başka bir karanlık otostopçu romanı yazmaya iten okuyucularına teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu yapamazdım!

Bu sefer kocama buzdolabında saklanmış sperm kavanozları içermeyen bazı iyi fikirler için teşekkür ederim (henüz *Captured*'ı okumadıysanız, mideniz kaldırıyorsa bir göz atın! Books2read.com/CapturedBook).

Ve editörüne her zaman ne anlatmak istediğimi bildiği ve beni oraya ulaştırdığı için kocaman bir teşekkür. Sabrınız, yeteneğiniz ve ... daha fazla sabrınız olmasaydı kaybolurdum.

Asistanım Christina Santos'a sağ kolum ve arkadaşım olduğu için teşekkür ederim.

Betalarına özel teşekkürler: Danielle G., Erika, Ash, Liza, Christina, Reneé ve diğerleri.

Bu özel patronlar olmasaydı bunu yapamazdım: Lori (sana özel sevgiler, dostum), Michelle M, Jess, Tabitha F, Lisa W, Britney C, Jessie S, Lindsey S, Erika M, Laura T, Marcy S, Kayla W, Venetta B, Jennifer S, Nicole M, Dimitra K, Eugenia M, Nineette W, Savannah C, Amy W, Ariel, Kimberly B, Jessica C ve @doseofdarkromance

Lauren Biel tarafından da

Lauren Biel'in kitaplarının tam listesini görmek için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: <https://www.amazon.com/Lauren-Biel/e/B09CQYDK87>

Yazar Hakkında

Lauren Biel birçok karanlık romantizm kitabının yazarıdır ve birkaç kitap daha yazmaktadır. Çalışmadığı zamanlarda yazıyor. Yazmadığı zamanlarda ise kocasıyla, arkadaşlarıyla ya da evcil hayvanlarıyla vakit geçiriyor. Ayrıca onu at sırtında bir gezintide ya da Upstate New York'ta bir şelalenin yanında otururken bulabilirsiniz. Onun çalışmalarını okurken beklenmedik şeyler bekleyin. Yaklaşan kitaplarından ilk siz haberdar olmak için lütfen www.LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf](#)

[İçindekiler](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Lauren ile bağlantı kurun](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Lauren Biel Yazar
Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

